

**LUCRĂRILE SIMPOZIONULUI
INTERJUDEȚEAN**

COPII CA TINE AM FOST ȘI EU

**„MODALITĂȚI DE IMPLICARE A
PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR”**

**NR. 2
MAI 2022**

**ȘCOALA GIMNAZIALĂ “ION CREANGĂ”
BRĂILA**

**MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR
ÎN VIAȚA ELEVILOR**

**REVISTĂ DE INFORMARE ȘI
DOCUMENTARE**

”MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR” – apariție anuală

**ISSN 2821-6245
ISSN-L 2668-9774**

COORDONATORI:

Prof.înv.primar STANCIU NICOLETA

Prof.înv.primar DUMITRIADE CARMEN

Școala Gimnazială ”Ion Creangă”, Brăila

Str.Școlilor, nr.15, Brăila

Tel. 0239611910

Email: scoala_ioncreanga_braila@yahoo.com

Director- prof. **Băcanu Elena - Livica**

Director adjunct- prof. **Stoica Nicoleta**

În această lucrare am adunat material din cadrul Simpozionului Interjudețean **“MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIATA ELEVILOR”, simpozion cuprins în Proiectul ”Copil ca tine am fost și eu”, înscris în CAER 2020, Anexa 2 la OMEC nr.5597/2019, poziția 311, organizat de Școala Gimnazială “Ion Creangă”, Brăila**, în care sunt implicate cadre didactice din mai multe județe ale țării ce fac cunoscute modalități de implicare a părinților în viața elevilor, oferind prilejul unor dezbateri, experiențe cu privire la unele aspecte didactice și schimb de bune practice în contextul apropierei părinților de activitățile școlare și extrașcolare ale copiilor.

SIMPOZION INTERJUDEȚEAN “Modalități de implicare a părinților în viața elevilor”: referate, scenete, serbări, eseuri , proiecte educative, activități extrașcolare.

**CONȚINUTUL ȘI TEHNOREDACTAREA APARTIN ÎN EXCLUSIVITATE
AUTORILOR.**

**ORGANIZATORII ACESTUI SIMPOZION SE DELIMITEAZĂ DE
EVENTUALE ÎNCĂLCĂRI ALE LEGISLAȚIEI ÎN VIGOARE PRIVIND
DREPTURILE DE AUTOR.**

CUVÂNT- ÎNAINTE

Această revistă cuprinde exemple de bune practice cu privire la rolul major pe care îl are implicarea familiei în viața copiilor, participarea părinților la jocurile copilăriei și găsirea soluțiilor optime pentru îmbunătățirea relației dintre familie și școală, familie și copii.

Nu există copil căruia să nu-i placă să se joace. Pentru ei , joaca este ceva natural. Cu toate acestea, de multe ori se împotmolesc, nu mai găsesc ce anume să se joace, se plictisesc de jocurile și jucăriile pe care le au sau își doresc un partener de joacă.

Cu toate că pentru unii părinți este dificil să intre în lumea copiilor, este extrem de important să-i ghideze către jocurile copilăriei: Elasticul, Mima, Șotron, Castelul, Pititea etc, petrecând astfel timp de calitate cu copiii.

Acest concurs-simpozion urmărește stimularea activ-participativă a elevilor și cadrelor didactice la activități cultural-artistice în vederea dezvoltării creativității și expresiei artistice., dezvoltarea spiritului competitiv prin activități extracurriculare și colaborarea dintre cadre didactice și elevi, transferul de informații în cadrul activităților specifice.

“TU ȘI EU – PARTENERI ÎN EDUCAREA COPILULUI NOSTRU” PROIECT DE EDUCAȚIE PARENTALĂ ȘCOALĂ – FAMILIE

STATE GEORGIANA AMALIA
Liceul de Arte “Ionel Perlea”
Slobozia, Ialomița

ARGUMENT:

Studiile și cercetările contemporane atestă importanța majoră a mediului familial în dezvoltarea și evoluția personalității copilului (în adaptarea și integrarea școlară și socială).

Pe de altă parte, sistemul educativ școlar reprezintă agentul cel mai semnificativ în pregătirea copilului pentru viața socială și în corectarea disfuncționalităților/ erorilor educative parentale. Cu atât mai mult, cu cât misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele sociale.

Contribuția și intervenția educativă din partea școlii asupra părinților, pentru a-i ajuta în demersurile lor educative - precum dezvoltarea responsabilității parentale, a atitudinilor și practicilor educative parentale optime - reprezintă un obiectiv deosebit de important în cadrul **relației/ parteneriatului școală – familie**.

Calitatea educației și succesul școlar necesită abordarea de strategii și practici variate privind relațiile de colaborare dintre școală, familie și comunitate. Unitatea școlară, centrată pe elevi și, totodată, responsabilă pentru educația formală a copiilor/ elevilor, trebuie să aibă în vedere crearea unor astfel de parteneriate, pentru a ajuta elevii să aibă succes la școală și mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

Parteneriatele reprezintă actual o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi, și nu doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă din sfera relațiilor publice. În țările dezvoltate, cu deosebire pe continentul nord-american, parteneriatele școală - familie sunt esențiale în procesul de educație a elevilor și în succesul lor la școală.

Familia contemporană este puternic influențată de schimbările majore din cadrul societății actuale, cunoașterea și înțelegerea familiei în calitate de partener constant și autentic devenind o

prioritate. În acest context, pentru a atrage familia, școala trebuie să ia act de aceste schimbări, prin atitudini și comportamente noi, adecvate. Cunoașterea familiei de către școală devine extrem de importantă și are în vedere cunoașterea trăsăturilor, calităților, problemelor sale specifice, a valorilor și normelor pe care le promovează, a avantajelor pe care le-ar putea avea.

Prin derularea acestui proiect, încerc să accentuez rolul părinților de prim-educatori ai copiilor și voi încerca să-i determin să-și ridice semne de întrebare și îndoieli privind propriile metode folosite în educarea copiilor lor.

COLABORATORI- părinții și bunicii elevilor din clasa a II - a C;

SCOPUL PROIECTULUI:

- Dobândirea de către părinți a unor abilități care să sprijine formarea de comportamente adecvate la copii, pentru relaționarea mai bună a acestora în cadrul grupurilor;
- Aducerea la cunoștința părinților a strategiilor de cunoaștere a copilului;
- Crearea de oportunități pentru valorificarea experiențelor pozitive dobândite de aceștia în educația copilului;
- Acceptarea de către copii a regulilor după care funcționează microgrupurile sociale (familie, școală, grup de prieteni, anturaj de joacă, vecini, etc.).

PUNCTE TARI (ale aplicării proiectului):

- Se vor înlătura cel puțin unele dintre cauzele ce determină comportamente indezirabile la copii;
- Se va înlesni acomodarea copiilor la viața de grup;
- Se vor putea corecta comportamentele incompatibile cu viața de grup;
- Părinții vor învăța mai multe despre etapele dezvoltării copilului;
- Părinții își vor putea descoperi copilul sub diferite aspecte pe care le implică viața în colectivitate;
- Părinții își vor împărtăși experiențele;
- Familia va învăța să abordeze dintr-o altă perspectivă relația cu copilul;
- Părinții se vor împrieteni între ei;
- Relația școală - familie se va întări;
- Va spori încrederea familiei în mediul școlar;
- Va spori eficiența activităților susținute la școală;
- Se va promova imaginea pozitivă a școlii.

PUNCTE SLABE:

- Este posibil ca unii părinți să nu trateze cu interes acest proiect;
- Este posibil ca unii părinți să nu poată participa la activitățile proiectului;

OBIECTIVE GENERALE:

- realizarea unei comunicări optime între părinți și învățător;
- înlăturarea factorilor perturbatori în cadrul comunicării școală-familie;
- creșterea gradului de implicare a părinților în toate activitățile școlare și extrașcolare;
- schimbarea mentalității neadecvate a unor părinți față de școală;
- cunoașterea de către părinți a posibilităților și nevoilor psiho-fizice ale copiilor;
- învățarea unor deprinderi și tehnici de muncă intelectuală sub formă de activități comune elevi – părinți – învățătoare.

METODE/TEHNICI DE LUCRU:

- Consiliere, dezbateri, vizionare de materiale PPT, lucru în echipă, expoziție foto și cu lucrări ale copiilor/părinților, program artistic.

GRUP ȚINTĂ:

- 31 elevi - 21 băieți, 10 fete;

BENEFICIARI:

- Direcți- elevii, părinții, bunicii;
- Indirecți: grupul familial lărgit, anturajul social al copilului, societatea.

REPERE TEMPORALE:

Proiectul se derulează pe perioada anului școlar 2021/2022.

LOCAȚIA:

- Școala și alte locații impuse de calendarul proiectului.
- Dacă starea pandemică se menține, activitățile programate a fi desfășurate în sala de clasă se vor desfășura pe platforma Google Classroom.

RESURSE:

a) **Resurse umane:** 31 elevi, 31 părinți, 31 bunici, doamna învățătoare.

b) **Resurse materiale:** spațiile de învățământ, CD-uri, aparat foto, cărți, jurnalul proiectului, fișe de lucru, chestionare, fotografii, lucrări ale copiilor și părinților.

c) **Resurse financiare:** din contribuția învățătoarei și a părinților.

ETAPELE PROIECTULUI:

1. Realizarea unui studiu pentru identificarea comportamentelor indezirabile la elevi;
2. Investigarea cauzelor care determină aceste comportamente;
3. Organizarea întâlnirilor cu părinții în vederea apropierii acestora de nevoile școlii;
4. Distribuirea materialelor de informare a părinților (studiu individual);
5. Desfășurarea calendarului de activități stabilit pentru proiect.

REZULTATE AȘTEPTATE:

- Schimbarea comportamentului copiilor;
- Schimbarea atitudinii părinților față de școală și față de alți copii;
- Schimbarea premizelor relației școală - familie.

TEHNICI DE MONITORIZARE: Consemnări în jurnal, rapoarte de activitate, procese-verbale, albume foto.

EVALUARE: Chestionare, expoziție foto, expoziție cu lucrări ale copiilor și părinților.

MEDIATIZARE: platforma educațională Google Classroom, grupul de Whatsapp, ședințele cu părinții, afișierul clasei.

DESFĂȘURAREA PROGRAMULUI

Nr. Crt.	Activitatea	Locul desfășurării	Data	Responsabil
1.	“Festivitatea de deschidere a noului an școlar”	Curtea școlii	Sept. 2021	Prof.înv.primar, State Georgiana Amalia Elevii Părinții Bunicii
2.	„Obligațiile părinților, obligațiile școlii” – prelucrare ROI; - prezentare PPT; - dezbateri.	Platforma educațională Google Classroom	Oct. 2021	Prof.înv.primar, State Georgiana Amalia Părinții
3.	„Cunoaște-ți și înțelege-ți copilul cu părțile lui bune sau rele!” – consilierea părinților; - prezentare PPT; - dezbateri.	Platforma educațională Google Classroom	Nov. 2021	Prof.înv.primar, State Georgiana Amalia Părinții
3.	“Sărbătorile de iarnă se apropie “ -întâlnire cu părinții; - confecționare de ornamente pentru brad, felicitări , alte obiecte tematice.	Sala de clasă	Dec. 2021	Prof.înv.primar, State Georgiana Amalia Elevii Părinții
4.	„Copil ca tine sunt și eu!” – consilierea părinților; - dezbateri.	Platforma educațională Google Classroom	Ian. 2022	Prof.înv.primar, State Georgiana Amalia Părinții
5.	“Copilăria de altădată” – întâlnire cu bunicuțele copiilor; -aspecte din copilăria lor ; -expoziție de fotografii vechi.	Sala de clasă	Feb. 2022	Prof.înv.primar, State Georgiana Amalia Elevii Bunicile
6.	“Micii antreprenori” -expoziție cu vânzare (mărțișoare, felicitări).	Sala de clasă	Mar. 2021	Prof.înv.primar, State Georgiana Amalia Elevii Părinții
7.				

	“Petrecem Paștele împreună!” -încondeiere de ouă; -prăjituri și alte bunătăți.	Sala de clasă	Apr. 2022	Prof.înv.primar, State Georgiana Amalia Elevii Părinții
8.	“Evaluarea Națională la clasa a II-a” -rezultate; -concluzii; -plan de măsuri.	Platforma educațională Google Classroom	Mai 2022	Prof.înv.primar, State Georgiana Amalia Părinții
9.	“La final de clasa a II-a!” -festivitatea de premiere; -petrecerea absolvenților.	Curtea școlii Parcul Ialomița	Iun. 2022	Prof.înv.primar, State Georgiana Amalia Elevii Părinții Bunicii

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR

ÎN SUSTINEREA ACTIVITĂȚILOR ȘCOLARE

prof. învă. primar, VIȘAN DANIELA
Școala Gimnazială „Mihai Viteazul” Brăila, Jud. Brăila

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului, drepturile de care dispune pentru educația copilului, importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului, metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure (asociațiilor) părinților asistența necesară.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

Evoluțiile rapide din viața socială generează o cerere de continuare a proceselor de reînnoire a cunoștințelor, deprinderilor și valorilor pe durata vieții. Din perspectiva unei analize sistemice, educația părinților apare ca o dimensiune a educației permanente și **școala** este un mediu social organizatoric în care universul copilului se extinde depășind constrângerea dependenței materne. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Relația școală-familie-comunitate este una în care fiecare factor interrelaționează cu ceilalți.

Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune.

Pentru consolidarea unui set de valori stabil și coerent care sprijină școala în formarea la copii a conduitei favorabile, a unui stil de viață sănătos mintal, emoțional, fizic și socio-moral am urmărit implicarea familiei și a comunității printr-un parteneriat. Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă, fiind consultată cu privire la activitățile educative (extracurriculare) și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii (tradiții și obiceiuri românești)

Motto:

„Școala încearcă să se pună de acord cu noi, părinții; noi, familia, încercăm să ne punem de acord cu școala. Care sunt căile cele mai potrivite?”

În baza cercetărilor făcute în școlile din S.U.A. și în unele țări din Europa, a reieșit faptul că, atunci când școlile, familiile și comunitățile colaborează ca parteneri, beneficiarii acestei colaborări sunt elevii. Parteneriatul are un rol deosebit în funcționarea școlii, în îndeplinirea obiectivelor acesteia și se poate realiza astfel:

- Ajută profesorii în munca lor
- Perfecționează abilitățile școlare ale elevilor
- Îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar
- Îmbunătățesc abilitățile educaționale ale părinților elevilor

- Dezvoltă abilități de lideri ale părinților
- Facilitează legătura dintre familii, personalul școlii și al comunității
- Oferă servicii și suport familiilor
- Creează o atmosferă mai sigură în școală
- Ajută la managementul școlii

Scopul creării unor astfel de parteneriate este dorința comună de a ajuta elevii să obțină rezultate foarte bune în acumularea cunoștințelor la școală, ca să poată reuși să pașească pe treptele superioare ale învățării și pentru pregătirea lor de viitori adulți.

Atunci când elevii, părinții și comunitatea devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct.

Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natura relațiilor publice.

Trebuie avut în vedere că școlile de toate gradele sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și a adolescenților și au obligația să se achite de această responsabilitate, ca parte a sistemului social ce include și familiile și comunitățile.

Istoria societății românești cunoaște o lungă perioadă în care familia deținea, aproape exclusiv rolul de educator social al copilului. Complexitatea sporită a societății actuale a dus la diferențierea factorului educativ, la specializarea lor. S-ar putea crede că această specializare avea drept rezultat, automat, dezvoltarea armonioasă a copilului, indiferent de intersecția acțiunilor și măsurilor luate.

Fiecare copil se deosebește de ceilalți, în primul rând prin caracterul său. După cum un tâmplar nu lucrează în același mod și bradul și stejarul, tot așa și noi trebuie să ținem cont de „lemnul” fiului sau fiicei noastre, elevului sau elevei noastre, adică de elasticitatea și rezistența „capitalului său biopsihic” pentru a ști ce putem face din el fără prea multe riscuri. În ziua de azi, educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii, către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate. Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica ș.a.m.d., totul educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură – oamenii. Între aceștia primul loc îl ocupă părinții și educatorii. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv care contribuie pentru formarea unui om apt, capabil să participe la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Menirea școlii este nu numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Ajungem și la un alt factor care contribuie la educarea copilului, care este familia. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Primele noțiuni educative pe care copilul le primește sunt cele din familie. În familie se conturează caractere. Atât părinții cât și educatorii, în timpul procesului de învățământ trebuie să intervină în numeroase situații pentru a corecta comportamentul copilului. Copilul, odată ajuns la vârsta preșcolară, familia împarte într-o bună măsură sarcina educării lui cu dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil, în înțelegerea și lămurirea unor probleme așa-zis „delicate”, cum sunt cele legate de sentimentul de dragoste, de viața sexuală, etc. Îmbinarea eforturilor educative din familie și din școală este nu numai recomandabilă ci și obligatorie, pentru că de multe ori, pe măsură ce copiii evoluează, părinții au de înfruntat alte și alte probleme care se ivesc la o altă categorie de vârstă și care se repetă la generațiile următoare.

Dacă cele două medii educaționale – școala și familia – se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură bună integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială.

Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea

stereotipurilor și continuând cu identificarea intereselor comune în beneficiul copiilor. Cercetările confirmă că, indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța elevilor, o mai bună frecvență a școlii, reducerea ratei de abandon școlar și scăderea fenomenului delincvenței.

Iată câteva principii ale colaborării familie școală:

- Copiii să se implice ca participanți activi în interacțiunile familie - școală, centrată pe învățare;
- Să ofere tuturor părinților oportunități de a participa activ la experiențele educaționale ale copiilor lor, chiar dacă vin sau nu la școală;
- Colaborarea familie - școală să fie folosită pentru rezolvarea problemelor dificile și, drept cadru de sărbătorire a realizărilor, a performanțelor deosebite;
- Relația dintre cele două instituții atât de importante să constituie fundamentul restructurării educaționale și al reînnoirii comunității;
- Eficiența profesională a cadrelor didactice, a administratorilor și a întregului personal al școlii să fie maximizată prin dezvoltarea unor abilități concrete, esențiale, conexiuni cu părinții și comunitatea.

Scopurile aferente acestor principii ar fi:

- Să ajutăm școlile să privească parteneriatele cu familia ca pe o primă resursă și nu ca pe un ultim refugiu, în promovarea învățării și dezvoltării.
- Să stabilim colaborarea școală – familie la nivel național, ca pe un standard al politicilor și practicilor educaționale.

În relația școală-familie pot apărea dificultăți de ordin comportamental, întâlnite atât la părinți, cât și la profesori și la conducerea școlii, sau de ordin material; relația respectivă cere un surplus de efort din punct de vedere material și de timp. Aceste dificultăți pot apărea din părerile divergente privind responsabilitatea statului și a familiei cu referire la educația copiilor, libertatea de alegere a școlii, de către părinți, impactul familial asupra rezultatelor școlare ale copilului, randamentul pedagogic și datoria parentală, participarea la gestionarea și procesul decizional din școală.

În relația școală-familie, problema profesionalismului cadrului didactic reprezintă un element esențial în cadrul serviciului făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, cu alte cuvinte competența, servirea clienților, un cod de etică profesională.

Din această perspectivă, se pune întrebarea: ce câștigă profesorul într-o cooperare cu familia? Se apreciază că acest câștig poate fi un statut revalorizator în ochii societății; cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerat ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece:

- Părinții sunt clienți ai școlii; eficacitatea învățământului evaluată la școală și profesori, poate fi ameliorată prin cooperare între școală și familie;
- Părinții sunt responsabili legali de educația copiilor lor și pot evalua cu exigență rezultatele activității școlare.

În acest context, se pune întrebarea: de relațiile cu familiile trebuie să se ocupe profesorii specializați sau toți profesorii? Soluția cea mai potrivită ar fi ca toți profesorii să aibă relații obișnuite de colaborare cu familiile, ei sunt cei care cunosc sușurile sau căderile elevilor, iar consilierii specializați - pentru cazuri dificile.

Se prevede că în țările europene să se treacă la o nouă etapă a colaborării școlii cu familia, în care accentul să se pună pe un angajament mutual, clar stabilit între părinți și profesori, pe un „contract parental” privind copilul, individual, contractul între familie și școală să nu se considere doar un „drept opțional” ci un sistem de obligații reciproce în cooperarea părinților cu profesorii.

Educația răspunde atât cererii sociale cât și nevoilor și aspirațiilor individuale. Presupune eliberarea energiilor lăuntrice, prin împlinirea armonioasă și creatoare, a insecurității, inferiorității și dependenței pe care le poate simți ființa umană într-o societate aflată într-o schimbare rapidă.

Bibliografie:

1. Robu, Maria, „*Empatia în educație*”, Didactica Publishing House, București, 2008
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași, 2001
3. Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004
4. Nicola, Ioan, „*Tratat de pedagogie școlară*”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000

IMPLICAREA FAMILIEI ÎN VIAȚA COPILOR, PARTICIPAREA PĂRINȚILOR LA JOCURILE COPILĂRIEI

Prof. MOCANU MIRELA , Grădinița cu program prelungit nr. 6, Brăila
Prof. SANDU ADRIANA, Grădinița cu program prelungit nr. 6, Brăila

Totul e în schimbare, iar omul este extrem de adaptabil la schimbare. Apropierea de părinți este mult mai mare în zilele noastre, dar este important să compensăm, pe cât posibil, libertatea pe care copiii o aveau mai demult. Dacă nu au așa de mulți copii cu care să se joace, să ne implicăm noi, părinții, măcar câteva minute pe zi. Există atât de multe jocuri creative , educative sau de societate cu care putem să ne ocupăm din timp. Când ieșim în parc, să nu încercăm să controlăm fiecare pas al copilului, ci să îi oferim cât mai multă libertate, independență, dar să le facem încet, încet contactul cu realitatea în care trăim. Rolul nostru este de a-i supraveghea de la distanță și să intervenim doar atunci când situația o cere. În rest e important să ne retragem, să-i lăsăm să interacționeze cu alți copii și să-i încurajăm să fie independenți. Timpul petrecut în aer liber este extrem de important, de aceea să ne asigurăm zilnic că avem posibilitatea de a petrece măcar o jumătate de oră afară. De asemenea socializarea este importantă. Să încurajăm copilul să își facă prieteni în loc să stea singur, uitându-se la TV/telefon/tabletă. Și să nu uităm că noi suntem modelul copilului, ei de fapt ne imită comportamentul.

Sarcina principală a părinților nu este numai de a le oferi copiilor îngrijirea necesară și condițiile de dezvoltare, ci și de a-i ajuta să obțină abilitățile și cunoștințele necesare pentru maturitate. Abilitățile și cunoștințele despre lume la copilul preșcolar se formează prin intermediul jocului și a jucăriei.

Jocul este esența copilăriei și înseamnă pentru copil distracție și plăcere. Pe chipul copilului, atunci când se joacă se citește bucurie. Acesta, din perspectiva copilului, și este primul scop al jocului: obținerea plăcerii.

- Copilul are nevoie să se joace zilnic, să se joace singur, să se joace cu alți copii și cu părinții/îngrijitorii săi. Oricât de neînsemnată, de neinteresantă și de banală este joaca unui copil în ochii adulților, aceasta are valențe pozitive pentru copil. Căci, prin joc, copilul învață, să se concentreze, să-și respecte partenerul de joacă, să construiască, să-și dezvolte și să-și stimuleze imaginația. În timp ce se joacă, cel mic își folosește toate cele cinci simțuri (văzul, auzul, mirosul, gustul și simțul tactil), motiv pentru care jocul reprezintă primul stadiu de învățare și activitate creatoare, dobândește capacități și experiențe noi, își cultivă spiritul de observație, memoria, atenția, fantezia, gândirea și spiritul artistic.

- Jocul înseamnă bucuria părintelui de a comunica cu copilul, energia și libertatea de a educa copilul, speranța că va învăța și va pune în practică ceea ce îi transmite.

- În timpul jocului participarea părinților/îngrijitorilor alături de copil este foarte prețioasă și importantă pentru că, îi dau copilului siguranță, îi creează confort psihic, știind că poate împărtăși jocul cu persoanele care îl iubesc, îl îngrijesc și au grijă să nu i se întâmple ceva.

“VÂNĂTOAREA DE COMORI”

ISSN 2821-6245 ISSN-L 2668-9774

LOC DE DESFĂȘURARE: în locuință sau în aer liber

PARTICIPANȚI: minim 2 copii

SCOPUL:

- Dezvoltarea acuității vizuale, a capacității de
- percepere a spațiului, favorizarea dezvoltării spiritului de
- observație;
- Crearea bunei dispoziții;
- Dezvoltarea autocontrolului, concentrării și îndemnării;

MATERIALE: nasturi, bomboane, ouă de ciocolată, pahare, mingi

DURATA: 10 minute

DESFĂȘURAREA JOCULUI:

Jocul se poate desfășura cu monede, nasturi, bomboane colorate, ouă de ciocolată sau orice alte obiecte mici și identice. Ideal este să folosim obiecte curate. Putem folosi o mână plină de nasturi din trusa de cusut a mamei, bunicii.

Într-o cameră se ascund nasturi colorați în diverse locuri, după care copiii sunt invitați să-i găsească.

Copiii vor primi câte un pahar de plastic pentru a aduna în el nasturii găsiți și cine găsește cei mai mulți câștigă. Jocul se poate desfășura și afară. Se ascund mingi în iarbă, iar copiii explorează mediul căutându-le.

„CURSA PRINTRE PANGLICII ”

LOC DE DESFĂȘURARE: înlocuință

PARTICIPANȚI: minim 2 copii

SCOPUL:

- Dezvoltarea autocontrolului, concentrării și îndemnării, educarea voinței în condiții de competitivitate;
- Exersarea coordonării oculo-motorii, cultivarea trăsăturilor de voință și caracter (curaj, stăpânirea de sine, puterea de a învinge obstacole, încrederea în forțele proprii).

MATERIALE: panglici din hârtie, pânză, elastic, scotch

DURATA:10 -15 minute

DESFĂȘURAREA JOCULUI

Pe un hol al locuinței, pepereti, se pot lipi cu scotch panglici din elastic, hârtie gofrată sau din pânză. Se poate folosi și sfoară. Aceste benzi se lipesc de o parte și de alta a holului, pepereti diferiți, la înălțimi diferite. Rând perând, fiecare jucător va trece peste sau pe sub aceste panglici sau benzi, la comanda adultului sau a unui lider. Fiecare participant al jocului va găsi alternative potrivită de a trece prin această „încurcătură” a benzilor sau panglicilor.

„MUTĂ PAHARELE”

LOC DE DESFĂȘURARE: în locuință

PARTICIPANȚI: minim 2 copii, perechi de câte doi copii

SCOPUL:

- Dezvoltarea autocontrolului, concentrării și îndemnării,
- Exersarea coordonării oculo-motorii;
- Cultivarea trăsăturilor de voință și caracter (curaj, stăpânirea de sine, puterea de a învinge obstacole, încrederea în forțele proprii);

MATERIALE: pahare din carton, elastic, clești

DURATA: 10 -15 minute

DESFĂȘURAREA JOCULUI:

Pe podea se așază minim 6 pahare din carton cu fața în jos. Copiii câte doi, formând pereche, țin în mână un elastic cu ajutorul a doi clești fiecare. Aceștia trebuie să mute dintr-un loc în altul, stabilit de adult, paharele cu ajutorul elasticului.

„FIECARE LA CULOAREA LUI!”

LOC DE DESFĂȘURARE: în locuință

PARTICIPANȚI: minim 2 copii

SCOPUL:

- Dezvoltarea autocontrolului, concentrării și îndemnării;
- Formarea și dezvoltarea îndemnării, mobilității coordonării, exersarea sortării după culoare;

MATERIALE: suluri de hârtie igienică, coli colorate, pompoane colorate, pahare din plastic, scotch, un coșuleț din plastic, pompoane colorate

DURATA: 10 -15 minute

DESFĂȘURAREA JOCULUI:

Adultul împreună cu copilul lipesc coli colorate pe suluri de hârtie igienică. Aceste tuburi din carton colorat sunt prinse pe perete cu scotch la diferite înălțimi. Sub fiecare tub se lipește pe perete câte un pahar transparent din plastic.

Copilul are ca sarcină să sorteze pompoanele din coșulețul din plastic și să treacă prin tubul colorat doar pompoanele care au aceeași culoare cu tubul.

„MINGEA PRIN TUNEL”

LOC DE DESFĂȘURARE: în locuință

PARTICIPANȚI: minim 2 copii

SCOPUL:

- Dezvoltarea autocontrolului, concentrării și îndemnării, exersarea coordonării oculo-motorii;
- Dezvoltarea percepțiilor spațiale, dezvoltarea curajului, perseverenței, hotărârii, stăpânirii de sine;
- Dezvoltarea stărilor afective pozitive: bucuria, satisfacția, voiciunea;

MATERIALE: două tuburi realizate din suluri de hârtie igienică, scotch, 2 sau mai multe mingiute de tenis de masă, în funcție de numărul de participanți, paie de băut.

DURATA: 10 -15 minute

DESFĂȘURAREA JOCULUI:

Pe parchet se lipesc cu scotch 2 tuburi lungi de carton realizate din suluri de hârtie igienică. Cele două tuburi vor fi paralele lipite pe parchet. Copiii se află la o linie a startului, cu câte un pai de băut și o minge de tenis de masă în mână. La comanda „Start!”, participanții la joc vor sulfa în paiele de băut pentru a mișca mingile pe traseul dintre cele două tuburi de carton. Câștigător va fi cel care reușește să ajungă cu mingea la linia de final trasată în prealabil.

„EXPERIMENTUL PENTRU ÎNDEPĂRTAREA COVID 19 ”

LOC DE DESFĂȘURARE: în bucătărie

PARTICIPANȚI: 1 copil

SCOPUL:

- Dezvoltarea percepțiilor, a spiritului de observație, a atenției și gândirii, a capacității de observare și stabilire de relații cauzale, spațiale, temporale;
- Stimularea și satisfacerea curiozităților copilului, explicarea și înțelegerea lumii înconjurătoare, investigarea acesteia;

MATERIALE:.

DURATA: 10 -15 minute

DEFĂȘURAREA JOCULUI: Înainte de începerea unui experiment, ne vom găsi „laboratorul” potrivit, adică bucătăria.Vom utiliza și echipament necesar:mănuși, ochelari de protecție.Avem nevoie să citim informații despre virusul nou răspândit.Apoi vom porni la treabă cu „logistica” în dotare: eprubete, pahare, recipiente cu soluții de oțet,.În recipiente avem sare, zahăr, bicarbonat de sodium, praf de copt, oțet, apă, ulei. Vom amesteca soluții lichide cu substanțe solide ...și vom afla antidotul virusului prezent.

JOCURILE COPILĂRIEI NOASTRE

Prof. înv. primar- ANDREI NARCISA MAGELONA
Școala Gimnazială „Mihai Drăgan”- Bacău

Rațele și vânătorii. Sunt doi vânători care aruncă mingea, de la unul la celălalt, spre grupul de rațe (restul copiilor așezați între ei) în încercarea de a-I atinge și a-I elimina astfel din joc. Ultimele două rațe rămase în viață devin vânătorii la tura următoare. Un joc de amuzament, de dezvoltare a mobilității, a atenției, a colaborării și a vitezei de reacție.

Castelul se joacă la vârste mici, între 2 echipe (a câte 3-6 jucători), dar eu cred că merge foarte bine până la 13-14 ani, mai ales dacă se respect regulile de mai jos. Se trasează un cerc cu diametrul de 2 m, în mijlocul lui fiind amplasat un castel din 9 pietre plate suprapuse. Echipa din apărare aranjează castelul astfel încât să fie cât mai greu de doborât. Scopul echipei din atac este dărâmarea acestuia, iar al celei din apărare, protejarea lui. Astfel, fiecare jucător din atac are dreptul la 2 aruncări cu mingea (șutată sau aruncată cu mâna ca la popice) de la o distanță prestabilită (5-10 m).

Dacă prin acest șut dărâmă toate pietrele, echipa din atac câștigă 1 punct. Dacă nu dărâmă nici măcar una, echipa din apărare câștigă 1 punct. Dacă dărâmă doar o parte din pietre (ceea ce se întâmplă adesea), începe distracția: cu ajutorul pietrelor dărâmate, atacanții trebuie să lovească din afara cercului restul pietrelor rămase în picioare, până cad toate. În acest timp, apărătorii trebuie să îi atingă cu mingea și să-I elimine astfel din joc (pe durata fazei respective). Punctul este câștigat de atacanți doar dacă reușesc dărâmarea castelului înainte de eliminarea tuturor coechipierilor. Dacă nu reușesc, echipa din apărare ia punctul.

Alte reguli și tactici:

– dacă atacantul este eliminat (este atins cu mingea), nu mai are voie să facă nicio mișcare prin care și-ar ajuta echipa (nu îi încurcă pe ceilalți, lasă piatra jos din mână, etc).

– atacanții nu trebuie să stea cu toții grămadă în preajma castelului deoarece vor fi foarte ușor de atins.

– de asemenea, nici să stea prea departe, căci nu vor mai putea dărâma castelul.

– atacanții pot pasa pietrele între ei pentru a dărâma restul castelului. Și apărătorii pot pasa mingea între ei pentru a le fi mai ușor să-și elimine adversarii.

– atacanții în timpul fazei de joc își pot sacrifice unii coechipieri, atrăgându-i pe apărători să se îndepărteze de castel.

– apărătorii nici ei nu trebuie să stea grămadă lângă castel, deoarece unul din atacanți se poate sacrifica, lovind mingea foarte departe. El iese astfel din joc, dar coechipierii săi au destul timp să dărâme castelul până când apărătorii recuperează mingea...

– apărătorii trebuie să aibă grijă să nu-și dărâme singuri cu mingea castelul.

– dacă cineva nu a respectat regulile de joc în mod intenționat, echipa sa pierde punctul.

Un joc foarte frumos care necesită multă inteligență și tactic în echipă. Dar și regulile trebuie cunoscute bine! După epuizarea numărului de șuturi, atacanții și apărătorii își schimbă rolurile. Câștigă echipa care adună cele mai multe puncte.

Baba Oarba se joacă într-un spațiu foarte restrâns și bine delimitat, de câțiva metri pătrați. Unul dintre copii este legat bine la ochi, încât se transformă într-o „babă oarbă” și încearcă să îi prindă pe ceilalți copii. Când reușește aceasta, prin pipăid și mirosind trebuie să-l identifice pe copil. Dacă ghicește, acela îi ialocul. Un joc foarte distractiv pentru copiii mici, se leagă primele prietenii din viață

și-și dezvoltă capacitatea de a folosi auzul, simțul tactil, mirosul, intuiția...

Alunelul. Un fel de horă pentru copiii de grădiniță. Se cântă așa:

Alunelu alunelu hai la joc

Să ne fie, să ne fie cu noroc.

Refren:

Cine-n horă o sa joace

Mare, mare se va face

Cine n-o juca de fel

Să rămână mititel.

Alunelu alunelu hai la joc

Să ne fie, să ne fie cu noroc.

Roaba spunem când unul îl ține pe altul de picioare, acesta trebuind să meargă în mâini... Scopul este doar să te amuzi. Un joc de dezvoltare a mobilității, a articulațiilor, a musculaturii...

Căluții (Cal și călăreț) se joacă pe echipe de câte doi, unul ținând în cârcă pe celălalt. Călăreții se trăgeau reciproc de mâini sau de haine cu scopul de a se doborî la pământ. Caii nu intervin active în luptă, ei doar cară călăreții. Noi jucam pe timpul pauzelor de școală. Ne strângeam mereu cel puțin 7-8 echipe și era frumos că după 5-10 minute aveai și niște câștigători. Un joc de forță, echilibru și cooperare între cal și călăreț.

Calul și căruțașul. Un copil este calul și are legat de el un ham (o sfoară). Alt copil stă în urma lui și îl ține de ham (este căruțaș). Aleargă așa amândoi prin tot satul... Dacă cel din față aleargă prea repede, călărețul este obligat să se țină după el. Dacă e calul prea puturos, călărețul îl poate mâna mai tare: Diii, căluțu'!

Păsărică, mută-țicuibu! Se joacă mai bine când sunt mulțicopii (peste 8). Fiecare stă într-un cerc (sau într-un cuib format din doi copii care se țin de mâini). Unul este în plus și stă în mijlocul tuturor. Acesta strigă la un moment dat ”Păsărică, mută-ți cuibu!” și toți (inclusive cel din mijloc) trebuie să ocupe un alt cuib. Dacă doi aleargă spre același cuib, îl câștigă cel care ajunge primul. Cel care rămâne fără cuib iese din joc. În mijloc vine alt copil (cuibu lui fiind eliminat din joc). Acesta strigă ”Păsărică, mută-țicuibu!” și jocul continuă până rămân câștigători 3 copii.

Telefonul fără fir. Un joc de amuzament, de socializare, fără un scop competitiv. Pe vremea aceea nu existau telefoane fără fir, adică mobile. De aceea însăși denumirea jocului te ducea spre un univers ludic. Dacă le spui copiilor de azi despre telefonul fără fir, vor avea impresia că te referi la smart-phone... Copiii stau în șir unul lângă altul și, de la primul până la ultimul, se transmite din om în om un cuvânt șoptit la ureche. La sfârșit, ultimul spune cu glas tare cuvântul (în forma în care a ajuns la el), apoi îl spune și primul copil (așa cum pornise de la el). Cu cât cele două variante diferă mai mult, cu atât copiii se amuză mai tare... Bineînțeles, fiecare copil trebuie să șoptească cuvântul la urechea colegului o singură dată, chiar dacă acela a înțeles sau nu.

Mima. Un joc potrivit chiar până în anii studenției. Sunt două echipe. Prima se gândește la un cuvânt/ un obiect etc. pe care îl dau de mimat unuia dintre membrii echipei adverse. Acesta va trebui să îl mimeze într-un anumit interval de timp, iar propria sa echipă trebuie să-l ghicească. Nu are voie să vorbească sau să scrie, ci doar să ofere diverse indicii. Coechipierii săi îi pot adresa o mulțime de întrebări, așa încât, din aproape în aproape, să-l nimerească într-un final. Dacă vor reuși, vor câștiga 1 punct. Dacă nu, câștigă echipa care a dat cuvântul. După aceea rolurile se schimbă, fiind mim unul din cealaltă echipă.

Plasă, piatră, foarfecă. Un joc banal dar simpatic. Palma deschisă înseamnă plasă, pumnul înseamnă piatră și două degete înseamnă foarfecă. Plasa prinde piatra, piatra sparge foarfeca, foarfeca taie plasa. Cei doi copii numără până la 3 după care arată unul din aceste semne. Câștigă cel care arată semnul mai puternic.

Lupta cu degetele mari. Jocul acesta nu avea o denumire. Cei doi copii își țin mâinile (drepte

sau stângi) prinse într-un pumn comun, astfel încât degetele mari le rămân libere. Fiecare încearcă să-I prindă degetul celuilalt...

Bâza. Ceva asemănător cu precedentul, dar mai dureros. Unul stă cu spatele sau cu ochii acoperiți și trebuie să ghicească cine i-a dat o palmă peste ceafă (sau peste propria palmă). Dacă l-a ghicit, acela îi va lua locul.

Friptea. Se joacă între mai mulți copii așezați în cerc. Fiecare ține în palma dreaptă palma stângă a celui de lângă el, plesnindu-i-o cu mâna cealaltă. Cine nu mai suportă chinul părăsește jocul. Câștigă cel care rămâne până la „ultima picătură de sânge”. Se joacă în sens invers acelor de ceasornic.

IMPORTANȚA IMPLICĂRII PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

**Prof.Buda Ioana Andreia, Școala Gimnazială
Nr.1 Finiș, jud.Bihor**

Educația este responsabilitatea întregii comunități educative, nu doar a cadrelor didactice. Familia și comunitatea au dreptul și obligația să se implice în educația tinerilor și pot contribui în diverse modalități la realizarea procesului instructiv-educativ, mai ales pentru că ele cunosc copiii în mai multe ipostaze decât cel de școlar, perspectiva rezervată cadrelor didactice. Educația nu este o chestiune care trebuie lăsată exclusiv pe seama experților în domeniu. Participarea familiilor și a comunităților locale este indispensabilă pentru asigurarea unei educații de calitate pentru toți. Implicarea familiilor și a comunităților în educația școlară se constituie într-un proces desfășurat pas cu pas și bazat pe încredere reciprocă. Sunt necesare eforturi deosebite mai ales pentru a stimula implicarea grupurilor marginalizate.

Funcționarea școlii ca factor de dezvoltare a comunității și a comunității dezvoltate ca garant al succesului școlar se bazează pe următoarele principii fundamentale:

- Educația, la fel ca oamenii, trebuie bine ancorată într-un loc;
- Fiecare persoană are drepturi egale la educație, care să o ajute la realizarea potențialului propriu în cele mai bune condiții, și îi revine responsabilitatea pentru exersarea acestui drept;
- Asigurarea accesului egal la educație pentru fiecare membru al comunității este responsabilitatea întregii comunități;
- Pentru a asigura bunăstarea fiecărui membru al comunității, comunitățile trebuie să se dezvolte permanent;
- Comunitățile dezvoltate își doresc școli de excelență;
- Școlile de excelență conduc la formarea unor comunități bine încheiate și sănătoase;
- Oamenii care sunt educați să trăiască bine într-un loc vor deveni membri valoroși ai oricărei comunități oriunde ar alege să trăiască.

Comunitatea, școala și elevii

Copiii de vârstă școlară își trăiesc viața în două lumi: cea a căminului, a familiei, a comunității, pe de o parte, și cea a școlii, pe de altă parte. Când aceste două lumi nu reușesc să se cunoască sau nu se respectă reciproc, copiii sunt puși într-o situație dificilă. La școală, copiii care provin din familii care vorbesc altă limbă decât limba de predare, din familii marginalizate social, sau din culturi și grupuri etnice altele decât cele majoritare, sunt confrunțați deseori cu devalorizarea propriei realități și cu subminarea respectului și admirației pentru cultura și valorile familiei proprii.

Lipsa legăturii permanente dintre școală și familie și a unei reale incluziuni a realității copilului în curriculumul școlar perpetuează ideea conform căreia părinții nu pot contribui la educația propriilor lor copii. Pe măsură ce elevii descoperă discrepanța mare dintre modelele promovate de școală și propriul mod de viață, ei trăiesc experiența unor conflicte interioare profunde. Deoarece societatea manifestă o tendință de a judeca realitatea în termeni binari, de a gândi în dihotomii (bine – rău, acceptabil – inacceptabil), copiii expuși conflictului nedecarat dintre cele două lumi se simt obligați să ia decizii dureroase în legătură cu familiile și comunitățile cărora le aparțin, în legătură cu școala și cu identitatea lor. În loc să asigure spațiul sigur de dezvoltare, școala exercită astfel mai degrabă un efect

negativ asupra dezvoltării copiilor.

Copiii percep cu ușurință (deși rareori o afirmă conștient) când curriculumul și practicile pedagogice nu respectă și nu reflectă cultura familiile lor. Micile eforturi de a declara pluralismul nu reușesc decât să ascundă problemele reale. Efectele acestei superficialități sunt însă resimțite puternic. Eșecul școlii de a recunoaște și a valoriza cunoștințele și învățarea din familie are un efect nedorit nu doar asupra imaginii pe care copilul și-l formează despre părinți, dar și asupra autoaprecierii ca membru al culturii familiei, și a încrederii în sine, în ansamblu. Mai mult, eșecul școlii în această direcție poate conduce la eșecul școlar al elevului aflat în situația descrisă mai sus. Acest fapt se reflectă negativ nu doar asupra grupului comunitar din care provine elevul, prin reproducerea marginalizării sociale, ci și asupra școlii, care eșuează în realizarea rolului ei de instituție a cunoașterii.

Dacă școlii îi pasă de elevii ei, atunci îi pasă în egală măsură și de părinții și familiile acestor elevi. Dacă școala îi privește pe copii doar ca elevi, atunci probabil că privește familia ca fiind ruptă de școală. Cu alte cuvinte, ea se așteaptă ca familia să își vadă de ale ei și să lase educația pe seama școlii. Dacă însă școala îi privește pe tineri și ca pe niște copii, atunci probabil că vede familia și comunitatea din care acești copii provin ca parteneri ai școlii în educarea și dezvoltarea copiilor. Partenerii recunosc interesele împărtășite și responsabilitatea comună pentru copii și conlucrează pentru a dezvolta programe și oportunități mai bune pentru aceștia.

Sunt multe motive pentru care merită să dezvoltăm parteneriatul dintre școală, familie și comunitate. Aceste parteneriate pot conduce la programe școlare îmbunătățite, la un climat mai prielnic pentru învățare, la servicii în sprijinul familiei, la competențe sporite în cazul părinților, inclusiv de *leadership*, la o rețea de sprijin alcătuită din familii și școală care ajută atât familiile cât și cadrele didactice. Însă în primul rând, motivul pentru care aceste parteneriate trebuie să se dezvolte este pentru a-i ajuta pe toți copiii să aibă succes școlar și succes în viața de după școală. Când părinții, profesorii, elevii și alți membri ai comunității se privesc unii pe alții ca parteneri în educație, se formează o comunitate afectivă în jurul elevilor, care își va arăta efectul pozitiv în scurt timp.

Cum arată programele reușite? Cum pot fi proiectate și implementate practici eficiente? Care sunt rezultatele comunicării și interacțiunii îmbunătățite, care sunt schimburile care au loc în aceste trei contexte importante? Aceste întrebări au frământat cercetătorii și practicienii deopotrivă, ajungându-se astfel la emergența unui nou domeniu de cercetare a parteneriatului dintre școală, familie și comunitate. La centrul acestui parteneriat se află în mod de netăgăduit grija, păsarea (*caring*) (Epstein, Joyce L., 1995).

Școlile au posibilitatea de a-și alege linia proprie de acțiune. Ele pot să aleagă o agendă sumară a comunicării și interacțiunilor cu familiile și comunitățile, tinzând să mențină cele trei sfere de influență ce afectează școlarul separate. Sau pot stabili o agendă bogată și diversificată a interacțiunilor, gândită astfel încât să apropie cele trei sfere. Ca urmare a interacțiunilor mai frecvente dintre școli, familii și comunități, mai mulți elevi vor primi același mesaj de la diverse persoane: anume, că școala este importantă, că merită să muncești, să gândești creativ, să îți ajuți colegii și să îți continui studiile.

Modelul parteneriatului dintre școală, familie și comunitate plasează elevul în centru. Este un fapt incontestabil că elevii sunt principalii actori în educația, dezvoltarea și succesul propriu. Parteneriatul chiar foarte bun dintre școală, familie și comunitate nu produce implicit elevi de succes. Însă activitățile care se desfășoară în cadrul acestui parteneriat își pot propune să angajeze, să ghideze, să motiveze elevii pentru succes. Asumpția este aceea că dacă elevii simt că celor din jur le pasă de munca pe care ei o depun la școală ca elevi, atunci șansele ca ei să învețe mai bine sunt mai mari și implicit dorința de a abandona școala scad.

Și elevii au un rol foarte important în realizarea unor parteneriate de calitate între școală, familie și comunitate. Ei sunt deseori sursa principală de informație despre școală la care părinții pot apela. În programe de parteneriat valoroase, cadrele didactice vor ajuta elevii să înțeleagă rostul comunicării tradiționale cu familiile (prin transmiterea unor scrisori sau documente) și al comunicării de tip mai nou

(interacțiuni cu membrii familiei pe marginea temelor de casă sau participarea la întâlniri cu părinții/cadrele didactice/elevii). Pe măsură ce ne parvin mai multe informații despre rolul elevilor în parteneriat, vom putea avea o înțelegere mai profundă a felului în care școlile, familiile și comunitățile trebuie să colaboreze pentru a crește șansele de succes ale elevilor.

Nu toate familiile își arată imediat dorința de a colabora, însă școala poate iniția această colaborare și poate insista ca ea să se materializeze.

FAMILIA ȘI ȘCOALA- JOCURI ȘI ACTIVITĂȚI

**Prof. înv.primar CLAS VERONICA
Școala Gimnazială “ION CREANGĂ”, Brăila/ Brăila**

De ce Familia și Școala? Am pornit de la o altă interogație: Care este cea mai importantă instituție de stat? Răspunsurile gândite pot fi diverse, de genul Președinția, Biserica sau Administrația financiară. Nici unul dintre aceste răspunsuri nu este viabil, răspunsul este mult mai simplu decât pare, cea mai importantă instituție în stat este FAMILIA.

Într-un stat de drept, familia este cea mai întâlnită instituție. Și ca orice instituție, presupune un scop comun pentru mai multe persoane, ceea ce familia îndeplinește cu prisosință. În popor se vorbește adesea de cei șapte ani de acasă, dar, mai mult, ține de bunul simț al fiecăruia.

Psihologii, de cealaltă parte, vorbesc de primii ani din viață ca fiind ani critici pentru formarea personalității copiilor, dar și din perspectiva unei vieți de calitate. Cele două perspective par diferite și, totuși, atât de asemănătoare, ceea ce se spune în popor are ca bază experiența părinților, pe când ceea ce spun psihologii au ca punct de plecare știința, fundamentată de argumente foarte clare.

Dacă privim natura umană din perspectiva nevoilor frumos creionate în Piramida lui Maslow, lucrurile devin din ce în ce mai interesante începând cu treapta a treia, pentru că se referă la cea mai importantă instituție în stat- familia. Am aflat despre definiția familiei dată de popor, definiția acesteia, punctată de psihologi. Dar ce este FAMILIA pentru un COPIL? Acea particulă “co” din cuvântul copil ne dezvăluie și răspunsul- este comuniunea, prima comunitate, logosul, universul lui pentru o bună bucată de vreme. Este locul în care dezvoltă legăturile cu ceilalți oameni, e locul în care înțelege că este unic.

În sânul familiei, de asemenea, se scrie scenariul vieții pe care o va avea. Familia înseamnă mult mai mult decât un acoperiș, haine de un anumit brand, jucării în trend...Semnificativă este atmosfera de sub acel acoperiș, construirea unor piloni cum ar fi încrederea în sine, stima de sine, calitatea energiei care duce la crearea de circuite interpersonale... Sunt posibile două scenarii cu repercursiuni asupra calității viitorului adult. Cele două scenarii aduc lumină în realizarea procesului de construire a unui copil puternic, care este mult mai facil decât repararea unui matur alterat.

Într-un prim scenariu, din cauza situației “X”, copilul va crește cu mari lacune din punct de vedere social, intelectual, emoțional...

Va crește cu o programare care îi va spune că este normal să aibă o viață nepotrivită și își va trăi viața crezând că asta este normalitatea. Într-un alt fel de scenariu, copilul va trăi o viață în care va căuta tot timpul să evolueze, să se dezvolte, să își găsească rostul în viață și să ofere tot ce este mai bun atât lui, cât și celorlalți. Orice om are dreptul să fie extraordinar, dar pentru a atinge performanța, excelența, FAMILIA/ PĂRINȚII trebuie să ofere nevoile de bază. ȘCOALA doar ajută, nicidecum nu oferă spectrul tuturor posibilităților, calităților necesare.

Lucrurile esențiale, necesare în viață, trebuie învățate în sânul familiei din mai multe perspective. Una dintre acestea este JOCUL. Prin joacă și hârjoneală își învață organismul cum să interacționeze cu ceilalți. În sânul FAMILIEI învață cum să piardă prin jocuri. Învață cum să empatizeze cu ceilalți, cu animalele sau cu natura...Există percepția că școala și doar școala este cea care oferă educație. Da, ea oferă educație, dar spectrul este limitat. Dacă punem în balanță, școala reprezintă un procent minor față de educația oferită acasă, în familie.

În familie valorile se nasc și cresc o dată cu copilul. Ele nu duc nicăieri, nu sunt vehicule, dar ne îmbracă, ne dau culoare, țin o ținută morală a personalității, dau plusvaloare vieții viitorului adult.

Astfel, simțul fidelității, dragostea, grija, voința, speranța, conștientizarea unor legături emoționale “se produc” în spațiul de joc, datorită sursei de energie creatoare pe care o are jocul liber ales. În cadrul jocului copiii devin adulți, iar adulții devin copii prin crearea unor circuite emoționale,

metalingvistice, empirice... Experiențele din spațiul de joc devin magnetizante pentru dorința de a reveni, dorința de a explora mai departe la niveluri superioare de înțelegere și autoconștientizare...

Un joc minunat bazat pe încredere reciprocă este **“De-a baba oarba”**. Acest joc ajută foarte mult în situația în care comunicarea dintre părinte și copil nu este optimă. Prin intermediul acestui joc se dezvoltă multe lucruri benefice relației părinte- copil, încât schimbarea în relația cu cel mic se va observa instantaneu. Jocul oferă ocazia de a crește nivelul de încredere între copil și părinte.

Iar prima mare problemă a părinților este de a avea o comunicare constructivă cu copilul. Practic, fără o comunicare eficientă, nu se poate construi nimic. Primul pas este comunicarea, ca apoi să putem construi, dezvolta și alte calități celor mici.

Vârsta: peste șase ani.

Metoda: jocul.

Materiale necesare: un fular gros, o eșarfă și diferite jucării din pluș pe post de obstacole. Ce vom face: vom determina cine este cel care nu vede și cine va fi ghidul celui legat la ochi.

Apoi, persoana desemnată să parcurgă cursa cu obstacole se va lega la ochi în așa fel încât să nu vadă.

Ghidul va pregăti traseul amplasând pe parcurs diverse obstacole din materiale moi, jucării de pluș, haine, perne... Iar apoi ghidul îl va îndruma pe cel legat la ochi prin traseul cu obstacole fără a vorbi, doar ghidul are voie să vorbească. De asemenea, o altă regulă care trebuie respectată este că ghidul nu are voie să îl atingă pe cel legat la ochi.

La finalizarea “traseului cu obstacole”, se vor schimba rolurile, dar regulile rămân aceleași.

Când cei doi termină cursa cu obstacole, se discută despre cum a fost, care obstacol a dat cel mai mult de furcă...

Beneficii:

*Dezvoltă încrederea în forțele proprii.

*Dezvoltă încrederea în cealaltă persoană.

* Dezvoltă încrederea în echipă.

*Capacitatea de orientare în spațiu.

În acest joc adultul trebuie să acorde încrederea de a fi ghidat de către copil fără nici o rețineră.

Este un joc ce poate fi deschizător de drumuri în abordarea altor activități de dezvoltare. Este foarte bună ideea de a fi legat la ochi, pentru că în acest fel participantul este obligat să folosească simțuri colaterale pe care, altfel, le ignoră și ele nu se dezvoltă. Când avem ochii închiși, avem eco-locăție, nu la fel de bună ca la lilieci sau ca la delfini, dar avem eco-locăție.

Dacă noi ne jucăm în genul acesta, atunci nu lăsăm simțurile secundare să se atrofieze și să dispară. Ne crește gradul de intuiție asupra mediului. Reușim să percepem lucrurile la fel. Noi nu putem percepe când harta noastră mentală nu are obiectele de referință pe ea. Și atunci jocul este extraordinar numai prin faptul că este legat la ochi. Mai departe, instrucțiunile verbale: cum parcurge traseul și așa mai departe înseamnă exact același lucru: sunetul care reușește să creeze o a doua vedere. În acest gen de eco-locăție, atunci când o faci în pădure, este și mai interesant pentru că ajungi să simți arborii. Dacă simți arborii din pădure, nu te lovești de ei, ajungi să simți arborii și mai târziu și nu îi mai tai! Pe direcția protecției mediului, e un joc absolut fabulos. Faptul că noi suntem persoane care trăim pe asfalt și nu mai cunoaștem natura, în mod normal (acesta este gradul de normalitate- această anormalitate), ne conduce la o indiferență față de mediul exterior.

Jocul poate fi absolut minunat și poate produce reacții extraordinare la o generație întreagă care să își protejeze mediul ulterior. Atmosfera din sânul familiei este o stare de spirit care îi influențează pe toți membri familiei.

Ceva de genul, toată lumea se simte bine, la fel mă simt și eu sau opusul, în care toți au o stare de agitație și preiei și tu acea stare. Acest comportament se preia pur și simplu fără să îți dai seama la propriu ce se întâmplă. Este extrem de importantă din mai multe puncte de vedere, pe de o parte

datorită faptului că, întotdeauna, copiii se vor raporta la atmosfera din sânul familiei pentru orice activitate pe care o vor desfășura, iar pe cealaltă parte starea lor de spirit depinde în mare măsură de atmosfera existentă.

Și nu în ultimul rând, copilul va depune multă energie pentru a realiza o atmosferă potrivită evoluției lui personale, energie care în mod normal ar folosi-o pentru a dezvolta o abilitate.

Jocul este o aventură didactică care provoacă schimbări de atitudine (importanța de a-și oferi sieși și copiilor permisiunea de a fi creativi, semnificația predării, învățării), schimbări de perspectivă (respect pentru capacitatea copiilor de a fi creativi, încurajarea gândirii divergente, a soluționării problemelor, a curiozității și întrebărilor), schimbări în practica profesională (sensibilitate la nevoile și dorințele copiilor, o mentalitate deschisă, identificarea oportunităților educaționale în care copiii își pot manifesta creativitatea). Jocul autoactiv deschide poarta către transformări profunde. Această schimbare nu este dictată de surse externe, menite să reformeze școala. Procesul începe cu întrebările și curiozitatea cadrelor didactice, care determină schimbări nu doar în practica profesională, ci și în acel proces integrativ în cadrul căruia cadrele didactice își explorează și își înțeleg propriile vieți.

Prin joc copiii își sporesc în mod natural cunoașterea plină de sens și înțelepciunea...

PĂRINȚII - PARTENERII NOȘTRI

prof în învăț primar CĂLȚARU MARIANA
Școala Gimnazială Nr 1 „George Uscătescu” Tg Cărbunești

Formarea elevului pentru viitor este o responsabilitate a tuturor actorilor implicați în procesul în desfășurarea procesului instructiv – educativ: școală, comunitate și familie.

Cel mai important factor care contribuie la educarea copilului, este familia. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Primele noțiuni educative pe care copilul le primește sunt cele din familie. În familie se conturează caractere. Atât părinții cât și educatorii în timpul procesului de învățământ trebuie să intervină în numeroase situații pentru a corecta comportamentul copilului. Odată copilul ajuns la vârsta școlară familia împarte într-o bună măsură sarcina educării lui cu dascălii chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil,

Dacă părinții și cadrele didactice lucrează împreună, se poate sprijini dezvoltarea copilului, iar cerințele sale pot fi îndeplinite. Un parteneriat între familie și școală nu se poate construi foarte repede, ci sunt necesare etape bine planificate. Această planificare duce la stabilirea unei relații de încredere și cooperare activă cu cadrele didactice și alți profesioniști, familia fiind unul dintre factorii a căror contribuție este foarte importantă în procesul de integrare școlară a copiilor.

Referindu-ne la rolul familiei, în pedagogia tradițională, această temă e tratată sub denumirea de „colaborare dintre școală și familie”. În prezent, dimensiunile acestei relații sunt mai cuprinzătoare, datorită extinderii conceptului de colaborare către comunicare prin cooperare, și mai nou, prin conceptul de parteneriat, care le cuprinde pe toate și în plus, exprimă o abordare pozitivă și democratică a relațiilor educative, în sensul implicării active și valorizării experienței și statutului fiecărui actor, în egală măsură. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și de acțiune, având în vedere interesul copilului. Rolul cadrului didactic responsabil este de a discuta cu părinții, de a stimula comunicarea permanentă cu aceștia, de a informa membrii familiei cu privire la nevoile psihice și motrice ale copiilor, de a-i orienta către cunoașterea activităților din școală și de a obține sprijinul acestora pentru desfășurarea cât mai eficientă a acestor activități

Relația părinte-cadru didactic responsabil contribuie la constituirea unor relații pozitive între familie și școală, la o coerență a practicilor educaționale și a cerințelor referitoare la copil. Astfel, părinții devin parteneri în educație, valorificând informațiile cu privire la scopul programului educativ la care participă copilul lor, cunoscând progresele făcute de copil și identificând modalitățile optime prin care ar trebui sprijinit acesta.

Pentru a ajuta familiile să se simtă binevenite în sala de clasă este nevoie de mai mult decât de o simplă notiță scrisă sau de o invitație. Este bine ca asemenea vizite să aibă loc periodic, și nu doar atunci când apar anumite evenimente în activitatea de învățare a copilului sau în comportamentul acestuia. Trebuie să-i ajutăm pe părinți să știe mai multe despre ce este util în dezvoltarea copiilor. Coerența și continuitatea influențelor educaționale din școală și de acasă asigură o dezvoltare sănătoasă a copilului. Crearea unei atmosfere de încredere reciprocă necesită respect reciproc, care apare în timp. Promovarea participării familiei reprezintă o componentă esențială în educația copiilor, prezentând o serie de avantaje deloc de neglijat.

Din propria experiență pot sublinia că implicarea părinților nu este o sarcină tocmai ușoară, mai ales din cauza lipsei de timp, dar poate fi realizată prin mai multe modalități :

- vizitarea școlii de către părinți
- întâlnirile/ședințele cu părinții unei clase față în față sau online
- participarea părinților la ore
- activități practice și educative

Întâlnirile/ședințele cu părinții unei clase- sunt prilejuri pentru a informa părinții referitor la modul cum se comportă copilul lor cu ceilalți copii și progresele pe care le înregistrează acesta în timpul activităților. Tot la aceste întâlniri, cadrul didactic responsabil află de la părinți despre problemele cu care aceștia se confruntă și, de cele mai multe ori, le oferă soluții sau le găsesc împreună. Așadar, dialogul dintre cadrul didactic responsabil și părinți este foarte necesar. De exemplu, dacă se constată că mulți copii vin oboșiți la școală, cadrul didactic responsabil sugerează părinților să-și culce copiii mai devreme seara, sau să petreacă mai puțin timp la televizor sau calculator.

Dialogul cadru didactic responsabil-părinte se poate organiza fie individual, prin consultații cu fiecare familie, fie în ședințele organizate cu părinții; partenerii în educația copilului se informează reciproc, ceea ce contribuie atât la buna desfășurare a procesului educațional din școală, cât și la o bună educație în familie. Dialogul deschis, bazat pe încredere reciprocă, necesită timp pentru a fi clădit. Unii părinți, care au avut experiențe negative în cursul propriilor ani de școală, se pot simți intimidați de prezența unor cadre didactice. Alții, care au fost învățați că un cadru didactic responsabil „știe cum e mai bine”, nu pun la îndoială în nici un fel acțiunile acestuia.

Participarea părinților la activitățile clasei reprezintă un prilej de cunoaștere, dar și un mod de familiarizare cu programul clasei, cu materialele didactice și mijloacele necesare desfășurării activităților, cu conținutul și metodele didactice, cu modul de comunicare și abordare a situațiilor problematice. „Săptămâna Altfel ” este un astfel de prilej întrucât pot desfășura alături de micuți la diverse activități sau ca și „ modele ” demne de urmat datorate , în special meseriilor pe care aceștia le au: pompier, doctor, polițist, bucătar, militar etc. La sfârșit, părinții și copiii împărtășesc trăiri, emoții .

La clasa pregătitoare în cadrul orelor de consiliere am prevăzut ore de lectură : „ Mama îmi citește povestea ei preferată din copilărie ” .

Părinții pot fi invitați să participe la activități practice și educative : excursii, acțiuni de voluntariat, vizite, serbări, aniversări. Aceștia pot fi implicați nu doar în organizarea acestor evenimente, dar pot veni și cu sugestii, propuneri de teme și activități. Aceste evenimente reprezintă oportunități de a asigura o cât mai bună coerență între valorile și practicile educaționale promovate de școală și familie. Părinții asistă la serbări și concerte școlare, piese de teatru sau alte evenimente similare.

De câțiva ani coordonez la nivelul școlii în care îmi desfășor activitatea , diverse acțiuni de voluntariat pe diverse teme : ecologie, donare de alimente, cărți , haine .Părinții participă cu entuziasm la astfel de acțiuni.

Deseori părinții răspund chemării dascălilor de a ajuta la amenajarea clasei, la confecționarea materialelor didactice sau a unor produse necesare unor activități (căsuțe pentru păsările, indicatoare rutiere)

De asemenea, pot fi organizate expoziții cu vânzare de obiecte. Aceste obiecte se pot realiza în cadrul activităților de educație plastică și practică (lucrări din plastilină, desene, picturi, lucrări cu materiale din natură, colaje).

Există și alte strategii de comunicare informală: grup de facebook, corespondența scrisă cu părinții, avizierul pentru anunțuri

Un grup de facebook privat care poartă numele clasei este o alternativă nouă datorată noilor condiții de viață. Aici pot vedea produse ale copiilor , fișe de lucru , tema pentru acasă, filmulețe educative sau diverse dialoguri părinte- cadru didactic.

Scrisorile reprezintă o modalitate formală de comunicare cu familiile. Acestea se pot trimite ori de câte ori este nevoie. Trimițând acasă o scrisoare prin copil vă asigurați că familia este informată în mod adecvat. Conținutul și tonul scrisorilor poate varia. Cadrul didactic responsabil poate utiliza scrisoarea de înștiințare, pentru a descrie activități și evenimente din școală și pentru a sugera modalități de aprofundare a acestor activități acasă. Scrisorile de înștiințare trebuie să fie scurte și lizibile.

Avizierul pentru anunțuri reprezintă o modalitate prin care se comunică informații familiilor într-o manieră informală. Acestea pot fi: anunțuri ale diverselor întruniri, informații legate de activitățile petrecute în școală, produse artistice ale copiilor, povestiri despre excursiile făcute sau fotografii

La final vă fac cunoscute activitățile mele organizate în cadrul parteneriatului cu părinții :

- 1.Vă invităm să ne vedeți clasa..... SEPTEMBRIE
- 2.Regulamentul școlii.....OCTOMBRIE
- 3.Cunoașterea propriului copil.....NOIEMBRIE
- 4.Serbare online..... DECEMBRIE
- 5.Relația părinte- copil..... FEBRUARIE
- 6.Sprijinirea copilului..... MARTIE
- 7.Meseriile părințilorAPRILIE
- 8.Analiza rezultatelorMAI

1.Vă invităm să ne vedeți clasa - moment prielnic pentru invitația la realizarea proiectului -

Obiective:

- mobilizarea părinților;
- informarea acestora cu privire la scopul urmărit, modul de desfășurare, oportunități .

Desfășurare:

- primirea părinților;
- vizitarea școlii;
- prezentarea proiectului, discuții, completări.

Realizări:

- un număr mare de participanți;
- oferta din partea părinților de a populariza proiectul;
- convingerea acestora că vor avea beneficii în urma participării la realizarea proiectului.

2.Regulamentul școlii -cunoașterea regulamentului școlii-

Obiective:

- prezentarea și discutarea unor părți ale regulamentului școlar;
- stabilirea unor reguli specifice școlii noastre.

Desfășurare:

- prezentarea unor părți din regulamentul școlar;
- discuții concrete despre situația din școală;
- probleme legate de specificul cartierului;
- nivelul economic al familiilor, nivelul cultural al acestora;
- scrierea pe afișaj a unui drept și a unei îndatoriri;

Realizări:

- conștientizarea părinților că au drepturi , dar și obligații;
- angajamentul de ajutor în rezolvarea unor situații concrete din școală.

3.Cunoașterea propriului copil

Obiective:

- să-i determinăm pe părinți să petreacă mai mult timp cu copilul lor și să acorde mai multă atenție și importanță cunoașterii lui;
- să-i învățăm pe părinți cum își pot îmbunătăți comunicarea cu copilul;
- să-i informăm pe părinți care comportamente ale copilului trebuie apreciate și care trebuie descurajate.

Desfășurare:

- completarea de către părinți a unui chestionar referitor la temă;
- prezentarea unor aspecte pozitive și negative din comportamentul copiilor;
- indicații de îmbunătățire a comunicării cu copilul;

Activitatea se va desfășura în două etape.

Realizări :

- părinții au înțeles că în familiile în care nu participă ambii părinți la educarea copilului posibilitatea de eșec este mai mare;
- au recunoscut că nu își cunosc suficient copilul, au receptat metode de eliminare a acestei deficiențe;
- am găsit împreună soluții prin care să-și îmbunătățească comunicarea cu copilul.

4.Serbare online

Serbarea de Crăciun: “ Uite, vine Moș Crăciun...”

Obiectiv- implicarea părinților în organizarea și desfășurarea serbării de Crăciun

Desfășurare :

- consultarea părinților privind organizarea spectacolului;
- organizarea repetițiilor cu participarea unor reprezentanți ai părinților;
- desfășurarea spectacolului.

Realizări:

- creșterea numărului de părinți participanți indirecti la spectacol;
- distribuirea de daruri pentru toți copiii din clasa.

5.Relatia părinte- copil

Obiective:

- să-i facă pe părinți să înțeleagă că ei pot influența și conduce comportamentul copilului;
- părinții să-și însușească abilitățile de bază de care au nevoie pentru a influența efectiv comportamentul copilului.

Desfășurare:

- chestionar adresat elevilor;
- chestionar adresat părinților;
- discuții în sensul soluționării conflictelor între părinți și copii;

Realizări:

- părinții și-au împărtășit unii altora experiențele personale, au comunicat între ei;
- au descoperit metode eficiente de influențarea comportamentului copilului, de îmbunătățire a comunicării părinte-copil;

6. Sprijinirea copilului

Obiectiv:

- încurajarea părinților în exprimarea opiniilor despre propriul copil, cunoașterea unor metode și reguli simple pe care le pot aplica atunci când își ajută copilul în activitatea școlară

Desfășurare:

- chestionar legat de comportamentul copiilor în diverse ocazii și atitudinea adulților legată de aceste comportamente;
- așteptările lor;
- lucru efectiv cu părinții.

Realizări:

- colaborarea între părinți, cu împărtășirea experiențelor personale, certitudinea că pot învăța unul de la celălalt;
- deprinderea unor tehnici de lucru cu copilul.

7. Meseriile părinților - vizită la locul de muncă al părinților

Obiectiv:

- Prezentarea mai multor meserii ;

Desfășurare:

- mobilizarea părinților și copiilor;
- organizarea unor vizite la locurile de muncă ale părinților
- organizarea unei excursii.

Realizări:

- o bună colaborare între părinți, copii și cadre didactice;
- manifestarea disponibilității părinților de a le vorbi copiilor despre meseriile pe care le practică

8 Analiza rezultatelor

Rezultate obținute

- Numărul părinților participanți la sesiunile cu părinții pe clasă a crescut.
- Părinții au acordat ajutor material
- A crescut numărul părinților care își ajută copiii la efectuarea temelor
- Sunt mai receptivi la asigurarea rechizitelor necesare.
- Au participat la amenajarea clasei.
- A crescut gradul de responsabilitate atât din partea părinților, cât și a învățătorului.
- Se comunică mai ușor .

Bibliografie:

Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, (2001), Iași „Prelegeri pedagogice”, Editura Polirom

Gardner, Howard. (2006). Inteligențe multiple. Noi orizonturi. București: Editura Sigma.

Marcus, Stroe. (coord.). (1999). Competența didactică (perspectiva psihologică), București: Editura ALL.

Neacșu, Ioan. (1999). Instruire și învățare. București: Editura Didactică și Pedagogică

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

Prof. înv. primar CONSTANTIN GEORGETA
Liceul teoretic Constantin Angelescu, Ianca, jud. Brăila

Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor. – A.S. Makarenko

Pornind de la citatul de mai sus și căutând, descoperim că literatura de specialitate pune repetat în evidență importanța și rolul primordial pe care îl deține familia în dezvoltarea copilului. De asemenea, știm și am auzit de foarte multe ori că familia este nucleul societății – poate uneori ni s-a părut mult, deoarece considerăm că alți mulți factori influențează traiectoria unei persoane, însă analizând mai bine, ne dăm seama că această sintagmă este adevărată, familia chiar este nucleul societății. Astfel, părinții au un impact direct și de durată asupra copiilor. Aceștia joacă un rol-cheie în educația și formarea acestora ca persoane pentru societate. Astfel, putem spune că formarea copilului începe chiar de la naștere, sau chiar înainte de acest moment, prin felul părintelui de a vorbi cu copilul, de a se comporta cu acesta, de a se raporta la el, dar și prin modul de comporta părinții între ei înșiși, sau cu alți membrii ai familiei sau în societate.

„Părinții sunt modelele de bază pentru copii. Fiecare cuvânt, mișcare și acțiune au un efect.” – Bob Keeshan

Părinții sunt un bun exemplu pentru proprii copii, care are cel mai mare impact și cel mai lesne exemplu de urmat, mai ales în primii ani de viață. Familia este cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile de bază ale copilului, atât biologice cât și psihologice și sociale. Familia și mediul familial reprezintă veriga de legătură a copilului cu societatea și constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale ale copilului.

Părinții au un rol extrem de important în dezvoltarea emoțională a copilului, ambii părinți au un rol deosebit, atât mama, cât și tatăl. Este adevărat căci în primii ani de viață, rolul mamei este mult mai necesar și mai complex, față de cel al tatălui, dar crescând, copilul va avea nevoie și de modelul tatălui, care îi va inspira copilului siguranța de care acesta va avea nevoie pentru a intra în societate.

Însă, cum am amintit, foarte importantă este și relația dintre părinți, nu contează care dintre ei este cel mai important, sau care are rolul cel mai complex, ci contează foarte mult mediul ambiant, relația dintre părinți și relațiile dintre toți membrii familiei, modul de raportare al unora la ceilalți, armonia și relațiile dintre aceștia, modul în care își vorbesc, cum se ajută sau cum își împart sarcinile.

Primii ani de viață ai unui copil și implicarea părinților în acest stadiu de nevoie a satisfacerii trebuințelor este primordială. În primii ani de viață, copilul este dependent de părinți, în special de mamă, fiind o etapă de bază în dezvoltarea sa, deoarece în această perioadă se pun bazele dezvoltării viitorului adult.

În cadrul familiei, copilul are parte de primele lecții de viață, iar părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare. Deci, putem spune că familia este prima școală a copilului. Ea răspunde de trebuințele elementare ale copilului, de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de

conduită, dar și climatul socioafectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Cu toate acestea, și după ce crește și copilul ajunge la grădiniță/ școală, rolul părinților nu se termină, ci continuă și este în continuare la fel de important, ba chiar se amplifică proporțional cu complexitatea sarcinilor instructiv-educative. Colaborarea între actorii implicați, elev-profesor-părinte, este chiar necesară și influențează viața școlară a copilului. Relația care se creează între părinți și școală este foarte importantă pentru formarea personalității elevului și presupune cunoașterea reciprocă și punerea de acord în orice demers pedagogic. Implicarea acestora în viața școlară, participarea activă a lor în procesul instructiv-educational, colaborarea părintelui cu profesorul, duce la o implicare mai mare a copiilor în activitatea școlară și la obținerea de rezultate mai bune. Literatura de specialitate arată că șansele de reușită ale unui copil de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune la învățătură cresc pe măsură ce părinții sunt implicați în educația acestuia.

Formele de colaborare a familiei cu școala sunt diverse și fiecare școală sau profesor are libertatea de a stabili acele modalități care se dovedesc eficiente. Dintre acestea amintim: adunările pe școală cu părinții, ședințele pe clasă, convorbirile individuale și consultațiile în grup, excursiile și călătoriile, lectoratele pentru părinți, serbările, activitățile comune.

Printr-o serie de metode pedagogice, părinții trebuie atrași alături de școală, determinându-i să adere la ideea de colaborare activă, acceptând rolul de factor responsabil. Practica a demonstrat, așa cum spunea H.H. Stern „căși educatorii au ceva de învățat de la părinți”. Aceste întâlniri cu părinții trebuie să se desfășoare pe o bază tematică solidă.

Ea poate să facă parte dintr-un ansamblu de probleme educative a căror conștientizare, dezbateri și rezolvare operațională reclamă continuitate, reluare și dezvoltare în perioadele de mai lungă durată. Munca școlii cu familia impune un sistem, o unitate de obiective, metode și măsuri care să conducă această colaborare specifică la un mod planificat de a lucra, astfel încât să nu se desfășoare pur și simplu incidental.

Cunoașterea condițiilor familiale ale fiecărui elev nu este suficientă, cu atât mai puțin dacă se realizează după o rămânere în urmă a elevului sau după un act de comportament necorespunzător. Se impune o cunoaștere prealabilă a fiecărei familii. „Școlarul are nevoie de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovadă de slăbiciune. El are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui necazuri și la problemele care îl interesează, și că nu se dezinteresează de ceea ce se întâmplă la școală. Dar în același timp, el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-și închipuie că libertatea lui e fără margini, și totodată să știe că părinții săi împărtășesc acel nivel de exigență” (M.Gilly).

Părinții trebuie să le stimuleze copiilor efortul, spontaneitatea, inițiativa, independența și încrederea în sine. Ei trebuie să conștientizeze că singura investiție de valoare pe care o familie o poate face pentru copil este investiția pentru mintea și spiritul acestuia.

Atât familia cât și școala joacă un rol important în modelarea elevului într-o societate în care atacul anticultural și antivaloric al mijloacelor de circulație și de difuzare a informației este mai virulent, provocând chiar mutații la nivel social. Rolul părintelui și al educatorului este cel de asociat, de partener, impunându-se copilului asocierea la preocupările familiei și la cerințele școlii.

„Jurnalul clasei” sau „Caietul dirigintelui” sunt documente care pot să conțină însemnările profesorului diriginte cu privire la activitățile desfășurate cu familia sau însemnările unor părinți despre munca lor de sprijinire a școlii sau de organizare a condițiilor de instruire și educare acasă a elevilor, de îndrumare pentru școală. Astfel, relația școală-familie include activități de amenajare a sălii de clasă în care învață elevii, participări ale părinților în organizarea activităților extracurriculare și educative precum: excursii, drumetii, carnavaluri etc.

Pentru ca această colaborare ideală să se realizeze, trebuie să existe voința colaborării, iar factorii educaționali implicați să se considere parteneri, în adevăratul sens al cuvântului. Școlile trebuie

să planifice și să implementeze programe de parteneriat pentru a amplifica implicarea părinților. Scopul educației este de a forma un om cu o gândire liberă, creativ, sociabil, iar parteneriatul real între școală și familie constă în relația activă de implicare și de o parte și de cealaltă, este bucuria și tristețea, este reușita și eșecul, este zbaterea și rezultatul, din care elevul este beneficiarul.

Astfel, observăm ca educația nu se termină acasă și nici nu începe la școală, ci este o continuă conlucrare a celor două medii, însă trebuie să ținem cont că mediul familial are o și mai mare influență asupra dezvoltării personalității, atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului, având în vedere faptul că un copil preșcolar sau din clasele primare, își petrece mult mai mult timp acasă, în compania părinților și a familiei, decât la școală. Pe parcursul înaintării în vârstă își va mai face apariția în dezvoltarea copilului încă un factor, mediul social: grupul prietenii și societatea.

Așadar, fiecare actor implicat în dezvoltarea copilului (părinții, școala, societatea) au un rol important în dezvoltarea viitorului adult, însă să ținem cont de faptul că baza, fundația viitorul adult, este mult mai mult influențată de familie, aceasta având un rol cheie în evoluția sa.

Bibliografie

1. Baran-Pescaru, A., 2004, *Parteneriat în educație: familie-școală*, Editura Aramis, București,
2. Colceag, F., Alexandru, F. 2018, *Copilul tău este un geniu*, Editura Tikaboo
3. Cucoș, Constantin, 2009, *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*, Editura Polirom, Iași,
4. Verza, E. Verza, F. E. (2017), *Psihologia copilului*, Editura Trei
5. *Citat despre familie*: <http://www.citatepedia.ro/index.php?id=67884>
6. *Citat despre părinți*: <https://centruldeparenting.ro/31-de-citate-frumoase-si-adevarate-despre-parinti-si-parenting/>

„ 1 Iunie – ZIUA COPILULUI” PROIECT EDUCAȚIONAL

Profesor învățământ primar CORBU GABRIELA
Școala Gimnazială Tichilești, loc. Tichilești, jud. Brăila

ARGUMENT:

”Un copil poate să învețe oricând un adult trei lucruri: cum să fie mulțumit fără motiv, cum să nu stai locului niciodată și cum să ceară cu insistență ceea ce își dorește”. –

Paulo Coelho

Copilăria este un tărâm magic. Nu știm când și unde începe și nu știm când și unde se termină. Ne trezim doar că numai suntem copii, că am ieșit din copilărie, uneori fără să o fi trăit pe deplin... Copilăria este o lume fermecată, duioasă,

dulce, lină, în care orice se poate întâmpla. Orice! Este vârsta la care suntem cel mai aproape de Dumnezeu și de toate tainele existenței. Ne putem întâlni oricând cu balaurul cu șapte capete, cu zgripțuroaica cea haină, putem fi vrăjitori, eroi din filme sau benzi desenate, putem vizita orice loc din lume cu ochii minții și să credem cu tărie că am fost acolo cu adevărat...

Copilăria este singurul moment al vieții în care trăim totul la maximă intensitate. În care plângem și râdem în aceeași zi, în care ne supărăm și iertăm după câteva momente, în care suntem singuri și totodată cu toată lumea.

Apoi, pe măsură ce trec anii, pe măsură ce ne maturizăm, nebunia și exuberanța copilăriei dispar. Devenim mai serioși, zâmbim mai puțin, nu ne mai bucurăm de orice nimic care ni se oferă, avem gusturi, pretenții rafinate... Nu mai credem în magie, nu mai credem în Moș Crăciun și în sacul său plin cu jucării, nu mai credem că mama și tata sunt cei mai extraordinari părinți din lumea asta...

Nu mai iubim cu detașare și pasiune, nu mai roșim atunci când greșim, nu mai chiuim de bucurie atunci când cineva ne îndeplinește o dorință mult așteptată.

Când începe și când se termină copilăria? Nu știm. Știm doar că, la un moment dat, ne e rușine să ne mai comportăm ca niște copii. Avem pretenția și dorim să fim tratați ca adulți. Ca persoane pe deplin responsabile, mature. Pierdem jocul, pierdem libertatea și pierdem nemărginirea. Devenim sclavii propriilor noastre prejudecăți și autolimitări. Ar trebui ca măcar în suflete să rămânem veșnic niște copii.

Ziua Internațională a Copiilor -1 Iunie oferă an de an un prilej de mare bucurie, o „întâlnire” fericită a celor mari cu cei mici, nu doar prin intermediul unor atenții și cadouri, ci și prin participarea împreună la acțiuni și evenimente inedite, atractive pentru copii și aducătoare de amintiri și nostalgii pentru cei mari, care mai păstrează însă un crâmpei din sufletul lor de copil.

Proiectul acesta oferă o astfel de ocazie, de întâlnire a tuturor: copii, părinți, dascăli, într-o lume inocentă, hazlie, plină de neastâmpăr și energie: LUMEA COPILOR. Prin propunerile noastre copiii ne vor fi ghizi printr-o lume a jocurilor inocente.

Luând parte împreună la această ZI, va deveni o clipă de neuitat, iar zâmbetul și bucuria va face acest loc mai fericit.

SCOP:

- Afirmarea copiilor prin -limbajul universal al artei: creație plastică,
- jocuri sportive.

OBIECTIVE:

- Să prezinte într-un mod cât mai original și atractiv personajul ales pentru masca de carnaval confecționată.
- Să lege prietenii cu copiii care participă la acest proiect educațional.
- Să-si afirme activ talentul artistic la toate activitățile cultural-educative, dar respectând anumite norme cerute de momentul, locul și anturajul evenimentului;

GRUP ȚINTĂ: elevii clasei

LOCUL DE DESFĂȘURARE: Școala Gimnazială Tichilești

DURATA :

RESURSE MATERIALE:

- imagini ;
- aparat foto;
- poezii, cântece despre

copilărie ;

- coli de desen, creioane colorate, carioca, acuarele, cretă;

RESURSE UMANE:

- elevi
- părinti
- cadre didactice
- comunitatea locala

REZULTATE AȘTEPTATE :

- implicarea activă a elevilor în procesul de inițiere și derulare a proiectului ;
- atitudini pozitive ale copiilor față de jocuri, pentru respectarea a tot ce este etic, moral și frumos pentru om;

MODALITAȚI DE MONITORIZARE ȘI EVALUARE :

- expoziție de postere și desene ;
- imagini surprinse în timpul derulării activităților

PRODUSE ALE PROIECTULUI :

- desene ;

IMPACTUL PROIECTULUI :

- se dorește întărirea colaborării dintre comunitatea locală și școală ;
- se dorește a fi unul pozitiv pentru toți factorii implicați în prezentul proiect.

EVALUAREA PROIECTULUI:

- expoziție cu lucrările copiilor
- fotografii

DISCIPLINE IMPLICATE :

- Comunicare în limba română
- Arte vizuale și abilități practice
- Muzică și mișcare
- Dezvoltare personală

CONȚINUTUL ACTIVITĂȚILOR

NR CRT	ACTIVITATI PROPUSE	LOC DE DESFASURARE	DATA	RESPONSABIL
1.	➤ Realizarea măștilor de carnaval -Organizarea expoziției	Sala de clasă		Prof. înv. primar: GABRIELA CORBU
2.	➤ Concursuri sportive - Exatlon- cursă cu obstacole ➤ Desene pe asfalt	Curtea școlii		Prof. înv. primar: GABRIELA CORBU

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

Prof. VERAN DANIELA
GPP2 Caransebeș/Caras-Severin

De la naștere și până în momentul în care poate lua singur deciziile, copilul este supus influențelor familiale. În perioada copilăriei, principalul mediu de formare al copilului este familia. Mediul familial ocupă un loc central în evoluția copilului, de la imaturitate și până la maturitate. Ștefan Ludwig Roth spune că un copil se simte în largul său în momentul în care este el însuși. Și poate fi astfel, doar atunci când se află în mediul lui familial, obișnuit cu condițiile sale de viață, cu membrii familiei, cu lucrurile sale. În perioada antepreșcolară, copilul depinde foarte mult de părinții săi, astfel că tot ei sunt cei care conduc copilul spre ceea ce cred ei că e mai bine pentru el. Acțiunile de viață curente ale unui copil sunt realizate neîncetat de influența formativă a părinților. Această influență a părinților asupra copilului este foarte puternică, deoarece se sprijină pe afectivitatea naturală dintre aceștia. Un copil se atașează prima dată de părinții lui, de aceea absența lor sau lipsa de afectivitate, precum și indiferența lor, pot duce la tulburări grave de caracter.

Părinții, și în general familia, reprezentând „sâmburele” societății noastre, are sarcina de a asigura dezvoltarea morală și fizică a copilului. De părinți nu depinde doar maturizarea psihică a copilului, ci și felul în care îl educă pe copil, cum îi dirijează viața afectivă și cum va evolua copilul pe viitor. Educația copilului admite uneori influența ereditară. Pe scurt, acest lucru ar putea fi înțeles prin exemplul pe care îl oferă Cajal Marco, și anume că un copil crescut în lipsuri și nevoi, într-un mediu de teroare, nu poate ajunge o persoană plină de curaj, încredere și inițiativă. La fel se întâmplă și cu un copil crescut „din plin”, căruia i se îndeplinesc toate dorințele, acesta nu poate intra pe viitor într-un mediu social dependent normelor sociale elementare. În acest sens, părinții sunt cei care pregătesc copilul pentru viață. În cadrul familiei se formează principalele deprinderi, primele principii de viață și cunoștințe asupra realității. În copilărie, cea mai importantă este relația dintre dezvoltarea limbajului și mediul familial, prin care copilului i se dezvoltă gândirea.

Pe lângă ceea ce îi oferă școala, televizorul, cinematograful, biblioteca, strada, grupul de joacă, etc., se adaugă și ceea ce primește de la familie, de la părinți și anume, socializarea sau comunicarea care este un element foarte important. Socializarea acestuia prin familie, formarea lui pentru adaptarea la viața socială se realizează în corelație cu procesul formării personalității multilateral dezvoltate, nevoie impusă de trăsăturile societății în actuala fază de dezvoltare. Cea mai importantă problemă de educație care realizează formarea personalității copilului la vârsta copilăriei este cea a autorității. Conform spuselor lui J. M. Bochenski, autoritatea reprezintă un raport între trei termeni. Aceștia sunt: un purtător, un subiect și un domeniu. Bochenski explică faptul că purtătorul posedă autoritatea, subiectul este persoana pentru care purtătorul are autoritatea menționată, iar domeniul este mărginit de multitudinea de probleme în mijlocul căreia subiectul purtător deține autoritatea în raport cu subiectul. Așadar, putem spune că doar prin autoritate te poți impune în fața unui copil. Ca și părinte, dăruiești în primul rând dragoste, iubire, înțelegere, dar fără autoritate în unele situații, nu se rezolvă nicio problemă. Un copil este tentat să-și încerce părintele, să-l supună la o mulțime de teste, pentru a putea vedea dacă i se acordă libertate totală sau o libertate cu anumite limite. Atitudinea părinților este ceea care contează la final, pentru că ea stârnește consecințe asupra formării personalității copilului. Un copil ia aminte din întâlnirea cu autoritatea părintelui și ajunge la concluzia că părinții sunt cei care îi țin destinul în mâini și care determină reușita sau eșuarea lui în viață. De aceea, sunt tentați de cele mai multe ori să le imite gesturile, faptele, prin aceasta formându-se adaptarea lor. Pentru că copilul este foarte receptiv la influențele pozitive și negative care se exercită asupra lui, acesta are nevoie să fie pregătit și modelat, în mare măsură, în interiorul familiei sale, în special, de părinții acestuia, care îl ajută să cunoască atât un univers afectiv, cât și unul social.

Atunci când se pune mare accent pe copil, ne gândim că acesta se formează în timpul

maturizării sale. Iar maturizarea sa are loc când i se oferă o educație adecvată. Părinții cred că cea mai bună educație pe care le-o pot oferi copiilor este până la etapa maturizării totale, când pot lua propriile decizii. De aceea, părinții sunt de părere că dacă copilul este dependent de ei, îi oferă o educație corespunzătoare. Însă o educație bună nu vizează faptul că un copil trebuie să facă permanent ceea ce spune tatăl sau mama lui sau să nu realizeze nicio acțiune fără a le adresa întrebarea: „Pot să...?”. Ceea ce este cu adevărat trist e faptul că părinții timpurilor contemporane nu se schimbă, nu folosesc metode de educație sau de creștere diferite, ci pe aceleași din timpurile vechi, folosite de generații întregi. Pentru a primi o educație bună, un copil are nevoie de ceva nou, de o schimbare, mai ales din partea adulților ce-l înconjoară. Un studiu din 2006 arată că majoritatea părinților aplică aceleași metode de pedepse și anume: pedepse verbale, prin ridicarea tonului, ironii sau injurii, ceea ce pentru copilul anului 2022 ori contează, ori nu contează, pedepse fizice, prin bătăi, trasul de păr sau de alte componente ale corpului uman, care, după părerea mea mai funcționează doar la copilul cu vârsta între 3-5 ani. Ori un copil are nevoie de un limbaj de iubire, de răbdare, are nevoie de încurajări și cuvinte de mângâiere, de timpul acordat lui, de daruri, în locul acestor lucruri.

Nu trebuie exclus faptul că părinții nu cunosc toate lucrurile cu privire la necesitățile copiilor și toți au nevoie de informații de bază referitoare la copiii lor. Părinții care au o situație financiară foarte bună, apreciază la copilul lor autonomia, creativitatea și marea sa imaginație, pe când părinții cu o situație financiară mai puțin bună, pun accent la copil pe ascultare, pe păstrarea ordinii și a curățeniei, respectul pentru cei din jur și respectarea regulilor de pretutindeni. Însă, indiferent de aspectele acestea, orice părinte trebuie să fie la curent cu progresele copiilor lor, dar și cu eventualele probleme pe care acesta le întâmpină pe drumul vieții. De exemplu, au nevoie să fie alături de ei când zâmbesc prima dată, când fac primul pas, când rostesc primul cuvânt, când merg la grădiniță pentru prima oară, la prima serbare sau când merg la școală pentru prima dată. De asemenea, trebuie să-i încurajeze atunci când iau prima notă mai slabă sau când se ceartă prima dată cu colegii. La pubertate, copilul este într-o continuă transformare, atât fiziologice, cât și psihologice. De aceea, este absolut necesară prezența părinților, acesta având nevoie de informații, de explicații, de lămuriri și nu în ultimul rând, de înțelegere. Cu toate că în perioada adolescenței, când se nasc foarte multe răsturnări de valori, adolescentul nu-și mai consideră părinții singurii îndrumători, părinții trebuie să rămână în continuare în viața lui, să aibă influențe mari asupra lui. Un alt exemplu în acest sens este atunci când unii părinți nu mai conștientizează necesitatea îndeplinirii rolurilor fiecăruia dintre ei, așa cum se întâmplă în foarte multe familii, când tatăl renunță la autoritate, lăsând-o numai pe mamă să se preocupe de copil. În astfel de cazuri, educația copilului se resimte. Sunt multe astfel de probleme de dezbatut, însă ceea ce e important e că părinții trebuie să fie ferm implicați în viața copiilor săi, oferindu-le sprijin și devotament.

Orice părinte trebuie să-și cunoască copilul destul de bine, astfel încât să fie la curent cu dorințele lui, cu obișnuințele lui, cu obiceiurile lui, cu modul lui de a trăi, etc. Ce poate face un părinte pentru a fi unul bun? Să facă tot posibilul să-i asigure copilului un adăpost, un acoperiș deasupra capului, mâncare adecvată, controale medicale atunci când semnalează o situație gravă la copil, să-l asculte la nevoie, folosind cuvinte sau expresii încurajatoare, să fie un bun exemplu pentru copil, pentru că acesta îl copiază de cele mai multe ori, să fie atent la etapele dezvoltării copilului pentru a nu avea așteptări prea mari sau prea scăzute de la el, să-l disciplineze în mod eficace, fără pedepse fizice, să petreacă regulat timp cu copilul, să-l ajute să facă față suferințelor și coborâșurilor vieții, spunându-i că viața e frumoasă, deși ne mai încercăm câteodată, să-l învețe să își ceară iertare, să contribuie la nevoie, să coopereze, să rabde și să aibă considerație, milă pentru ceilalți, să-l încurajeze să pună întrebări și să își exprime disponibilitatea de a discuta despre absolute orice subiect, să-l încurajeze în ceea ce vrea să facă sau să devină, dar să-i accepte și limitele, să țină în permanență deschise canalele de comunicare, să încurajeze copilul să dea frâu liber sentimentelor și să îi respecte alegerile, să nu compare capacitățile propriului copil cu cele ale altor copii, ci să-i aprecieze unicitatea, să explice copilului pe înțelesul lui că tuturor ne este teamă de ceva anume, că mai simțim uneori și furie și durere, să fie încrezători în

capacitatea copilului de a se descurca în situații noi, să-i arate valoarea unei fapte bune săvârșite față de semenii săi și nu numai, etc. Atunci când un părinte nu se simte capabil să-i ofere copilului său aceste lucruri, fiind lucruri de bază și este în lumea lui cu ale lui, lăsându-și copilul de izbeliște, este nevoie de intervenția unui specialist sau a unui terapeut. În astfel de cazuri, părinților li se sugerează să participe cu interes la diferite programe educațional-terapeutice . Iubirea maternă reprezintă întâia formă de afectivitate pe care un copil o percepe. Prin intermediul mamei, copilul reușește să descopere lumea, aceasta oferindu-i siguranța din primele sale zile de viață.

Mama reprezintă prima autoritate cu care se confruntă copilul deoarece, în relațiile cu ea, el cunoaște primele reguli, primele obligații, primele forme morale. Tot prin intermediul ei, care devine tipar și model pentru el, descoperă lumea din imediata lui apropiere prin observarea și imitația fiecărui gest, fiecărei acțiuni a mamei lui. Astfel că, atitudinea mamei față de lucruri, evenimente, oameni și chiar față de el însuși determină și atitudinea copilului față de aceleași lucruri, evenimente, oameni și chiar față de el. Atitudinea mamei este cea care condiționează atitudinea copilului. De atitudinea ei depinde încrederea sau neîncrederea sa, curajul sau teama, voiciunea sau moderația, optimismul sau pesimismul său. Un alt aspect al rolului matern este acela de a îi învăța pe copii ce este și ce reprezintă statutul de femeie.

Astfel, mama înfățișează simbolul fundamental al feminității, fapt tot atât de important atât pentru fată cât și pentru băiat. Pentru fată, mama, devine un model și un prototip; care o învață atât să își iubească statutul de femeie; dar și cum să își iubească soțul și copiii devenind, astfel, imagine a obiectivului adult către care tinde fetița. Pentru băiat, mama este imaginea inversă și fond de contrast ajutându-l să ia cunoștință de sexul lui.

Figura paternă contribuie într-un mod esențial la dezvoltarea sentimentului de protecție și de siguranță al copilului. Mama reprezintă simbolul afecțiunii, blândeții, feminității, iar tatăl este simbolul autorității, al siguranței, al puterii. Copiii obișnuiesc să se laude că mama lor este cea mai frumoasă iar tatăl lor cel mai puternic.

Tatăl este prima persoană care “intervine” în relația mamă-copil. În prezent, rolul de întreținător al familiei este împărțit de ambii părinți. Acest lucru aduce o atenuare a prestigiului patern. Însă, chiar și așa, copilul este impresionat de prestața și forța tatălui, întotdeauna comparându-și propria forță cu acesta. În timp ce tatăl reprezintă autoritatea supremă, autoritatea mamei se manifestă mai direct și mai continuu în viața copilului. De cele mai multe ori, tatăl este mai puțin prezent decât mama. Iar acest fapt îi crește și mai mult valoarea în ochii copilului.

În primele luni de viață ale sugarului, rolul tatălui este indirect, mai mult ca suport psihologic pentru mama; pe ai cărei umeri cad toate responsabilitățile. Implicarea reală a tatălui în educarea copilului ar trebui să se facă simțită și să devină din ce în ce mai activă în jurul vârstei de 1 an. Aceasta este vârsta la care tatăl începe treptat să îl introducă pe copil în regulile jocului, ale familiei și ale societății. El este cel care impune limitele sau care îl învață să respecte anumite reguli fără să devină sever sau autoritar. Întinzându-se în vârstă, pe la 3-4 ani, implicarea tatălui în educarea copilului devine mai complexă. El poate iniția copilul în practicarea unui sport, a unei activități fizice susținându-l moral în toate încercările lui fără să-l critice sau să facă comparație cu performanțele sau aptitudinile sale.

De asemenea, tatăl este important și în stabilirea identității sexuale a copilului. Pentru băieți are rol în validarea propriei masculinități, pentru fete, iubirea și recunoașterea tatălui este un prim pas în recunoașterea feminității lor.

Relația cu tatăl este foarte importantă atât pentru copil cât și pentru familie. Tatăl devine un model pentru copii și un suport pentru mama copiilor săi, ceea ce duce la o armonie în familie și la o dezvoltare psihologică normală a copilului.

Chiar dacă există unele tensiuni, probleme, impasuri care sunt absolut de înțeles pentru oricine, într-o familie-model avem de a face cu un mediu calm, liniștit, destins, cu responsabilități împărțite și asumate. O familie în care predomină armonia este o familie în care se discută cu deschidere și înțelegere toate problemele, individuale sau colective, unde domnește afecțiunea și toleranța, generozitatea și onestitatea. Obstacolele, dificultățile sunt depășite într-un

efort comun. Respectul și considerația sunt arătate fiecăruia, încrederea și bunăvoința sunt valabile pentru toți. O astfel de familie este un mediu sănătos pentru dezvoltarea și creșterea copiilor; ca și pentru afirmarea și împlinirea personală și profesională a fiecăruia dintre membrii ei. Un mediu optimist, stimulat, plin de energie și entuziasm, creativ, în care toată lumea să fie pusă în valoare și în care toată lumea să evolueze.

Bibliografie

- Bătrînu, Emilia, 1980, Educația în familie, Editura Politică, București .
- Bocoș, Mușata-Dacia, 2013, Instruirea interactivă. Repere axiologice și metodologice, Editura Polirom, București .
- Dolean, I., Dolean, D., 2002, Meseria de părinte, Aramis, Print srl, București.
- Ionescu, Miron, Bocoș, Mușata (coordonatori), 2009, Tratat de didactică modernă, Editura Paralela 45, București.
- Mușu, I., Taflan, A.,1997, Terapie educațională integrată, Editura Pro Humanitas, București.
- Stan, Emil, 2018, Autoritate și educație, Editura Polirom, Iași.

MESERIA DE PĂRINTE

Prof. înv. primar LOW DELIA SIMONA
Școala Gimnazială Crăciunelu de Jos, jud. Alba

Lumea contemporană, nu numai prin ritmul rapid impus schimbării, ci și prin complexitatea ei, pune în fața oamenilor de toate vârstele noi probleme de ordin economic, cultural, științific. Acestei societăți trebuie să-i facă față copilul de azi și familia sa. Educația este chemată să găsească soluții, prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului.

Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta direct, prin acțiuni dirijate, sau indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. „*Cei șapte ani de-acasă*” constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra celor mici.

Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, determină, în mare măsură, dezvoltarea personalității, rezultatele școlare, comportamentul sociomoral. Se diferențiază trei grupe de greșeli educative ale părinților: *grija excesivă, severitatea excesivă și indiferență*. În *famiile cu părinți hiperprotectori*, copiii sunt neliniștiți, fricoși, dependenți, greu adaptabili. Principala consecință se exprimă într-un comportament lipsit de inițiative, instalarea unei temeri nejustificate de acțiune și mai ales de consecințele ei, timiditate exagerată. În cazul în care avem de a face cu *părinți inconsecvenți, oscilanți*, care trec de la asprime exagerată, la exces de protecție, îngăduință și răsfăț, copiii au dificultăți în exprimare, tulburări de echilibru emoțional și afectiv. Unii părinți țin să-și vadă realizate propriile lor aspirații, dorind chiar să le impună o anumită profesie. Grav este și dezinteresul față de educația copilului. Dacă tatăl este prea exigent, iar mama prea indulgentă, nu se poate realiza educația, în subconștientul copilului născându-se opoziția tată-mamă. Când ambii părinți sunt exagerat de severi, climatul educativ va fi aspru, copilul va avea stări de neîncredere în forțele proprii, va fi impulsiv, gata de apărare sau se va lăsa pedepsit pentru orice. Afirmând că „*Facem totul ca să scoatem din el un om deosebit!*” sau „*Trebuie să facă ceea ce eu nu am făcut pentru că nu am avut condițiile necesare!*”, părinții trebuie să înțeleagă că, dincolo de intenția bună, maniera în care procedează poate să conducă la rezultate contrare celor scontate.

Metoda cea mai adecvată pentru educația celui mic este dialogul constructiv, care poate avea loc în orice împrejurare. Copilului îi place să i se acorde multă atenție, astfel putându-se afirma. O educație sănătoasă, fără corecții punitive, îl poate face să devină deschis la nou, adaptabil, creativ, comunicativ, tolerant, responsabil, împlinit și fericit.

Copiii sunt viitorul omenirii. De felul în care ne creștem și educăm urmașii depinde lumea de mâine. Poate fi o lume a progresului, a concordiei, sau o lume măcinată de conflicte, de ură și distrugerii. Trăim într-un prezent vulcanic în care grija pentru educație și pentru copii este o soluție a polarizării eforturilor și un prilej de conlucrare la nivel național și internațional. Toate popoarele își iubesc copiii și toți părinții sunt ocrotitorii vlăstarelor lor. În câmpul preocupărilor pentru creșterea intervenției educative se pot întâlni toate națiunile și toți adulții responsabili. Devine tot mai necesar să se identifice soluții pentru ca toți copiii să aibă acces la educație și să participe la viața socială, să se integreze în societate și să fie cât mai adaptați. Acesta este un drept al tuturor copiilor, dar și o obligație a tuturor adulților.

Educația este procesul prin care oamenii se străduiesc să le transmită copiilor lor cunoștințele cu greu dobândite și aspirațiile lor pentru o lume mai bună. Acest proces începe imediat după naștere, părinții învățând copilul să se comporte conform cerințelor culturii lor.

Jocul reprezintă forma de activitate principală a copilului, prin intermediul căreia acesta achiziționează și exersează, într-un mod plăcut, o serie de comportamente și cunoștințe.

Toți părinții au avut măcar o dată dificultăți în a-l sustrage pe copil de la jocul său pentru a-i da să mănânce sau a-l îmbrăca! Pentru copil, aceste ultime activități nu sunt plăcute, dar părintele poate îmbunătăți această situație. Poate să creeze câte o poveste pentru fiecare element de vestimentație și pentru fiecare fel de mâncare. Chiar și prepararea mâncării, cu ajutorul copilului, poate fi amuzantă. Dacă vrei ca un copil să facă ceea ce trebuie să facă, prezintă-i această sarcină într-o formă amuzantă! Să nu faci nimic din ceea ce copilul poate să facă singur!

Această ultimă regulă are beneficii pe durată îndelungată. Nu sunt puțini părinții sau institutorii care devin „sclavii” copiilor, considerându-i ființe care nu pot îndeplini anumite sarcini.

Să apelăm la următoarea analogie: un copil are gâtul inflammat și cere cu disperare înghețată; **dragostea** înseamnă să-i cumperi înghețată deși ești convins că nu este sănătos pentru el, dar nu reziști rugămintelor și „suferinței” sale psihice. **Dragostea responsabilă** înseamnă să nu-i cumperi cea înghețată pentru că preferi să experimenteze acum o suferință psihică ce va dispărea, decât să se îmbolnăvească!

Copiii învață mult din aceste reacții, în funcție de intensitatea și forma lor: contact vizual, mimică, gesturi, cuvinte, intonația cuvintelor, tonalitate afectivă asociată etc.

Vedem părinți care nu-și pot stăpâni copiii atunci când intră într-un magazin sau când trec pe lângă o vitrină și putem asista la scene în care copilul „urlă” că vrea o jucărie, iar părintele îi spune că nu poate să i-o cumpere. Reacțiile adultului la astfel de comportamente pot fi extrem de diverse:

- **reacție agresivă:** „Taci că te plesnesc!”
- **reacție pasivă:** „Gata, ia-o și nu mai plânge!”
- **reacție asertivă:** „Eu nu pot să stau de vorbă cu tine dacă îți tipii într-una și nu știu ce te deranjează, de fapt. Poți să te oprești din plâns să vorbim?”

Din reacția adultului, copilul poate înțelege ce comportament să adopte sau la ce comportament să renunțe, dacă l-a achiziționat deja, ce comportament să achiziționeze și să exerseze, dacă nu dispune de el, astfel orice situație conflictuală poate fi o bună ocazie de achiziționare de comportamente sociale noi.

Sunt foarte periculoase comportamentele agresive ale adultului, de tipul câștig- pierdere, chiar și atunci când glumește deoarece copilul are nevoie de afecțiune și orice „șantaj” **afectiv**, ca metodă de educație, va avea repercursiuni nebanuite în evoluția sa psihică ulterioară.

Părinții trebuie să înțeleagă că, prin atenția care o acordă copiilor, influențează și conduc comportamentul acestora și că atenția pe care o acordă poate să fie într-o manieră pozitivă sau negativă. Ei trebuie să învețe să acorde atenție pozitivă în special, pentru a stimula comportamentul pozitiv al copiilor, pentru a-i determina să învețe noi comportamente, pentru a-și dezvolta încrederea în sine. Pentru comportamente nedorite, părinții trebuie să învețe să stabilească reguli clare, precise, introduse treptat și că în orice situație există alte modalități decât pedepsele și abuzul fizic.

Copiii sunt cea mai mare resursă umană a oricărei culturi și, pentru buna dezvoltare, trebuie angrenate organismele sociale, începând cu familia, școala, societatea.

BIBLIOGRAFIE:

1. Nica, I, Țopa, L., 1974, Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, Editura Didactică și Pedagogică, București;
2. Stoian, M., 1972, Abecedarul părinților, Editura Didactică și Pedagogică, București;
3. Șerbănescu, D., 1967, Exemplul în educația copiilor, Editura științifică, București;

IMPLICAREA FAMILIEI ÎN ACTIVITATEA DE ÎNVĂȚARE A ȘCOLARULUI

Prof. înv. primar: DIA ȘTEFANIA ROXANA
Școala Gimnazială nr 1 Slatina, jud Olt

Totul educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură oamenii . Între aceștia , primul loc îl ocupă părinții și educatorii” A.S.Makarenko

Părinții sunt primii dascăli care au o mare responsabilitate socio –umană și a căror educație lasă amprente uneori pentru toata viața deoarece copiii îi imită în tot și în toate.

Copilul este oglinda părintelui tocmai în acest sens al imitației. Pentru a reuși mai bine în educația copiilor lor , părinții trebuie să fie consiliați , să se pregătească ca să știe care sunt fundamentele concepțiilor și strategiilor educative. De asemenea trebuie să colaboreze cu factorii educativi începând de la grădiniță . Implicarea educațională a familiei este definită ca un set de activități pe care părinții le îndeplinesc cu scopul de a susține ,direct sau indirect procesul de instruire a copiilor.

Privită ca nucleu social, familia este prima care influențează dezvoltarea omului, punându-și amprenta pe întreaga sa personalitate. Cea dintâi școală a omului a fost și rămâne familia; ea dă temelia pe care se clădește edificiul personalității, iar trănicia edificiului depinde de calitatea temeliei.

Recunoscând familiei calitatea de «prim rezervor de modele», K. Mannheim subliniază importanța pe care o reprezintă celelalte cercuri care gravitează în jurul copilului și al grupului său familial. Familia, școala și alte microgrupuri sociale (strada, cartierul, grupul de prieteni) constituie medii de viață cu ponderi diferite de influențare asupra copilului

Cercetarile arată că perioada dintre copilăria timpurie și prima clasă primară este crucială pentru dezvoltarea copilului. Adaptarea este un predictor important asupra succesului școlar. Atitudinea copilului față de școală este importantă pentru adaptarea sa și starea socioemoțională echilibrată. Copiii care au o percepție pozitivă despre școală vor avea performanțe școlare mai bune și se vor adapta mai bine decât cei cu o percepție negativă asupra școlii.

În perioada școlarizării randamentul la învățatură va depinde în mare măsură de posibilitatea oferită copilului de a învăța unele lucruri din ambianța familială și din diferitele împrejurări de viață din afara acesteia, în care va fi pus în mod conștient de părinți (petrecerea vacanțelor în medii naturale diferite, vizite la muzee, expoziții, vizionarea unor spectacole, lecturi etc.). Posibilitățile de a avea în cadrul familiei o bibliotecă, de a i se procura reviste și cărți, de a fi ajutat la învățatură de către părinți vor contribui, de asemenea, la dezvoltarea intelectuală a copilului.

Chiar modul în care se dă sprijinul la învățatură are o mare influență în dezvoltarea capacităților psihice și morale ale copilului. Unii părinți se substituie acestuia în îndeplinirea îndatoririlor școlare, ceea ce îi crează o stare de pasivitate și o falsă concepție despre muncă; alții au o atitudine rigidă, aspră, ceea ce îl inhibă, frânându-i dezvoltarea gândirii.

Educatorul - părinte folosește exemplele și modelele pe care i le oferă în primul rând în familia și de aceea pedagogia familiei nu poate prescrie reguli cu valabilitate generală. Aceasta nu înseamnă însă că ea se poate lipsi de metode științifice, de scopuri precise. Dimpotrivă, în contextul social actual, pentru a putea pregăti copilul cât mai adecvat pentru exigențele vieții, acțiunea educativă la

nivelul familiei trebuie să devină din spontană –conștientă, din întâmplătoare – permanentă, din tradițională – intențională, din intuitivă – științifică

Deși nu este calificat pentru activitatea de instruire, părintele are privilegiul de a lucra cu mai puțin copii în același timp și poate contribui la educarea temeinică, în paralel cu educația din școalăși în simbioză cu aceasta.

În ceea ce privește influențele școlii la nivelul familiei, această influență se manifestă în sensul că , școala conștientizează familia asupra rolului și răspunderilor ei educative și informeaza cu privire la rolul ei psihopedagogic.

BIBLIOGRAFIE

1. Berge, Andre; 1967- Defectele părinților, Editura Didactică și Pedagogică, București,
2. Drăgan, Ioan; Petroman, Pavel; Mărgineanțu, Dorina; 1992 - Educația noastră cea de toate zilele, Editura Eurobit, Timișoara,
3. Dumitrescu, Ion; Andrei, Nicolae1978 - În dialog adolescențiișiadultii, bine din punct de vedere social decat cei care percep școalaintr-un mod negativ. Berge, Andre; 1967- Defectele părinților, Editura Didactică și Pedagogică, București,
4. Drăgan, Ioan; Petroman, Pavel; Mărgineanțu, Dorina; 1992 - Educația noastră cea de toate zilele, Editura Eurobit, Timișoara

IMPORTANȚA JOCULUI ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI TĂU

Prof. înv. primar POPA GEORGIANA
Prof. înv. primar LĂCĂTUȘ CRISTINA
Școala Gimnazială „Ionel Teodoreanu”
BUCUREȘTI, SECTOR 4

Copilăria este cea mai frumoasă și de departe cea mai importantă perioadă din viața oricărui om. Vitalitate, joc, descoperiri sunt doar câteva dintre cuvintele care marchează primii ani ai vieții.

Deși, sună cunoscut oricărui părinte, nu putem să nu menționăm diferențele dintre perioada copilăriei noastre și copilăria celor propriilor copii. Da, stim, vremea a trecut, timpurile s-au schimbat, însă această evoluție marchează uneori în mod negativ generația copiilor de acum. Așadar, o diferență esențială este aceea că în trecut, cei mici erau mult mai liberi să exploreze, iar curiozitatea lor naturală era cultivată de părinți. Vremurile actuale le oferă o viață trăită după program. Știm cu toții cât de dificil este să fii părinte în ziua de azi. Totul se desfășoară contra timp, implicit și joaca.

Joaca este funcția pe care se construiesc toate achizițiile și cunoștințele, este baza pe care viitorul adult este clădit. De aceea, este foarte important să oferim o atenție sporită acestei minunate activități. Ar trebui pe cât posibil să îmbrățișăm copilăria și noi, din postura de adulți, alături de copiii noștri.

Jocul este important, în primul rând, pentru că inhibă cortizolul care se produce la nivelul creierului din cauza stresului. Prin joc reușim să înlăturăm starea de anxietate a celui mic pentru că și cei mici pot fi stresați chiar dacă noi adulții nu vedem uneori asta. Jocul ajută copiii să se relaxeze și să aibă o stare de bine, iar asta atrage o serie de beneficii cum ar fi îmbunătățirea memoriei și funcției cognitive.

Jocul ajută copiii să observe și să înțeleagă reacțiile și sentimentele celorlalți. Prin interacțiune ei reușesc să descopere pas cu pas cum funcționează toată această mașinărie care ne provoacă emoții. Prin joc, copiii își creează scenarii și lumi imaginare care îi ajută să se exprime și să se facă înțeleși, dar totodată învață cum să facă față reacțiilor care iau naștere în urma fricii, frustrării, nervozității, agresivității. Jocul este și o bună ocazie de a exersa empatia și înțelegerea.

Un alt beneficiu important al jocului este acela că întărește condiția fizică a copilului. Îl ajută în dezvoltarea armonioasă a corpului și totodată jocul în aer liber ajută la un somn mai bun și la creșterea apetitului culinar. Jocul ajută copilul să își îmbunătățească coordonarea, balansul și mișcarea corpului. Abilitățile motorii fine și grosiere sunt de asemenea perfecționate.

Social, jocul ajută copilul să înțeleagă lucrul în echipă, să colaboreze, să facă mici compromisuri, să rezolve conflicte, să împartă și să îi înțeleagă mai bine pe ceilalți. Toate aceste beneficii îi vor folosi mai târziu în viața de adult. Îl ajută practic să învețe pașii integrării în colectiv și să înțeleagă regulile societății și rolul pe care ei îl au. Prin joc cei mici învață cum să se comporte frumos și să fie în armonie cu grupul din care fac parte.

Părinții ar trebui să perceapă joaca, în primul rând ca pe ceva esențial în viața propriului copil. Important este ca acest lucru să fie pun pe lista de priorități a părintelui. Dacă părinții nu își găsesc timp să se joace cu cel mic sau să îl supravegheze în timp ce se joacă cu alți copii, atunci o reevaluare a părinților este cu siguranță necesară. Mulți părinți au tendința de a se axa pe a-i învăța

pe copiii lor valorile cele mai impotante, însă acest set de valori poate fi foarte bine transmis prin joc.

Îmi amintesc cu drag vremurile copilăriei mele, când libertatea era cuvântul de ordine. Noi, copiii, eram tot timpul liberi, părinții nu aveau timpul necesar pentru a sta toată ziua în spatele nostru, iar vacanțele de vară le petreceam majoritatea la bunici, alergând pe câmpuri și jucându-ne cât era ziua de lungă. În fața blocului ne adunam până seara târziu, împărțeam cu toții câte o bicicletă, ne jucam „De-a v-ați ascunselea”, „Baba oarba”, „Șotron”, „Țară, țară, vrem ostași”, „Elastic” sau dădeam câte un spectacol de muzică și dans cu bilete vândute la un leu. Cu părinții ne jucam mai puțin, deoarece serviciul le ocupa mare parte din timp. Dar aveam o mulțime de prieteni, cu care ne întâlneam zilnic, ne luam câte o păpușă și o păturică și ne așezam peiarbă, unde le croiam haine, le aranjam părul etc. Făceam schimb de timbre sau surprize de la gume Turbo. Jucam „Șepică”, „Kems” și alte jocuri cu cărți. Și așa trecea câte o zi întreagă, noi mai mereu pe afară sau în casa scări icând era vreme mai rea, jucându-ne „Flori, fete și băieți, melodii și cântăreți”. Iarna ne bulgăream și ne dădeam cu sania pe fiecare delușor găsit în cale. Uitându-mă în urmă nu pot spune decât ce copilărie frumoasă am avut și mă întreb dacă și copiii noștri vor spune același lucru.

Vremurile s-au schimbat mult. Părinții se implică mult mai mult în creșterea copiilor, pornind de la perioada concediului de maternitate/paternitate, care este considerabil mai lungă față de anii ‘80. Copiii nu mai sunt lăsați singuri în fața blocului, căci numărul mașinilor a crescut foarte mult, iar curțile blocului nu mai reprezintă un spațiu sigur pentru copii. La școală nimeni nu mai merge singur, cel puțin nu în clasele primare, iar acasă copiii nu mai stau singuri ca și noi, generația cu cheia la gât. Părinții ies însă mai des cu ei în parcuri, cu bicicleta sau la plimbare. În vacanțe copiii nu mai sunt uitați cu lunile pe la bunici, care deși ne răsfățau cât de mult puteau, erau și ei prinși cu treburile gospodărești, iar noi ne jucam cu alți copii pe ulițele satului, făcând multe trăznăi. Acum părinții încearcă să meargă împreună cu copiii în concedii. Lumea a devenit foarte ușor de vizitat, poți ajunge în locuri la care nici nu visau părinții noștri vreodată. În trecut erau puțini copii care făceau activități extrașcolare, în general cei foarte talentați, care practicau un sport de performanță sau învățau câte un instrument muzical. În ziua de azi, programul majorității copiilor este foarte aglomerat cu activități extrașcolare, rămânând foarte puțin timp pentru joaca liberă. Totuși, aproape că nu există copil care să nu schieze sau să patineze, să cânte la un instrument, să știe limbi străine etc. Faptul că părinții investesc mai mult timp și bani în copiii lor nu ar trebui să fie un lucru rău, dacă nu este dus la extrem și împotriva voinței copilului.

Fiecare timp cu avantajele și dezavantajele lui. Totul e în schimbare, iar omul este extrem de adaptabil. Apropierea de părinți este mult mai mare în zilele noastre, dar este important să compensăm, pe cât posibil, libertatea pe care copiii o aveau mai demult. Dacă nu au așa de mulți copii cu care să se joace, să ne implicăm noi, părinții, măcar câteva minute pe zi. Există atât de multe jocuri creative, educative sau de societate cu care putem să ne ocupăm din timp. Când ieșim în parc, să nu încercăm să controlăm fiecare pas al copilului, ci să îi oferim cât mai multă libertate, independență, dar să le facem încet, încet contactul cu realitatea în care trăim. Rolul nostru este de a-i supraveghea de la distanță și să intervenim doar atunci când situația o cere. În rest e important să ne retragem, să-i lăsăm să interacționeze cu alți copii și să-i încurajăm să fie independenți. Timpul petrecut în aer liber este extrem de important, de aceea să ne asigurăm zilnic că avem posibilitatea de a petrece măcar o jumătate de oră afară. De asemenea socializarea este importantă. Să încurajăm copilul să își facă prieteni în loc să stea singur, uitându-se la TV/telefon/tabletă. Și să nu uităm că noi suntem modelul copilului, ei de fapt ne imită comportamentul.

Într-o lume ideală, părinții nu ar trebui să se simtă prea ocupați sau obosiți să se joace cu cei mici. Desigur, nimeni nu este perfect, dar cel puțin putem încerca să luăm totul în joacă alături de copiii noștri.

Jocul este esența copilăriei și înseamnă pentru copil distracție și plăcere. Pe chipul copilului, atunci când se joacă se citește bucurie. Acesta, din perspectiva copilului, și este primul scop al jocului: obținerea plăcerii.

Copilul are nevoie să se joace zilnic, să se joace singur, să se joace cu alți copii și cu părinții/îngrijitorii săi. Oricât de neînsemnată, de neinteresantă și de banală este joaca unui copil în ochii adulților, aceasta are valențe pozitive pentru copil. Căci, prin joc, copilul învață, să se concentreze, să-și respecte partenerul de joacă, să construiască, să-și dezvolte și să-și stimuleze imaginația. În timp ce se joacă, cel mic își folosește toate cele cinci simțuri (văzul, auzul, mirosul, gustul și simțul tactil), motiv pentru care jocul reprezintă primul stadiu de învățare și activitate creatoare, dobândește capacități și experiențe noi, își cultivă spiritul de observație, memoria, atenția, fantezia, gândirea și spiritul artistic.

Jocul înseamnă bucuria părintelui de a comunica cu copilul, energia și libertatea de a educa copilul, speranța că va învăța și va pune în practică ceea ce îi transmite.

În timpul jocului participarea părinților/îngrijitorilor alături de copil este foarte prețioasă și importantă pentru că, îi dau copilului siguranță, îi creează confort psihic, știind că poate împărtăși jocul cu persoanele care îl iubesc, îl îngrijesc și au grijă să nu i se întâmple nimic rău.

Jocul cu copilul servește un bun prilej de învățare și pentru părinți/îngrijitori. Astfel, jucându-se, aceștia învață:

- să comunice cu copilul în limbajul lui;
- să depășească sentimentele de superioritate față de copil, poziția autoritară;
- să-și animeze trăsăturile caracteristice copilăriei: spontaneitatea, sinceritatea și emotivitatea;
- să descopere un mod de învățare prin imitare de modele, prin trăiri emoționale și retrairi;
- să-și iubească și să-și accepte copilul așa cum este, necondiționat!

Lăsați copilul să se exprime și să comunice, jucându-se. Jocul reprezintă pentru copil ceea ce vorbirea reprezintă pentru adulți. Prin joc, el își exprimă sentimentele, explorează relații, descrie experiențele trăite, își mărturisește dorințele, își dezvoltă imaginația, creativitatea, gândirea logică, abstracția, simțul observației, vorbirea, memoria, motricitatea, simțurile.

Recompensați jocul copilului cu încurajări, laude. Atunci când nu-i reușește ceva, încurajați-l cu fraze „mai încearcă o dată”, „vezi cum poți face altfel”, „vezi ce mai lipsește, ce se potrivește, ce este de prisos”. Lăudați-l pentru ceea ce face. Nu vă limitați la aprecieri de genul „bravo”, „Ce copil deștept!”, fără să-i explicați pentru ce este bravo, deștept. Astfel îl învățați să persevereze, încerce, să fie vesel și fericit, satisfăcut de rezultatul „muncii sale”. Aceste mesaje vor influența modul în care copilul se va comporta, va acționa, va învăța în viitor.

IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ȘI EDUCAȚIA COPIILOR

Prof. înv. primar DUMITRU SIMONA
Școala Gimnazială”Ecatarina Teodoroiu” Brăila

Părinții și familia au cel mai direct și mai durabil efect asupra învățării și dezvoltării copiilor. În calitate de primi educatori ai copiilor lor, aceștia au un rol esențial în parcursul educațional al copiilor lor. Un mediu familiar stimulant, care încurajează învățarea, precum și implicarea parentală în activitățile școlare, sunt cruciale pentru dezvoltarea emoțională, socială și cognitivă a copilului. Jocul sau lectura împreună cu copiii în primii lor ani de viață, ajutorul acordat la teme sau discuția de acasă despre întâmplările de la școală, participarea la întâlnirile dintre părinți și profesori și alte activități școlare vor avea efecte pozitive și de durată asupra motivației copilului de a învăța, asupra atenției, comportamentului și rezultatelor sale școlare. Așteptările educaționale ale părinților pentru copiii lor vor avea, de asemenea, un rol crucial în conturarea deprinderilor de învățare ale copiilor lor. Consolidarea parteneriatelor familie-școală și implicarea părinților ca parteneri de învățare încă din primii ani este, prin urmare, esențială pentru îmbunătățirea dezvoltării copiilor și tinerilor.

Totuși, relația dintre școli, părinți și familii poate fi o provocare. Mulți părinți din medii dezavantajate, care deși au așteptări ridicate și sunt preocupați de situația școlară a copiilor lor, este posibil să nu se implice deoarece se simt nefamiliarizați cu actualul sistem de învățământ și distanțați de cultura școlii și „limba” acesteia. Unii se pot simți nemotivați de propria experiență a eșecului la școală sau nu se simt capabili să își sprijine copiii. Este posibil ca părinții care provin din familii de migranți să considere că nu dispun de competențele lingvistice necesare pentru comunicarea cu școlile, pentru a-i ajuta pe copiii lor și pentru a monitoriza progresul acestora, se pot simți descurajați de sentimentul de distanță între propriile valori și propria cultură și cele ale țării gazdă, astfel cum acestea sunt reprezentate de școală. Condițiile de lucru care nu permit un program flexibil, programul de lucru prelungit sau condiția de părinte singur pot, de asemenea, să împiedice implicarea părinților.

Pe de altă parte, cadrele didactice îi pot percepe pe părinți drept pasivi, oportuniști sau intruzivi sau este posibil să nu dispună de suficient timp și de suficientă experiență pentru comunicarea cu părinți care provin din diverse medii, pentru a le oferi suficiente informații și pentru a colabora efectiv cu aceștia. Cadrele didactice se pot teme că implicarea părinților va necesita foarte mult timp și va fi în detrimentul sarcinilor lor profesionale. În unele cazuri, implicarea părinților și comunicarea cu aceștia poate să nu fie suficient recunoscută ca unul dintre principalele roluri ale cadrelor didactice și ale școlilor în încurajarea succesului educațional. În plus, motivele care determină distanțarea sau inerția unora dintre părinți nu sunt bine înțelese de cadrele didactice, iar rolurile părinților în școli nu sunt clarificate.

Parteneriatele eficace între familie și școală trebuie să fie bazate pe respect reciproc și recunoaștere a valorilor, atuurilor și expertizei fiecăreia dintre părți. Părinții și familiile din toate mediile și nivelurile educaționale trebuie să se simtă bineveniți la școală și să fie considerați resurse pentru școală. Aceștia trebuie să fie recunoscuți și sprijiniți în mod adecvat în calitate de co-educatori în procesul de învățare al copiilor lor, începând din primii ani.

Cercetările arată că o abordare multidisciplinară, cu implicarea părinților, copiilor, cadrelor didactice și profesioniștilor este esențială pentru soluționarea problemelor comportamentale ale școlărilor.

Pornind de la ideea că părinții pot fi un bun și prim exemplu pentru copiii lor, vom discuta și despre implicarea acestora în activitatea ludică a celor mici.

Rolul familiei în formarea personalității copilului a fost demonstrat științific mult mai târziu și a fost catalogat ca esențial. Părinții sunt cei care trebuie să găsească zilnic metoda educativă cea mai bună, să gestioneze reacțiile în situații concrete, variate.

Participarea activă a tuturor membrilor familiei dezvoltă pasiunea pentru joc, permite copilului să se manifeste, transformă jocul în formă de activitate.

Jocul este cel care satisface cel mai bine nevoia de mișcare, antrenează imaginația, dezvoltă limbajul, călește voință, încurajează socializarea, permite exprimarea afectivă etc.

Implicarea adulților este diferită în funcție de tipul de joc și de vârsta copilului. Este demonstrat că nu numărul de jucării și varietatea lor face copilul fericit, ci timpul activ alocat de părinți jocului alături de copil. De multe ori copilul se joacă cu anumite obiecte pe care imaginația lui le transformă în jucării. Acest lucru nu înseamnă că nu contează ce jucării se oferă copilului, ci mai mult faptul că activitatea de joc primește forță prin participarea activă a membrilor familiei.

Jucăriile sunt importante, dar nu sunt indispensabile. Dacă atmosfera de joacă este plăcută orice se poate transforma în obiect de joacă. Dacă lipsește atmosfera propice jocului (relaxare, voie bună, destindere, bucurie), nici o jucărie, oricât ar fi ea de scumpă și sofisticată, nu contribuie la starea de bine a copilului și cu atât mai puțin la formarea și dezvoltarea lui.

Implicarea părinților este importantă și în dezvoltarea emoțională a copilului. Acesta învață să se poarte, să socializeze, dobândește valori morale etc. Părinții pot supraveghea ca jocurile copilului să fie bine structurate, să fie finalizate (învață astfel să nu lase lucrurile neterminate). Activitatea de strângere a jucăriilor la încheierea jocului are și ea puternice valențe educative.

Jucăriile alese trebuie să fie capabile să mobilizeze copilul, să antreneze gândirea, limbajul, memoria, spiritul de observație, abilitățile și deprinderile. Jucăriile pot fi foarte importante atât timp cât părintele nu încearcă prin ele să înlocuiască prezența lui.

Timpul destinat jocului alături de copil poate fi fructificat la maximum dincolo de obiectivul jocului și de petrecerea unui timp de calitate împreună (un timp de joacă limitat dedicat exclusiv copilului este mai important decât timpul nelimitat în care părintele este în preajma copilului doar fizic, sau și mai rău încearcă să educe prin observații). În timpul jocului copilul poate fi motivat, încurajat, apreciat, învăța să reacționeze, să aștepte, să respecte, în timp ce părintele îl ghidează eficient, îl ajută să se descurce singur, să aibă inițiativă, să ia decizii, îl soliciță, îi incită curiozitatea etc.

Tipuri de joc la copii

Specialiștii susțin că există mai multe moduri prin care copiii se joacă și experimentează lumea din jurul lor. În continuare sunt prezentate 11 variante prin care copiii se joacă, în funcție de categoria de vârstă la care se află.

Jocul liber

Se manifestă în primele 3 luni de viață. Copiii fac mișcări la întâmplare, fără un scop clar definit, aceste mișcări reprezentând forma inițială de joc.

Jocul solitar

Se poate observa la copiii cu vârsta între 3 și 18 luni. Aceștia vor petrece cel mai mult timp jucându-se pe cont propriu și e posibil ca nici măcar să nu observe alți copii care se joacă în

preajmă. La această vârstă ei apucă obiecte, se uită la ele și fac gălăgie ce acestea. E modul lor de a explora lumea înconjurătoare.

Jocul în calitate de spectator

Se întâmplă adesea în perioada când copiii învață să meargă însă poate fi întâlnit la orice vârstă. Cei mici privesc alți copii cum se joacă și învață cum să-i abordeze.

Jocul în paralel

De la 18 luni la 2 ani copiii se pot juca în preajma altor copii fără să interacționeze unii cu alții, deși încep să-și exprime mai des dorința de a fi cu copii de vârsta lor. Acest tip de joc îi ajută să-și definească dreptul de proprietate („e jucăria mea”).

Jocul prin asocieri

Reprezintă o trecere de la interesul pentru jucării la dorința de a petrece mai mult timp în preajma altor copii. Astfel, de la vârsta de 3 – 4 ani copiii încep să experimenteze ce să facă și ce nu ca să reușească să se înțeleagă cu ceilalți. Ei sunt încurajați să-și dezvolte limbajul, să împartă jucăriile cu alți copii, să coopereze și să rezolve probleme. Grupurile de copii care se joacă astfel au scopuri similare, însă nu setează reguli.

Jocul social

Intervine ca o primă formă de socializare între copii, începând cu vârsta de 3 ani. Aceștia împart jucării, idei și pun bazele unui set de valori care să-i ghideze în acțiuni.

Jocul utilizând abilități fizice și motrice

Este o sursă de energie pentru copii. Atunci când aceștia aleargă, sar, joacă diverse jocuri de acțiune, precum „de-a prinselea” sau „de-a ascunselea”, copiii fac exerciții fizice care îi ajută să-și dezvolte mușchi puternici. Mai mult, ei învață să fie câștigători sau pierzători.

Jocuri de construcții

Copiii creează lucruri încă de la vârste fragede, iar pe măsură ce cresc, jocul devine din ce în ce mai complex. Acest tip de joc începe din momentul în care bebelușii introduc în gură diverse obiecte ca să observe cum se simt și ce textură au, continuă apoi cu realizarea de construcții din piese din plastic, desene pe hârtie sau castele de nisip. Copiii câștigă încredere în sine, în forțele proprii și devin capabili mai târziu să genereze idei, să lucreze cu numere și concepte.

Jocul expresiv

Jocul expresiv îi ajută pe copii să-și exprime emoțiile. Folosind creioane, acuarele, apă, lipici, instrumente muzicale, copiii testează diferite texturi, creează imagini și sunete care devin o sursă de bucurie și inspirație.

Jocul imaginar

Îi ajută pe copii să experimenteze roluri noi, situații, un limbaj diferit și emoții variate. Astfel, ei devin capabili să gândească și să creeze dincolo de lumea lor.

Jocul competitiv

Apare în activitățile de grup în care există cel puțin un lider. Echipa de joacă se ghidează după un scop clar și fiecare copil trebuie să fie ori în grup, ori în afara lui, nu există cale de mijloc. Copiii explorează astfel nevoia de a se ghida după reguli și se orientează pas cu pas spre interacțiuni sociale mai complexe

Beneficiile jocului

Încă de la cele mai fragede vârste, copiii explorează lumea din jurul lor prin diverse tipuri de joc. Astfel, își dezvoltă competențe noi care le pot întări încrederea în forțele proprii și descoperă pas cu pas ce anume îi interesează. În urma interacțiunilor cu alți copii sau chiar cu adulți, copiii exersează lucrul în echipă, diverse forme de negociere, luarea deciziilor și rezolvarea conflictelor.

Jocul are un impact major în dezvoltarea creierului, le permite copiilor să fie spontani, creativi în timp ce-și dezvoltă propria imaginație. Jocul este esențial pentru a dobândi dexteritate și

a-și dezvolta capacitățile fizice și emoționale. Iar atunci când joacă rolul de adulți, copiii își depășesc anumite frici. Iar părinții care se implică în activitățile celor mici au șansa de a învăța din nou cum să se joace, îi învață să aibă răbdare și înțelegere.

Auzim des părinții de azi spunându-le copiilor că ”pe vremea mea, eu mă jucam....., nu stăteam pe tabletă sau în fața calculatorului”.

Pornind de la această afirmație ce este cu siguranță pe buzele tuturor părinților, voi trece în revistă câteva jocuri care țineau copiii afară, în fața blocului sau pe ulițele satului, de nu puteau săracii părinți să-i aducă seara în casă, la culcare.

- ❖ **Rațele și vânătorii.** Sunt doi vânători care aruncă mingea, de la unul la celălalt, spre grupul de rațe (restul copiilor așezați între ei) în încercarea de a-i atinge și a-i elimina astfel din joc. Ultimele două rațe rămase în viață devin vânătorii la tura următoare. Un joc de amuzament, de dezvoltare a mobilității, a atenției, a colaborării și a vitezei de reacție.
- ❖ **Castelul** se joacă la vârste mici, între 2 echipe (a câte 3-6 jucători), dar eu cred că merge foarte bine până la 13-14 ani, mai ales dacă se respectă regulile de mai jos. Se trasează un cerc cu diametrul de 2 m, în mijlocul lui fiind amplasat un castel din 9 pietre plate suprapuse. Echipa din apărare aranjează castelul astfel încât să fie cât mai greu de doborât. Scopul echipei din atac este dărâmarea acestuia, iar al celei din apărare, protejarea lui. Astfel, fiecare jucător din atac are dreptul la 2 aruncări cu mingea (șutată sau aruncată cu mâna ca la popice) de la o distanță prestabilită de 5-10 m

Dacă prin acest șut dărâmă toate pietrele, echipa din atac câștigă 1 punct. Dacă nu dărâmă nici măcar una, echipa din apărare câștigă 1 punct. Dacă dărâmă doar o parte din pietre (ceea ce se întâmplă adesea), începe distracția: cu ajutorul pietrelor dărâmate, atacanții trebuie să lovească din afara cercului restul pietrelor rămase în picioare, până cad toate. În acest timp, apărătorii trebuie să îi atingă cu mingea și să-i elimine astfel din joc (pe durata fazei respective).

Punctul este câștigat de atacanți doar dacă reușesc dărâmarea castelului înainte de eliminarea tuturor coechipierilor. Dacă nu reușesc, echipa din apărare ia punctul.

Alte reguli și tactici:

- dacă atacantul este eliminat (este atins cu mingea), nu mai are voie să facă nicio mișcare prin care și-ar ajuta echipa (nu îi încurcă pe ceilalți, lasă piatra jos din mână etc).
- atacanții nu trebuie să stea cu toții grămadă în preajma castelului deoarece vor fi foarte ușor de atins.
- de asemenea, nici să stea prea departe, căci nu vor mai putea dărâma castelul.
- atacanții pot pasa pietrele între ei pentru a dărâma restul castelului. Și apărătorii pot pasa mingea între ei pentru a le fi mai ușor să-și elimine adversarii.
- atacanții în timpul fazei de joc își pot sacrifica unii coechipieri, atrăgându-i pe apărători să se îndepărteze de castel.
- apărătorii nici ei nu trebuie să stea grămadă lângă castel, deoarece unul din atacanți se poate sacrifica, lovind mingea foarte departe. El iese astfel din joc, dar coechipierii săi au destul timp să dărâme castelul până când apărătorii recuperează mingea...
- apărătorii trebuie să aibă grijă să nu-și dărâme singuri cu mingea castelul.
- dacă cineva nu a respectat regulile de joc în mod intenționat, echipa sa pierde punctul.

Un joc foarte frumos care necesită multă inteligență și tactică în echipă. Dar și regulile trebuie cunoscute bine! După epuizarea numărului de șuturi, atacanții și apărătorii își schimbă rolurile. Câștigă echipa care adună cele mai multe puncte.

Țară, țară, vrem ostași!

Sunt două echipe așezate față-n față. Copiii se țin de mâini. Unii strigă: „Țară, țară, vrem ostași!” Iar ceilalți întreabă: „Pe cine?” „Pe Mihai” li se răspunde. Atunci Mihai aleargă vijelios cu scopul de a rupe una dintre legăturile de mâini adverse. Dacă nu reușește, rămâne acolo. Dacă reușește, se întoarce în echipa sa împreună cu alt copil pe care îl alege el. După aceea rolurile se schimbă. Câștigă echipa care se înmulțește. Analizând puțin acest joc, am ajuns la concluzia că are o vechime foarte mare. Să explicăm semnificația și originea lui!

Echipa care cere impetuos „Țară, țară, vrem ostași!” sunt ofițerii și soldații fostelor armate imperiale (sau naționale), care aveau misiunea ingrătă de a umbla prin sate după feciori, pe care să îi ia la oaste. Acesta era momentul multor drame sufletești; pentru nimeni nu era o plăcere să plece câțiva ani de acasă, fără să știe dacă se mai întoarce, lăsându-și pământul și mai ales familia. Când rolurile se schimbă, strigă și satul „Țară, țară, vrem ostași!”, adică ne vrem feciorii înapoi acasă... Soldatul numit nu vrea să se întoarcă, de frica consecințelor dezertării. Aleargă astfel și el ca un turbat să rupă rândurile adverse...

Dramele acestea nu puteau trece neobservate de frații mai mici, care în sensibilitatea lor au inventat minunatul joc „Țară, țară, vrem ostași”. Se pare că jocuri asemănătoare există și la alte popoare. Și la ei tinerii erau luați la oaste cu forța...

Putem continua cu o mulțime de astfel de exemple de jocuri de pe vremea părinților și chiar a bunicilor, dar așa vrea ca în încheiere să lansez câteva sfaturi pentru părinți vizavi de implicarea și gestionarea jocurilor celor mici:

- Părinții trebuie să evite să controleze jocul atunci când se joacă cu cei mici. Controlul adulților reduce în special dezvoltarea creativității, abilităților de leadership și de lucru în echipă.
- Jucându-se împreună cu copiii, pot să veda lumea prin ochii lor. Astfel, au ocazia să învețe cum să comunice mai eficient cu ei.
- Reducerea timpului petrecut de copii în fața televizorului sau a calculatorului și încurajați participarea la jocuri active.
- Încurajarea copiilor să exploreze domenii diferite fără a-i forța să obțină performanțe în toate.
- Să acorde atenție dezvoltării emoționale și sociale ale copilului, nu doar pregătirii școlare. Competențele sociale dezvoltate în primii 5 ani de viață, alături de echilibrul emoțional, îl ajută pe copil să se concentreze mai bine la școală, să se înțeleagă cu ceilalți, să controleze emoțiile negative.

PROIECT DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL
„JOCURILE COPILĂRIEI”

Prof. înv. primar GHILEA FĂNICA
Prof. înv. primar MIU ANGELA
Colegiul Național Pedagogic Spiru Haret- Focșani

- I. TITLUL PROIECTULUI:** „**JOCURILE COPILĂRIEI**” – parteneriat educațional;
II. SCOPUL PROIECTULUI: Desfășurarea unor activități în parteneriat menite să sărbătorească micuții școlari;

III. OBIECTIVELE PROIECTULUI:

- Organizarea unor jocuri și concursuri distractive între elevii celor trei școli aflate în parteneriat;
- Dezvoltarea spiritului de competitivitate;
- Realizarea unei expoziții cu portrete ale copiilor din lumea întreagă;
- Socializarea copiilor, dezvoltarea relațiilor interpersonale, a toleranței și altruismului;
- Realizarea unei atmosfere de sărbătoare pentru copii: jocuri, muzică, dans, dulciuri;

IV. GRUPUL ȚINTĂ:

- Elevii claselor a II-a
- Elevii claselor I și a III-a
- 3 cadre didactice;

V. ECHIPA DE PROIECT :

Inițiatori:

- * Prof. înv. primar: Ghilea Fănica

Colaboratori:

- * Prof. înv. primar: Miu Angela;
- * Prof. înv. primar: Fotin Alina;

VI. BUGETUL PROIECTULUI: contribuția părinților, sponsorizări;

VII. RESURSE TEMPORALE: o săptămână;

VIII. MIJLOACE ȘI RESURSE :

Umane:

- * Cadrele didactice implicate;
- * Parintii elevilor;
- * Reprezentanți ai comunității locale;

Materiale:

- Foi colorate – 100 bucăți, carioca, creioane colorate;
- Stegulete, tavite;
- 4 mingi de volei - pentru 4 grupe;
- 4 traistute și îmbrăcăminte pentru copii;
- 4 prăjituri, 4 lingurițe, 4 farfurioare, șervețele;

- Dulciuri pentru toți copiii participanți;
- Diplome pentru fiecare copil;
- Desene ale copiilor, mascote pentru fiecare grupă;
- Resursele financiare ale părinților;

Temporale:

- O săptămână: **26.05.2020– 30.05.2020;**

IX. METODOLOGIA DE INTERVENȚIE:

Locul desfășurării:

- Colegiul Național Pedagogic Spiru Haret Focșani;

Metode: Explicația, Conversația, Lucrul în echipă, Turul galeriei;

X. PRODUSE FINALE:

- Expoziție cu portrete de copii din lumea întreagă;
- Poze din timpul activităților și diplome de participare;
- Realizarea unei stări de bine, a încrederii în sine și a veseliei generale;

XI. CALENDARUL ACTIVITĂȚILOR

Nr. crt.	Activitatea	Loc de desfășurare	Termen	Cine răspunde și materiale necesare
1.	„Ne pregătim de sărbătoare” <ul style="list-style-type: none"> • procurarea mascotelor pentru fiecare echipa și a materialelor necesare: mingi, stegulete, farfuriuțe, lingurițe, traistuta; 	Sălile de clasă ;	26 - 29 mai	Invățătorii și elevii implicați în proiect;
2.	„Să ne reprezentăm” <ul style="list-style-type: none"> • realizarea unor ecusoane cu numele fiecărui copil; 	Sălile de clasă;	29 mai	Invățătorii și elevii implicați în proiect;
3.	ACTIVITATEA FESTIVĂ CONCURSUL „JOCURILE COPILĂRIEI”	CURTEA ȘCOLII COMANI	30 mai orele 9-12	TOȚI PARTENERII
3.1.	Concursul se desfășoară pe 4 echipe, fiecare având mascota ei; <ol style="list-style-type: none"> 1. Echipa lui Mickey Mouse 2. Echipa lui Winnie 3. Echipa lui Pluto 4. Echipa lui Dino Un arbitru va monitoriza	Curtea școlii;		Toți elevii participanți organizați în patru grupe pentru concurs; Părinți ai copiilor;

	<p>concursul Jocul „Ștafeta stegulețelor”</p> <ul style="list-style-type: none"> • 1 copil înșiră stegulețele în tăvițele de pe culoarul de concurs; • 1 copil le adună și le predă următorului concurent; • Acțiunea se repetă de 3 ori de către fiecare grupă; <p>(punctajul: 4, 3, 2 sau 1 punct, în ordinea în care termină proba)</p>			<p>Materiale: Mascotele fiecărei echipe; Stegulețe, tăvițe;</p>
3.2	<p>Jocul „Traistuta fermecata” Fiecare grupă va alege o traistuta cu hăinuțe.</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ 1 băiețel se va îmbrăca folosind hăinuțele din traistuta; ▪ 1 fetiță îl va ajuta să se îmbrace; <p>(punctajul: 4, 3, 2 și 1 punct)</p>	Curtea Școlii		<p>Toți elevii și cadrele didactice; Materiale pentru fiecare : 4 traistute, hăinuțe (pantaloni scurți, pantaloni lungi, tricou, hanorac, curea, căciulă, batic, mărgelă, umbrelă, ochelari, poșetă, fular)</p>
3.3	<p>Jocul „Cei mai buni ochitori”</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ 3 copii aruncă mingea la țintă fixă; ▪ 1 copil returnează mingea celui ce urmează; <p>(3, 2, 1 sau 0 puncte în funcție de punctele marcate de cei 3 copii);</p>	Curtea școlii		<p>Toți participanții;</p> <p>Materiale: 4 mingi; 4 ținte;</p>
3.4	<p>Jocul „Prăjitura nevăzută” *2 copii legați la ochi vor mânca o prăjitură cu frișcă; (un copil îi va da celuilalt, cu lingurița, să mănânce din prăjitură); (4, 3, 2 sau 1 punct în ordinea în care au terminat de mâncat)</p>	Curtea școlii		<p>Toți participanții la proiect;</p> <p>Materiale: 4 prăjituri, 4 lingurițe, 4 farfuriuțe, șervețele;</p>
3.5.	<p>Premierea participanților</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Toți copiii vor primi diplome de participare; ▪ Toți copiii vor primi dulciuri; 	Curtea școlii		<p>Materiale: Diplome; dulciuri; muzică;</p>

XII. REZULTATE AȘTETATE:

- Participarea tuturor la jocurile desfășurate;
- Realizarea unei expoziții cu portrete de copii din întreaga lume;
- Obținerea unei bune-dispoziții generale a tuturor participanților;
- Realizarea unor relații propice între elevii școlilor implicate în proiect.

ACTIVITĂȚILE EXTRAȘCOLARE - MODALITATE DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR

Prof. FLORESCU MARIA

Liceul de Arte “Plugor Sándor”, Sfântu Gheorghe - Covasna

Întreaga activitate de coordonare a proiectelor și programelor educative extrașcolare urmărește creșterea prestigiului și calității activității școlii, prin acțiunile desfășurate cu elevii, prin formele de parteneriat cu alte unități școlare și cu reprezentanți ai comunității locale, și nu numai, prin parteneriate și activități cu părinții.

Activitățile extrașcolare desfășurate în școală au un caracter atractiv, elevii participând la acțiuni și activități într-o atmosferă de voie bună, optimism, cu însuflețire și dăruire. De cele mai multe ori, părinții se implică în derularea acestor activități, făcând parte activ în realizarea acestora.

Majoritatea activităților desfășurate au fost direcționate pe următoarele repere:

- activități cultural-educative – “E vremea colindelor” – serbare de Crăciun, “De ziua mamei” – atelier copii – mămci/bunici, “Carnavalul din povești” – prezentare de costume, “A mai trecut un an din viața mea de școlar” – serbări la sfârșit de an școlar ș.a.
- activități ecologice - “Let’s do it, Romania!”, “Let’s be eco!”.
Impresiile părinților care au luat parte la eveniment:
 - B. V. (părinte): *“Activitățile de ecologizare, curățenie au un rol benefic pentru copii. Ei conștientizează că mediul în care trăim trebuie să fie curat, îngrijit, pentru că de acest lucru depinde sănătatea oamenilor.”*
 - C. A. (părinte): *“Băiatul meu a mai fost implicat în astfel de acțiuni, și de fiecare dată a venit acasă încântat. Ne-a povestit că el împreună cu alți colegi și cu domnii profesori au ajutat natura, au curățat mediul în care trăiesc și celelalte viețuitoare, mai ales animalele.”*
 - A. D. (părinte): *“Ne place să îngrijim plantele și animalele. Pentru a trăi într-un mediu bun, sănătos trebuie să facem curat, dar și să păstrăm curățenia!”*
- activități sportive – ștafete, jocuri și concursuri.
- vizite/drumeții/excursii.

În cadrul activităților organizate în mijlocul naturii și a vieții sociale, copiii se confruntă cu realitatea printr-o percepere activă, investigatoare, prin acțiuni directe asupra obiectelor, fenomenelor din mediul înconjurător, a unor zone geografice și locuri istorice. În cadrul acțiunilor și implicit al activităților în aer liber, elevii își pot forma sentimentul de respect și dragoste pentru natură, pentru muncă, om și realizările sale.

Atât activitățile turistice, cât și cele de concurs, contribuie la îmbogățirea și lărgirea vocabularului activ, a socializării și la stimularea dezvoltării bio-psiho-sociale a celor mici. Astfel, copiii au avut ocazia de a reda cu mai multă creativitate și sensibilitate imaginea realității în cadrul activităților plastice și practice (de desen, pictură, modelaj, colaj, etc.), a celor de educare a limbajului, au dobândit mai multă inițiativă, încredere în sine.

Materialele didactice acumulate în decursul acestor tipuri de activități extrașcolare: planșe, imagini, vederi, măști, costumații, albume foto, diplome, cărți, etc. rămân o dovadă liberă a activităților desfășurate și «o punte către trecutul educațional extrașcolar» în care au fost implicați,

în diferite contexte. Acestea au fost realizate prin sprijinul direct al părinților sub formă de donații materiale și financiare sau sponsorizări.

Vizionarea unor filme pentru copii, desene animate, serbări constituie «un izvor de informații», dar în același timp și un punct de plecare în organizarea unor acțiuni interesante. Serbările, prin specificul lor, reprezintă un nesecat izvor de satisfacții și bucurii, creează bună dispoziție și favorizează dezvoltarea copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Importanța lor educativă constă în conținutul artistic prezentat, precum și în atmosfera de sărbătoare ce se instalează cu acest prilej. Prin organizarea serbărilor, copiii și-au dezvoltat dragostea pentru artă, pentru frumos, pentru comunitatea din care fac parte. Părinții participă la astfel de activități, atât ca “musafiri”, cât și ca organizatori, alături de cadrul didactic.

Activitățile extrașcolare mai sus enumerate au valorificat și dezvoltat interesele și aptitudinile copiilor, organizarea lor într-o manieră plăcută și relaxantă valorificând benefic timpul liber al acestora, contribuind la optimizarea procesului de învățământ; copiii au teren liber pentru a-și manifesta în voie spiritul de inițiativă; participarea este liber consimțită, necondiționată, constituind un suport puternic pentru o activitate susținută; au un efect pozitiv pentru munca desfășurată în grup; sunt caracterizate de optimism și umor; creează un sentiment de siguranță și încredere tuturor participanților; urmăresc lărgirea și adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ; contribuie la o dezvoltare armonioasă.

În același timp, rolul acestor activități extrașcolare are un caracter colectiv care conduce la «sudarea legăturii» dintre participanți (elevi – profesori – părinți), îi învață să trăiască în grup și să aparțină unui grup. Ca parte integrantă a procesului educativ, activitățile extrașcolare au respectat reperatele oricărei activități didactice: comunicare, etica relațiilor profesor – elev, elev – părinte, profesor – părinte, elev – elev, strategii de management.

ANALIZA SWOT

Puncte tari:	Puncte slabe:
<ul style="list-style-type: none"> - activizarea copiilor și a părinților, dezvoltarea unei atitudini proactive; - dezvoltarea abilităților de comunicare; - cadre didactice și părinți care se implică responsabil în realizarea activităților și sarcinilor propuse; - serbarea școlară ”E vremea Colindelor!” organizată la Crăciun, s-a bucurat de implicarea elevilor, a cadrelor didactice și a părinților; pe scena Căminului Cultural au fost prezentate 23 de momente artistice, la care au participat aproximativ 390 de elevi, pregătiți de către 27 cadre didactice; - realizarea de activități în parteneriate cu alte unități școlare / instituții, formarea deprinderilor de colaborare între școlari prin apel la corespondența scrisă sau prin activități față în față - “Învățăm să circulăm!”, “Minte sănătoasă într-un corp sănătos”, “Podoabe de Crăciun” etc. 	<ul style="list-style-type: none"> - fonduri insuficiente și greutatea obținerii lor pentru a răsplăti rezultatele bune și foarte bune ale unor elevi merituoși ai școlii; - lipsa materialelor pentru activitățile extracurriculare.

<ul style="list-style-type: none"> - organizarea și participarea la activitatea de voluntariat ”Let’s do it Romania!”, dar și la alte activități; - îmbunătățirea relației cu profesorii, crearea unei legături mai apropiate între cadre didactice și copii / părinți – „Carnavalul din povești”; - dobândirea abilităților practice în situații concrete, utile pentru viață (să vorbească cu instituțiile statului, să caute informații pe internet, să pună un garou, să folosească bancomatul sau cântarul într-un supermarket). 	
<p style="text-align: center;">Oportunități:</p> <ul style="list-style-type: none"> - cabinetul de informatică dotat cu calculatoare conectate la Internet; - valorificarea potențialului creativ al elevilor prin inițierea de noi proiecte educative și asumarea de roluri; - experiență; - întărirea relației – profesor – elevi - părinți; - dezvoltarea unei atitudini deschise, tolerante, umaniste și ecologiste. 	<p style="text-align: center;">Amenințări</p> <ul style="list-style-type: none"> - lipsa de timp și de motivație financiară; - tendința de a înlocui materiile mai ușoare (ca desenul sau muzica) cu cele considerate mai importante pentru viitoarele examene.

Concluzii

Indiferent de nivelul de trai, tipul comunității sau al școlii, activitățile extrașcolare chiar sunt necesare, apropiind elevii – profesorii – părinții. Cele mai multe dintre acestea sunt activități făcute cu sufletul, mai mult decât pentru că „trebuie” (există presiune de la forurile superioare). Copiii, chiar și părinții, par să se bucure de activitățile la care participă.

IMPLICAREA PĂRINȚILOR – FACTOR IMPORTANT ÎN SUCCESUL ȘCOLAR

Prof. înv. primar GALAN CLAUDIA ELENA

Școala Gimnazială „Principesa Elena Bibescu”, Bârlad, Județul Vaslui

Implicarea familiei are o puternică influență atât în adaptarea școlară cât și în reușita și obținerea de performanțe școlare ale elevului. Familia, prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele deprinderi, primele cunoștințe, dar și primele modele comportamentale, suportul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial. Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse. Întrebarea care se pune este dacă familia de azi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților obiective, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Realitatea a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Altor familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor, le lipsesc pregătirea psiho-pedagogică, experiența.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea școlii pentru copilul lor. Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin competență. Greșelile părinților decurg și din prea mare dragoste pe care o poartă copiilor. De aceea, între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare.

Școala trebuie să ofere numeroase ocazii de implicare a părinților prin activitățile școlare și extrașcolare desfășurate. Ea trebuie să aibă în centrul preocupărilor sale nevoile copilului și strategiile de a-l ajuta să învețe, să-și atingă țelurile. Sprijinul părinților este foarte important, deoarece succesul copiilor și abilitățile acestora se datorează în cea mai mare parte familiei în comparație cu profesorii de la școală. Copilul intră pe poarta școlii cu niște achiziții fundamentale numite „cei șapteani de acasă”, care reprezintă temelia pe care se clădește viitorul tânăr. Dacă această temelie este șubredă, atunci vor apărea și anumite deficite în educația copilului.

Indicatorii implicării părinților în viața școlii și implicit, în sprijinirea copiilor sunt: transparența, siguranța, colaborarea cadre didactice-părinți și diseminarea activităților. Antrenarea părinților în activitățile școlare și extrașcolare are un impact pozitiv asupra succesului copilului și a vieții sale. Părinții le transmit astfel copiilor că sunt interesați de activitățile lor și că școala este importantă.

Transparența activităților reprezintă un obiectiv foarte important al școlii și este realizat prin punerea la dispoziția părinților a site-ului și a facebook-ului școlii, prin revista realizată de copii pentru copii, părinți și comunitate, dar și prin blogul educațional, acesta din urmă putând fi folosit cu succes la clasă însumând o serie de activități, resurse educaționale pentru elevi și părinți, proiecte educaționale desfășurate, teste docimologice, ateliere de lucru, activități de voluntariat realizate în parteneriat cu familiile elevilor, alte informații utile. Școala trebuie să colaboreze cu familia. Părinții pot îndeplini diferite sarcini în cadrul școlii: reparații și îmbunătățiri, munca în bibliotecă, participanți activi la proiecte speciale artistice și științifice care necesită ajutor suplimentar din partea adulților, etc. În școala noastră se acordă importanță:

-Ședințelor cu părinții: cu această ocazie sunt dezbătute greutățile pe care le întâmpină

copii la diferite discipline, la efectuarea temelor, la colaborarea cu ceilalți elevi, în respectarea regulamentului școlar, Problemele se analizează, se discută și apoi se stabilește un plan de măsuri pentru înlăturarea lor.

-vizitelor la domiciliul elevilor- (erau până în momentul pandemiei) sunt momentele în care puteam realiza o bună cunoaștere a condițiilor de viață în care trăiește copilul, a valențelor pozitive sau negative pe care le exercită părinții asupra lor.

-lectoratelor cu părinții- au rolul de a consilia părinții în ceea ce privește „meseria de părinte” Iată câteva teme pe care le-am elaborat de-a lungul anilor și pe care le-am discutat cu părinții: „*Atmosfera familială și educația copiilor*”, „*Profesia de părinte-un examen de conștiință*”, „*Bunicii-Cine nu are bătrâni în casă, să își cumpere!*”, „*Cum ne alegem prietenii*”, „*Adaptarea elevului la clasa I*”, „*Cât și cum îmi fac temele*”.

-corespondenței - prin intermediul unor notițe, buletine informative, au înlesnit comunicarea cu acei părinți care nu au timpul necesar să vină la ședințele cu părinții sau care sunt plecați la muncă în străinătate (pentru aceștia reprezintă o modalitate foarte bună de a verifica prin contactul nemijlocit cu cadrul didactic dacă informațiile primite din cadrul familiei sunt adevărate).

-serbărilor - ținute în fața părinților, chiar dacă în ultimul timp acestea au fost filmate și transmise pe grupul clasei, le-au permis să vadă manifestările copiilor, rezultatul muncii lor, trăirile și comportamentul acestora, să descopere diferite înclinații sau chiar talente artistice pe care nici nu le bănuiau. Tot aici putem aminti expozițiile cu lucrările elevilor, colindele cântate de aceștia, lecțiile deschise on-line, mici filmări din timpul orelor de curs în care elevii și-au manifestat anumite trăiri față de o lecție sau de o poezie, bucuria manifestată la o oră de muzică și mișcare, etc.

-acțiunilor organizate cu părinții sau chiar de către părinți- confecționarea unor produse ajutate de părinți, realizarea unor portofolii cu ajutorul părinților, citirea unei povești de către părinte, învățarea unui cântec cu un părinte, pregătirea unei mese (salata de fructe, o prăjitură de Crăciun, sandwich, etc.).

Am putea spune că nu există activitate la care să nu invităm părinții. Atunci când există colaborare între familie și școală decurg întotdeauna rezultate pozitive, benefice atât pentru copil, cât și pentru părinți și cadre didactice. Aceste activități întăresc relațiile comunitare de încredere și bunăvoință reciprocă. Fiecare activitate este importantă pentru că arată posibilitatea că fiecare se poate implica în transformarea școlii într-o comunitate adevărată.

Modelul de comportament al părinților implicați în astfel de activități va fi preluat de copii care or deveni implicați în atingerea țelurilor, iar mai târziu vor deveni membrii de bază ai comunității din care fac sau vor face parte.

Relația părinte-copil-școală presupune o serie de activități concrete:

- să își pregătească copilul pentru a învăța
- să discute cu cadrele didactice ale copilului său
- să cunoască evenimentele din școală
- să cunoască orarul copilului și regulile din școală
- să observe și să asculte
- sa ceară sfatului dascălului
- să ofere informații utile
- să se ofere voluntar
- să discute permanent cu copilul ce i se întâmplă la școală
- să se implice în organizațiile care sprijină colaborarea părinte –dascăl și în reforma școlii.

Școala însă nu poate să ofere totul, nici să ceară totul de la elevi. Școala, ca un loc ideal

trebui să fie acel spațiu în care copiii se socializează între ei în acord cu standardele de conviețuire într-o societate democratică, învățând în mod plăcut lucrurile plăcute și profunde, care să îi ajute să se cunoască mai bine, să înțeleagă lumea în care trăiesc.

„Niciodată familia nu a fost mai solicitată și rolul său nu a fost niciodată atât de mare ca azi” - Bouting și Doring, 1994

PROGRAM DE PARTENERIAT INTERJUDEȚEAN BOTOȘANI - NEAMȚ

Tabăra școlară „Floare de colț” Durău - Neamț

Prof. Gavril Florentina, Școala Gimnazială Nr. 7 Botoșani

Prof. Sava Elena, Școala Gimnazială Nr. 17 Botoșani

Prof. Agache Mariana, Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Botoșani

A. DENUMIREA PROIECTULUI – TITLUL

a. Titlul proiectului: Tabăra școlară „Floare de colț” Durău - Neamț

b. Tipul de educație în care se încadrează: extracurriculară

c. Tipul de proiect: interjudețean

B. INFORMATII DESPRE APLICANȚI:

GAVRIL FLORENTINA - profesor

Unitatea de învățământ: Școala Gimnazială Nr. 7 Botoșani

SAVA ELENA - profesor

Unitatea de învățământ: Școala Gimnazială Nr. 17 Botoșani

AGACHE MARIANA - profesor

Unitatea de învățământ: Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Botoșani

C. CONTEXT

Taberele școlare au multiple valențe de informare și educare a elevilor. Acestea, bine pregătite, sunt atractive la orice vârstă pentru că se desfășoară într-un cadru nou, stârnesc interes, produc bucurie, facilitează acumularea de cunoștințe, chiar dacă reclamă efort suplimentar.

La vârsta copilariei, vârsta “descoperirii lumii”, cunoașterea frumuseților țării ocupă un loc extrem de important. Rolul excursiilor/taberelor este acela de a înlesni cunoașterea, de a-i aduce pe copii în contact direct cu natura și cu frumusețile naturii, dar și cu oamenii ce o îmbogățesc și o înzestreză neconținut. Stimularea implicării voluntare a copiilor în activități recreativ-instructive, cu promovarea și valorizarea potențialului individual și de grupa acestora, precum și însușirea, pe termen scurt și lung, a unor alternative real-educative de petrecere a timpului liber în opoziție cu tentațiile nocive tot mai des întâlnite chiar la vârsta micii școlarități (excesul utilizării calculatorului, grupuri construite pe principiul dominării și violenței etc.

D. DESCRIEREA PROIECTULUI EDUCATIV

Misiunea Taberei „Floare de colț” este să ofere copiilor și tinerilor o experiență vie a relației lor cu Dumnezeu și cu semenii, în spiritul credinței ortodoxe, într-un mediu natural, recreativ și educativ.

În tabără, copiii și tinerii pot descoperi noi sensuri ale lumii din exteriorul și din interiorul lor, prin experiențele pe care le trăiesc și care devin astfel surse de învățare. Tabăra este totodată o alternativă sănătoasă de petrecere a timpului liber, un mediu în care participanții leagă noi prietenii și se bucură de frumusețile naturii.

De aceea, viziunea noastră se referă la crearea unui mediu sigur, distractiv și educativ pentru copii și tineri, în care ei se pot dezvolta personal (emoțional, spiritual, fizic etc.), în care se pot împrieteni, auto-depăși, și pot deveni astfel adolescenți independenți și responsabili. Tabăra oferă o alternativă lumii virtuale a jocurilor pe tabletă, telefon și calculator: o lume a naturii, sporturilor, artelor și a aventurii. Participanții învață să se bucure de conviețuirea cu ceilalți și să intre în contact cu natura ca dar al lui Dumnezeu și mediu reconfortant pentru suflet și trup.

SCOPUL

Stimularea implicării voluntare a copiilor în activități recreativ-instructive și creștine, cu promovarea și valorizarea potențialului individual și de grup a acestora, precum și însușirea, pe termen scurt și lung, a unor alternative real-educative de petrecere a timpului liber în opoziție cu tentațiile nocive tot mai des întâlnite chiar la vârsta micii școlarități (excesul utilizării calculatorului, a tabletei, grupuri construite pe principiul dominării și violenței).

OBIECTIVE STABILITE:

- O1:** să descopere și să exploreze obiective culturale/ mediul geografic din Zona Moldovei;
- O2:** să cunoască anumite obiective culturale din județul Neamț;
- O3:** să dezvolte deprinderi specifice practicării unui turism civilizat;
- O4:** să dezvolte inteligența emoțională;
- O5:** să aprofundeze competențe de comunicare;
- O6:** să practice activități de dezvoltare personală.

GRUP ȚINTĂ:

- 36 elevi;
- 3 cadre didactice;
- Preoți;
- Personal hotel;
- Animatori tabără
- Personal administrativ

Materiale:

- Materiale pentru diferite ateliere de creație
- Baza materială și sportivă a taberei

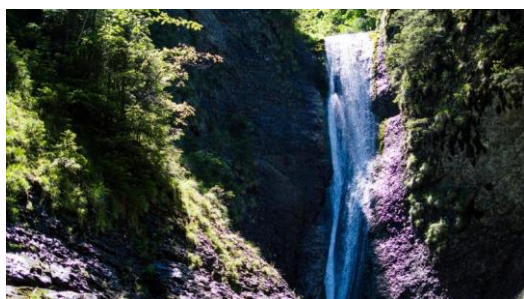
Financiare: finanțare extrabugetară – contribuție părinți

Temporale/ spațiale:

- 25 iunie- 2 iulie 2017
- Traseul:Botoșani-Durău (Neamț)- Botoșani.

CALENDARUL ACTIVITĂȚILOR/ ZI TABĂRĂ

08:00: Trezirea
08:30: Înviorarea
08:45: Rugăciunea de dimineață
09:00: Micul dejun
09:30: activitatea 1
10:30: *Pauză*
10:45: activitatea a 2-a
11:45: *Pauză*
12:00: activitatea a 3-a
13:00: *Pauză*
13:30: Prânzul
14:00: Siesta
15:30: activitate a 4-a
16:30: *Pauza*
16:45: activitate a 5-a
17:45: *Pauza*
18:00: Grup de reflecție
19:00: Cina
19:30: Rugăciunea de seară
19:45: *Pauză*
20:00: Programul de seară
22:00: Timp socializare la camere
23:00: Stingerea

Evenimente speciale

VILLAGE BOUND: Echipa primește misiunea de a răspunde contra-timp unor întrebări despre stațiunea Durău. Pentru a afla toate răspunsurile, participanții vor apela la orice resurse pot găsi, de la ghiduri turistice până la localnici.

REZULTATE SCURT SI IMPACTUL PROIECTULUI

Impactul pe termen scurt/ termen lung

Proiectul se desfășoară având ca ținte următoarele rezultate:

- Participarea a unui număr de 36 de copii din cadrul celor 3 școli în tabără;
- Atragerea altor copii, din alte școli în anii viitori la programul taberei;
- Convingerea părinților asupra importanței educării timpului liber la copiii lor;
- Realizarea unor activități și produse deosebite ale elevilor, prin care aceștia să se regăsească, în special, ca individualitate aparținând unei colectivități sociale;

LOC DE DESFĂȘURARE: Stațiunea Durău

E. EVALUARE

I. Evaluare internă a proiectului (coerență scop – obiective - activități – metode – evaluare - indicatori).

- Pe tot parcursul desfășurării activităților, prin urmărirea implicării elevilor și a rezultatelor obținute de către aceștia pe plan intelectual, cognitiv, emoțional, comportamental și al realizării de produse concrete;
- Prin expozițiile realizate la final de activitate tematică;
- Prin feed-back-ul zilnic din partea elevilor/ tema de reflecție;
- Prin opiniile părinților asupra participării copiilor la o tabără de relaxare și instructiv- educativă
- Fotografii ale tuturor activităților desfășurate/ CD
- Diplome pentru participanți și adeverințe pentru voluntari.

II. Evaluare externă a proiectului(indicatori).

Publicarea de afișe și pliante la nivel de județ/ popularizarea în rândul școlilor a site-ului taberei

Vizionarea CD-ului taberei și a paginii de facebook al taberei

Localizare

Tabăra „Floare de Colț”, aflată chiar la intrarea în Parcul Național, își ia numele de la floarea protejată la nivel european, ce crește pe culmile muntoase ale Masivului Ceahlău. Vf. Toaca (1904 m), Cabana Fântânele, și faimoasa Cascadă Duruitoare (înaltă de 25 de metri) sunt obiective ale drumețiilor din programul taberei.

IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN ÎNVĂȚARE

Prof. înv. primar IFTIMIA CRISTINA
Școala Gimnazială „I. GERVESCU”
Săvinești, Jud. Neamț

Părinții sunt primii și cei mai importanți educatori ai copilului, nu doar pentru că este un rol pe care și-l asumă încă de la naștere, ci mai ales pentru că responsabilitatea educației tinerilor le revine lor. Ei sunt cei care trebuie să pună la punct bazele intelectuale și emoționale ale vieții sale în societate și să-și dezvolte atitudinile și valorile adecvate. Rolul lor este decisiv deoarece viitorul copiilor este puternic condiționat de primii ani de viață. Pentru ca școala să-și poată juca rolul, părinții sunt în continuare cei care au obligația – legală – de a asigura prezența și participarea activă a copilului. Astfel, părinții trebuie să-și educe copiii, în timp ce statul trebuie să-i formeze ca buni profesioniști și cetățeni.

Fiecare părinte are la dispoziție diverse mijloace pentru a-și ajuta copilul să reușească în școală, fie că este vorba de a-l însoți pe tot parcursul învățării, de a afla despre progresul lor școlar și de a fi prezent la școală, la întâlniri și activități speciale.

Mulți părinți aleg să se implice mai mult și să ofere timp și energie pentru a-și îmbunătăți Consiliul școlar, școala și pentru a contribui la succesul elevilor.

În cadrul Consiliului Școlar există multe modalități de a te implica, multe comitete formate din părinți care necesită participarea lor.

La începutul anului școlar, părinții sunt chemați la adunarea generală anuală a părinților școlii. Această adunare vă permite pe de o parte să afla ce se întâmplă la școală și pe de altă parte să aleagă părinții care vă vor reprezenta în consiliul de conducere al școlii. Este poarta de acces către participarea la viața școlară.

Dar cum fac instituțiile pentru a construi o relație solidă și pozitivă cu părinții? În timp ce întâlnirile părinți-profesori pentru a discuta progresul copiilor, adunările, buletinele informative și asociațiile părinți-profesori sunt strategii populare, multe școli merg mai departe încurajând părinții să se implice prin curs sau să contribuie la proiecte de învățare-serviciu.

Aceste interacțiuni creează o relație pozitivă între școală și casă. Desigur, nu toți părinții au timpul (sau încrederea) să participe, dar școlile care profită de cunoștințele și experiența părinților au șanse reale de a îmbunătăți învățarea.

Conform numeroaselor studii, copiii se descurcă mai bine la școală atunci când părinții lor sunt implicați în școlarizare. Un studiu indică, de asemenea, că cele mai bune școli au creat parteneriate puternice cu părinții.

Implicarea părinților mai mult în educația copiilor lor: o temă care este foarte prezentă de câteva decenii în programele de planificare și management educațional. Prezență care se justifică prin importanța sa, implicarea părinților poate influența semnificativ rezultatele învățării elevilor. Părinții pot influența pozitiv învățarea copiilor lor în multe feluri, de la naștere până la maturitate .

- Există șase tipuri de sprijin pentru implicarea parentală :
- **Tipul 1** : Creșterea copiilor: ajutând toate familiile să înțeleagă dezvoltarea copiilor și adolescenților și crearea unui mediu familial propice învățării academice a copiilor
- **Tipul 2** : Comunicare: proiectați și implementați metode eficiente de comunicare bidirecțională în jurul programelor școlare și al progresului copiilor
- **Tip 3** : Voluntariat: recrutarea de voluntari și organizarea de ajutor și sprijin pentru învățarea la școală și acasă, printre altele, pentru a sprijini activitățile școlare și ale elevilor

- **Tipul 4** : Învățarea acasă: informarea și ajutorarea familiilor astfel încât acestea să poată sprijini elevii în teme, deciziile și activitățile legate de programul școlar
- **Tipul 5** : Luarea deciziilor: încurajează părinții din toate categoriile sociale să se implice, ca reprezentanți și lideri, în comitetele educaționale și să contribuie la deciziile înființării acestora
- **Tipul 6** : Colaborare comunitară: identificarea și integrarea resurselor și serviciilor comunitare pentru a consolida și susține învățarea

Formele particulare de implicare a părinților pot varia în funcție de context. Cu toate acestea, la nivel internațional, există un număr tot mai mare de cercetări care se concentrează pe implicarea crescută a părinților în învățarea copiilor lor, atât acasă, cât și la școală. Deși, așa cum ar fi de așteptat, cercetările arată că unele programe sunt mai eficiente decât altele, de asemenea, arată că, în unele cazuri, o implicare mai mare a părinților, în special la școală, poate duce chiar la rezultate negative.

Programele îndeplinesc două criterii: au dovezi de cercetare riguroase care demonstrează un impact pozitiv asupra implicării părinților și asupra rezultatelor învățării și au suficientă documentație disponibilă online, care să permită altora să învețe din această metodologie. Părinții pot influența rezultatele învățării copiilor lor de la o vârstă fragedă, stimulându-i cognitiv, însuflându-i obiceiuri alimentare bune și înconjurându-i cu dragoste și afecțiune, au nevoie să se dezvolte intelectual. În aceste domenii, eforturile de sprijinire a părinților au fost de obicei întreprinse ca parte a unor programe cuprinzătoare de educație timpurie a copilăriei, prin vizite la domiciliu și întâlniri comunitare, ca parte a inițiativelor de sănătate publică și, în unele cazuri, prin campanii media (radio, televiziune și multe altele). recent, e-mail, SMS și rețele sociale).

Când copiii intră în școala primară, părinții pot continua să-și susțină învățarea într-o varietate de moduri, inclusiv arătându-le importanța școlii și spunându-le despre aspirațiile lor educaționale, ajutându-i direct la teme și alte activități formale de învățare, comunicând cu profesorii despre progresul copiilor și participarea la viața școlară, managementul și planificarea educațională. Este interesant de subliniat însă că eforturile părinților privind implicarea lor directă în viața școlară sau ajutorul direct la teme s-au dovedit a fi de o eficiență mixtă.

Dacă în secolul trecut părinții și copiii îl considerau pe profesor plin de cunoștințe și îl respectau, astăzi sunt aduse critici, îi devalorizează munca și îl privesc. La rândul lor, confrunțați uneori cu un behavior exacerbat și lipsit de respect al elevilor, profesorii pun la îndoială educația părinților, ajungând până la ai considera demisionari. În acest context conflictual, relația dintre profesori și părinți s-a deteriorat, până la punctul de a ajunge uneori inexistent.

Prin urmare, este urgent să reacționăm și să întărim această legătură dintre profesori și părinți pentru ca fiecare în rolul său să poată participa la coeducația copiilor. Pentru că, dacă abandonul școlar al adolescenților este subliniat în mod regulat în presă, această problemă există încă de la intrarea în CP. Acesta este și ceea ce dezvăluie abandonul școlii gimnaziale care, în numeroase și altele, se încrede că au renunțat la vârsta fragedă. Acesta este motivul pentru care să comunice profesor-familie trebuie să fie în centrul priorităților deschise cu școala primară.

Profesorii trebuie să informeze despre munca depusă la clasă, temele de făcut, evenimentele zilei, informații generale despre școală și clasă etc. La rândul lor, părinții trebuie să fie capabili să alerteze profesorul despre o problemă familială, o dificultate în înțelegerea copilului sau să-l întrebe despre un eveniment. Facilitarea acestui dialog înseamnă implicarea părinților în procesul educațional oferind în același timp profesorului elementelor care permit să înțeleagă mai bine dificultățile copilului. Cu părinții implicați, copiii se simt apreciați și devin mai conștienți de importanța școlii.

Dacă cartea de legătură a fost mijlocul de schimb între școală și familie, nu mai este

instrumentul cel mai potrivit pentru noile moduri de comunicare și condițiile de viață ale familiilor (părinți separați, puțini disponibili, care nu vorbesc aceeași limbă, etc.) comunicare potrivită astăzi este digital și mai exact smartphone-ul prin aplicații simple accesibile tuturor.

Dacă tehnologia concentrează pe experiența utilizatorului, va fi utilizat în mod masiv și va avea un impact social fenomenal. Dacă vorbim des despre decalajul digital, în special în rândul vârstnicilor, pentru tinerii părinți ai elevilor de școală primară, tehnologia digitală face parte din viața lor de zi cu zi (mai mult de 95% dintre persoanele sub 40 de ani au un smartphone conform Barometrului). Prin urmare, este esențial să înțeleagă acest nou context și să propună soluții adaptate acestor realități.

Unitățile școlare au așadar tot interesul să înființeze aplicații „mobile first”, adică aplicații concepute pentru a fi folosite pentru smartphone-uri, astfel încât această comunicare între profesori și părinți, atât de crucială pentru succesul copiilor la copii .

După ce pandemia a impulsionat aceste noi utilizări în educație, este esențial să ofere un nivel de simplificare și ușurință în utilizare ca cel oferit în aplicațiile de consum pentru această transformare să fie durabilă. După covid a dezvăluit abandonul multor elevi. Prin urmare, este mai necesar ca niciodată să promovăm coeducația pentru a face față acesteia. Este acum sau niciodată să facem din tehnologia unui atu.

Părinții au fost și vor rămâne întotdeauna educatorii primari ai copilului. Ei au dreptul și datoria de a-și stabili bazele intelectuale și emoționale și de a-și dezvolta sistemul de valori și atitudini, mai ales că viitorul unui copil este puternic condiționat în perioada preșcolară. Ei trebuie, de asemenea, să-și exercite responsabilitățile de părinți ai elevilor.

La rândul său, statul, prin sistemul de învățământ, trebuie să pregătească tinerii pentru a deveni buni cetățeni și buni profesioniști și să le ofere bazele pentru învățarea pe tot parcursul vieții și dezvoltarea personală. Chiar dacă acest cadru general de repartizare a responsabilităților este clar, aplicarea lui practică devine din ce în ce mai problematică într-o societate contemporană aflată în chinul unor profunde răsturnări care afectează atât familia, cât și școala, și nu mai puțin legăturile dintre ele. Schimbările în structura familiei modifică distribuția tradițională a rolurilor, sarcinilor și responsabilităților în cadrul acesteia. Pe de altă parte, apariția societății informaționale pune provocări fără precedent pentru sistemul de educație.

Familia și școala sunt, de asemenea, expuse constant la factori externi precum mass-media (în special televiziunea și internetul), prietenii, comunitatea etc.

În situația actuală, nici părinții, nici profesorii nu sunt, pe cont propriu, capabili să transmită tinerilor toate cunoștințele, aptitudinile și valorile de care au nevoie pentru a se integra cu succes în societate.

„Parenting” rămâne singura „profesie” care nu este predată în mod formal, în timp ce școala, care deține cunoștințele și experiența educației, de multe ori nu are motivație și resurse. Și când vine vorba de a face față unor provocări precum supraabundența de informații și modele alternative oferite de mass-media, sau cu fenomene societale grave precum excluziunea socială, marginalizarea sau violența, familia, precum și școala încep să rateze reperatele.

În sfârșit, transparența activității instituției de învățământ este esențială pentru a-i asigura un loc echitabil în societate. Părinții trebuie să știe ce se întâmplă cu copiii lor, iar aleșii trebuie să știe cum sunt utilizate fondurile publice. Informațiile ar trebui, de asemenea, să ajute la luarea deciziilor.

Bibliografie

1. Cucoș C., 2006, Pedagogie : Editura a 2-a revăzută și adăugită. Iași: Polirom,
2. Macavei E. 2010, Pedagogie: Teoria educației. București: Aramis,

ATITUDINEA ADULTULUI FAȚĂ DE COPIL ȘI JOCUL SĂU

Prof. înv. primar Mihălcescu Luminița
Prof. înv. primar Ivașcu Cătălina
Școala Gimnazială „Dimitrie Cantemir”,
loc. Brăila, jud. Brăila

H. S. Sullivan remarcă rolul deosebit de important al implicării adultului în jocurile copiilor și, am spune noi, în toate activitățile acestora, pentru dezvoltarea psihică și socială a elevilor. Participarea activă a parintelui în jocul copilului stimulează potențialul creativ. În atitudinea părintelui față de activitatea copilului și manifestările creative ale acestuia se pot defini următoarele posibile comportamente: comportament autoritar, de dominare, comportament neimplicat, comportament participativ. În general, conduita autoritară a părintelui corelează cu diminuarea manifestărilor creative ale copiilor. Această corelație este explicabilă întrucât autoritarismul părintelui generează timiditate, supunere, ceea ce îl împiedică pe copil să se abată de la regulă, să caute altceva – originalul, neobișnuitul. Comportamentul participativ al părinților este stimulat, securizant, generează în copil încredere, inițiativă, stabilitate. Comportamentul îngăduitor, de fapt neimplicat, al părinților diminuează manifestările creative ale copiilor. Este de fapt un comportament demisionar care dă copilului impresia unei false independențe lipsită de emoționalitatea pozitivă a relației cu părinții. Acest comportament nu reușește încă să deterioreze echilibrul afectiv al copilului și să inhibe potențialul creativ. Copiii acestor părinți se manifestă creativ, dar nu la indici foarte înalți.

În concluzie, activitatea adultului favorizează, activează și dezvoltă potențialul creativ al copilului. Orientarea copilului spre situații problemă legate de mediul natural și social în care trăiește, legate de viața cotidiană, îl face mai receptiv și sensibil la aceste experiențe, ceea ce are efect imediat în planul creativității verbale și plastice. Lărgirea experienței cognitive despre obiecte, fenomene, situații din mediul natural și social amplifică fluiditatea verbală și plastică, întrucât reprezentările care stau la baza combinărilor imaginative se multiplică și se diversifică. În produsele creative ale copiilor, apar procedee imaginative pe care i le oferă intenționat sau spontan adultul prin literatura pentru copii, prin modele de acțiune, prin exemple din natură. Pentru a se comporta creativ, copilul are nevoie de un suport intuitiv, de indicații verbale, de procedee de explorare perceptivă. Pentru a se dezvolta și manifesta creativ, copilul are nevoie de libertate dar și de îndrumare, încurajare, de implicarea adultului în activitățile sale, absența adultului (fizică sau numai a sugestiilor, a aprecierilor aprobative) diminuând conduita creativă a copilului. Utilizarea motivației pozitive și afective amplifică manifestările creative. Stimularea creativității impune utilizarea metodelor bazate pe problematizare, descoperire, explorare, îmbinarea activității independente cu munca în grup. Părintele constituie un important factor stimulat pentru manifestările creative. În general, el este mai indulgent cu copilul mic, pe care îl protejează și tinde să devină mai autoritar, mai exigent cu preșcolarul și apoi elevul. Autoritarismul ca și neimplicarea părintelui în jocul copilului diminuează potențialul creativ. Activitatea în grup satisface trebuința de relații cu ceilalți și stimulează flexibilitatea, fluiditatea, originalitatea. Copiii se simt securizați în mijlocul grupului, cooperează, beneficiază și valorifică soluțiile exprimate în grup, își perfecționează propriile soluții.

Importanța jocului în educarea copilului a fost sesizată încă din antichitate. Aristotel și Platon vorbesc în scrierile lor despre valoarea educativă a jocului pentru copii, dar și despre necesitatea implicării familiei în desfășurarea lui.

Rolul familiei în formarea personalității copilului a fost demonstrat științific mult mai târziu și a fost catalogat ca esențial. Părinții sunt cei care trebuie să găsească zilnic metoda educativă cea mai bună, să gestioneze reacțiile în situații concrete, variate. Participarea activă a tuturor membrilor familiei dezvoltă pasiunea pentru joc, permite copilului să se manifeste, transformă jocul în formă de activitate. Jocul este cel care satisface cel mai bine nevoia de mișcare, antrenează imaginația, dezvoltă limbajul, călește voința, încurajează socializarea, permite exprimarea afectivă.

Implicarea adulților este diferită în funcție de tipul de joc și de vârsta copilului. Este demonstrat că nu numărul de jucării și varietatea lor face copilul fericit, ci timpul activ alocat de părinți jocului alături de copil. De multe ori copilul se joacă cu anumite obiecte pe care imaginația lui le transformă în jucării. Acest lucru nu înseamnă că nu contează ce jucării se oferă copilului, ci mai mult faptul că activitatea de joc primește forță prin participarea activă a membrilor familiei. Jucăriile sunt importante, dar nu sunt indispensabile. Dacă atmosfera de joacă este plăcută, orice se poate transforma în obiect de joacă. Dacă lipsește atmosfera propice jocului (relaxare, voie bună, destindere, bucurie), nicio jucărie, oricât ar fi ea de scumpă și sofisticată, nu contribuie la starea de bine a copilului și cu atât mai puțin la formarea și dezvoltarea lui.

Implicarea părinților este importantă și în dezvoltarea emoțională a copilului. Acesta învață să se poarte, să socializeze, dobândește valori morale etc. Părinții pot supraveghea ca jocurile copilului să fie bine structurate, să fie finalizate (învață astfel să nu lase lucrurile neterminate). Activitatea de strângere a jucăriilor la încheierea jocului are și ea puternice valențe educative. Jucăriile alese trebuie să fie capabile să mobilizeze copilul, să antreneze gândirea, limbajul, memoria, spiritul de observație, abilitățile și deprinderile. Jucăriile pot fi foarte importante atât timp cât părintele nu încearcă prin ele să înlocuiască prezența lui.

Timpul destinat jocului alături de copil poate fi fructificat la maximum dincolo de obiectivul jocului și de petrecerea unui timp de calitate împreună (un timp de joacă limitat dedicat exclusiv copilului este mai important decât timpul nelimitat în care părintele este în preajma copilului doar fizic, sau și mai rău încearcă să educe prin observații). În timpul jocului copilul poate fi motivat, încurajat, apreciat, învățat să reacționeze, să aștepte, să respecte, în timp ce părintele îl ghidează eficient, îl ajută să se descurce singur, să aibă inițiativă, să ia decizii, îl soliciță, îi incită curiozitatea.

Atitudinea pozitivă, zâmbetul generat de voia bună și de statutul de partener de joc sunt în sprijinul părintelui în a transmite diferite mesaje care ajung mai bine în sufletul și mintea copilului. Orice activitate, oricât ar fi ea de serioasă, importantă, dificilă, complexă, poate fi abordată cu o tentă de joc. Astfel ea devine mai bine acceptată și se poate finaliza cu rezultatele dorite de adult. Părinții au nevoie de răbdare și de o nesecată inspirație, iar răsplata implicării lor în jocul copiilor nu va întârzia să apară. Jocul este poarta spre inima copilului și prin el se obține cel mai bine colaborarea, cooperarea și prietenia acestuia.

Părinții și familia au cel mai direct și mai durabil efect asupra învățării și dezvoltării copiilor. În calitate de primi educatori ai copiilor lor, aceștia au un rol esențial în parcursul educațional al copiilor lor. Un mediu familiar stimulant, care încurajează învățarea, precum și implicarea parentală în activitățile școlare, sunt cruciale pentru dezvoltarea emoțională, socială și cognitivă a copilului. Jocul sau lectura împreună cu copiii în primii lor ani de viață, ajutorul acordat la teme sau discuția de acasă despre întâmplările de la școală, participarea la întâlnirile dintre părinți și profesori și alte activități școlare vor avea efecte pozitive și de durată asupra motivației copilului de a învăța, asupra atenției, comportamentului și rezultatelor sale școlare. Așteptările educaționale ale părinților pentru copiii lor vor avea, de asemenea, un rol crucial în conturarea deprinderilor de învățare ale copiilor lor. Consolidarea parteneriatelor familie-școală și implicarea părinților ca parteneri de învățare încă din primii ani este, prin urmare, esențială pentru îmbunătățirea dezvoltării copiilor și tinerilor.

Totuși, relația dintre școli, părinți și familii poate fi o provocare. Mulți părinți din medii dezavantajate, care deși au așteptări ridicate și sunt preocupați de situația școlară a copiilor lor, este posibil să nu se implice deoarece se simt nefamiliarizați cu actualul sistem de învățământ și distanțați de cultura școlii și „limba” acesteia. Unii se pot simți nemotivați de propria experiență a eșecului la școală sau nu se simt capabili să își sprijine copiii. Este posibil ca părinții care provin din familii de migranți să considere că nu dispun de competențele lingvistice necesare pentru comunicarea cu școlile, pentru a-i ajuta pe copiii lor și pentru a monitoriza progresul acestora, se pot simți descurajați de sentimentul de distanță între propriile valori și propria cultură și cele ale țării gazdă, astfel cum acestea sunt reprezentate de școală. Condițiile de lucru care nu permit un program flexibil, programul de lucru prelungit sau condiția de părinte singur pot, de asemenea, să împiedice implicarea părinților.

Pe de altă parte, cadrele didactice îi pot percepe pe părinți drept pasivi, oportuniști sau intruzivi sau este posibil să nu dispună de suficient timp și de suficientă experiență pentru comunicarea cu părinți care provin din diverse medii, pentru a le oferi suficiente informații și pentru a colabora efectiv cu aceștia. Cadrele didactice se pot teme că implicarea părinților va necesita foarte mult timp și va fi în detrimentul sarcinilor lor profesionale. În unele cazuri, implicarea părinților și comunicarea cu aceștia poate să nu fie suficient recunoscută ca unul dintre principalele roluri ale cadrelor didactice și ale școlilor în încurajarea succesului educațional. În plus, motivele care determină distanțarea sau inerția unora dintre părinți nu sunt bine înțelese de cadrele didactice, iar rolurile părinților în școli nu sunt clarificate.

Parteneriatele eficace între familie și școală trebuie să fie bazate pe respect reciproc și recunoaștere a valorilor, atuurilor și expertizei fiecăreia dintre părți. Părinții și familiile din toate mediile și nivelurile educaționale trebuie să se simtă bineveniți la școală și să fie considerați resurse pentru școală. Aceștia trebuie să fie recunoscuți și sprijiniți în mod adecvat în calitate de co-educatori în procesul de învățare al copiilor lor, începând din primii ani.

Implicarea părinților în viața școlară, participarea activă a acestora în procesul instructiv-educational, colaborarea părintelui cu profesorul, duce la o implicare mai mare a copiilor în activitatea școlară, și la obținerea de rezultate mai bune. Literatura de specialitate arată că șansele de reușită ale unui copil de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune la învățatură cresc pe măsură ce părinții sunt implicați în educația acestuia.

Astfel, observăm ca educația nu se termină acasă, și nici nu începe la școală, ci este o continuă conlucrare a celor două medii, însă să ținem cont că mediul familial are o și mai mare influență asupra dezvoltării personalității, atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului, având în vedere faptul că un copil preșcolar sau din clasele primare, își petrece mult mai mult timp acasă, în compania părinților și a familiei, decât la școală. Pe parcursul înaintării în vârstă își va mai face apariția în dezvoltarea copilului încă un factor, mediul social: grupul prietenii și societatea.

Așadar, fiecare actor implicat în dezvoltarea copilului (părinții, școala, societatea) au un rol important în dezvoltarea viitorului adult, însă să ținem cont de faptul că baza, fundația viitorul adult, este mult mai mult influențată de familie, aceasta având un rol cheie în evoluția sa.

Cercetările arată că o abordare multidisciplinară, cu implicarea părinților, copiilor, cadrelor didactice și profesioniștilor este esențială pentru soluționarea problemelor comportamentale ale școlărilor.

Joaca este ceva natural indiferent dacă privim în jurul nostru, la tot ce ne înconjoară sau înapoi în timp.

În natură mai toate viețuitoarele se joacă și ne incită și pe noi oamenii. De-a lungul timpului am cautat metode de a ne folosi timpul liber inventând diverse jocuri care să ne aduca bucurie. Când nu existau tablete, telefoane inteligente, Spin-ere sau Kendama copiii petreceau mai mult timp în natură găsind însă aceiași bucurie a jucurilor. Vom învăța câteva jocuri care au încantat copilăria părinților noștri. Alergând pe-afară ,făcând echipe ce se transformau în

prietenii care au ținut peste timp, ei zburdau și se veseleau în timp ce erau captivați de febra jocurilor. Castelul, țările, rațele și vanătorii, țară-țară vrem ostași sunt doar cateva jocuri care făceau deliciul copiilor din urmă cu una-două generații.

Haideti, așadar la joaca!

Bibliografie

1. Colceag, F., Alexandru, F. (2018), Copilul tău este un geniu, Editura Tikaboo
2. Verza, E. Verza, F. E. (2017), Psihologia copilului, Editura Trei
3. Rafailă, E. (2002), Educarea creativității la vârsta preșcolară, Editura Aramis

SERBĂRILE ȘCOLARE

MODALITATE DE REALIZARE A PARTENERIATULUI CU PĂRINȚII

Turcu Marika, Liceul Teoretic Special Iris Timișoara

Konnerth Gabriela Silvia, Liceul Teoretic Special Iris Timișoara

Parteneriatul educațional trebuie privit nu doar ca un concept; parteneriatul educațional este o atitudine abordată în sprijinul dezvoltării societății din perspectivă educativă și este, de asemenea, unul dintre cuvintele-cheie ale pedagogiei contemporane, presupunând participare la o acțiune educativă comună, interacțiuni constructive acceptate de către toți partenerii, comunicare eficientă între participanți, acțiuni comune cu respectarea rolului fiecărui participant, interrelaționare.

Formele de colaborare dintre școală și familie sunt multiple, de la vizitarea familiei de către cadrele didactice până la ședințele cu părinții, orele de consiliere, lectoratele, toate având rolul de a apropia familia de școală, de a informa părinții în legătură cu rezultatele elevului și de a asigura implicarea părinților în viața școlii. Prin implicarea părinților în toate aceste activități didactice și extradidactice este sporită responsabilitatea lor față de educarea copiilor, dar și față de activitatea desfășurată în cadrul școlii. Pentru că familia are o importantă funcție educativă, iar, prin realizarea unor parteneriate cu școala. Această funcție educativă este optim pusă în valoare.

Alături de formele de colaborare enumerate anterior, există și alte modalități prin care familia poate fi implicată, cum ar fi corespondența cu părinții, organizarea de serbări școlare, expozițiile cu produse realizate de copii, participarea părinților la anumite activități ale școlii: excursii, vizite la muzee, vizionări de filme și spectacole, etc.

Domeniul educațional al ultimilor ani s-a extins către acele domenii ale vieții sociale care făceau parte din viața copilului, fără a fi recunoscute la importanța lor reală.

În ceea ce privește atitudinea, parteneriatul educațional presupune:

- acceptarea acțiunilor și influențelor educative;
- egalizarea șanselor pentru a participa la o acțiune educativă comună.

În ceea ce privește relația, parteneriatul educațional presupune:

- comunicare optimă între actorii sociali care participă în educație;
- colaborarea actorilor educaționali sub diverse forme și modalități, orientate spre
- formarea personalității copilului; cooperarea în domeniul interrelațiilor și unirea eforturilor pentru realizarea acțiunilor
- educative comune;
- interacțiunea și feed-back-ul acceptat și realizat de toți partenerii.

În literatura de specialitate la nivelul unui concept operațional parteneriatul educațional constituie:

- un angajament într-o acțiune comună negociată;
- un aport de resurse, de schimbări, de contacte, de rețele asociate în termeni constructivi;
- prestare de servicii realizate de actorii sociali;
- un acord de colaborare între parteneri egali care activează, de comun acord, pentru realizarea scopului;
- un cadru instituțional de soluționare a unor probleme comune, prin acțiuni coerente, pornind de la definirea obiectivelor-cadru cu repartizarea clară a responsabilităților și a procedurilor de evaluare (într-un spațiu și timp delimitat).

Funcțiile parteneriatului educațional:

1. **funcția de deschidere organizațională** se exercită prin deschiderea organizațională a școlii spre instituții și personalități aflate în afara sistemului de învățământ;

2. **funcția de acțiune sinergetică** privită în sens larg, ea se exercită în interiorul sistemului de învățământ, în sens restrâns, se referă la relația școlii cu alte instituții sociale implicate în mod direct și indirect în realizarea finalităților educației;

O modalitate eficientă de realizare a unui parteneriatului educațional îl reprezintă serbările școlare. Serbările școlare ajută la dezvoltarea personalității elevilor, cultivându-le înclinațiile artistice și aptitudinile. La o serbare școlară elevii își dezvoltă abilitățile de vorbire, își exersează memoria, își stimulează sensibilitatea artistică. Ei nu participă doar motric, ci și intelectual și afectiv.

Totodată și părinții au un rol important în orice serbare. Parte din public, ei își încurajează copiii și, în plus, repetă acasă cu copiii pentru a asigura reușita spectacolului. Astfel, toată familia poate fi antrenată în pregătirea spectacolului.

Un alt avantaj al serbărilor școlare este reprezentat de faptul că acestea creează oportunități de cooperare nu doar între ei, părinți și copii, ci și cu profesorul coordonator sau cu alte persoane implicate în organizarea serbării. Fără a-și da seama, elevii își dezvoltă abilitatea de a vorbi în public.

Creativitatea va fi fără îndoială marele plus din spatele unei serbări școlare. Copiii au șansa să își depășească limitele, să își antreneze imaginația și creativitatea, perseverența și abilitatea de rezolvare a problemelor.

Rezultatul final al unei serbări școlare nu se rezumă doar la spectacolul propriu-zis pus în scenă de elevi sub coordonarea unui profesor. Benefeciile sunt multiple. În primul rând, în spatele orelor de exersare pentru spectacolul final, participanții trebuie să lucreze împreună. Și astfel, se creează oportunități de cunoaștere și relaționare, se leagă prietenii. Va crește încrederea și respectul față de sine, în special prin aprecierea celor din jur și admirația părinților, toate acestea confirmându-le munca, perseverența și valoarea.

Nu doar serbările, ci orice parteneriat trebuie văzut ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu trebuie să fie considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional. Parteneriatele dintre școli, familii și comunitate ajută profesorii în munca lor, îmbunătățesc climatul școlar și abilitățile educaționale ale părinților, conectează familiile cu membrii școlii și ai comunității, oferă servicii și suport familiilor și creează un mediu mai sigur în școli.

O colaborare școală-familie perfectă este dificil de realizat, putând exista reproșuri și nemulțumiri de ambele părți (lipsa de implicare, asumarea de responsabilități, deschiderea față de schimbare etc.). Dar dialogul între profesori și părinți este necesar. Profesorii trebuie să fie pregătiți în vederea relației cu părinții iar competența lor în această materie trebuie acceptată de familie ca o aptitudine profesională. Părinții trebuie să fie pregătiți pentru a-și îndeplini rolul educativ în cooperare cu profesorii; în același timp școlile trebuie să asigure părinților asistența necesară.

Bibliografie

1. Bunescu, Gh., (coordonator), (1997) -Educația Părinților. Strategii și programe. Ghid pentru formarea formatorilor, Ed. Didactică și Pedagogică, București;
2. Gherguț, A.; Neamșu, C., Psihopedagogie specială, Editura Polirom, Iași. 2000.
3. Parteneriat școală - familie-comunitate. Ghid pentru cadrele didactice. Editura Didactică și Pedagogică, R.A., București, 2007.

JOCURILE COPILĂRIEI MELE

**Prof. înv. primar Lărgeanu Florica
Școala Gimnazială „Mihu Dragomir”
Brăila, Județul Brăila**

Jocul este un factor important al socializării copilului, deoarece acesta, potrivit unor reguli scrise sau nu, îi determină pe copii să se cunoască mai bine, să comunice mai mult, să se simtă bine unul cu celălalt și să dorească acest lucru.

Din totdeauna jocul a fost și este strâns legat de mirifica lume a copilăriei. Niciun copil nu-și trăiește deplin această minunată vârstă fără joc, fără veselie, fără mirajul care însoțește zilele și orele de el însuși dorite și înfăptuite după propria sa plăcere.

Jocurile au rol important în dezvoltarea fizică, intelectuală, morală și estetică a copiilor. Jocul este pentru el la fel de important ca munca pentru adulți, îi îmbunătățește capacitatea de comunicare, îl determină să se implice în cât mai multe activități, făcând posibilă, dezvoltarea armonioasă a personalității acestuia.

În jocuri se dezvoltă interesul și obișnuința pentru muncă, pentru corectitudine, se fixează deprinderile, se automatizează mișcări foarte complexe. Jocurile care sunt inspirate din viața de toate zilele îi arată copilului regulile mari ale vieții civilizate, oglindesc stadiul de dezvoltare al societății în care trăiește. Sunt și un material foarte bogat pentru dezvoltarea gândirii și afectivității copilului. Prin joc, imaginația copilului se dezvoltă, la fel și puterea de inventivitate. Copilul dorește să semene cu cel pe care-l interpretează în joc. Copilul observă personajul pe care îl imită în jocul său. Prin joc copilul își îmbogățește și dezvoltă felul de a vorbi.

Jocul reprezintă tipul fundamental al activității copilului. Sub influența lui se formează, se dezvoltă și se restructurează întreaga lui activitate psihică. Prin intermediul jocului, în psihicul copilului se produc schimbări importante: copilul dobândește numeroase și variate cunoștințe despre mediul înconjurător, i se dezvoltă procesele psihice de reflectare directă și mijlocită a realității (percepția, reprezentările, memoria, imaginația, gândirea, limbajul, etc). Privind jocurile unor copii putem observa că unii nu respectă regulile jocului și se manifestă individualist, sunt nervoși și impulsivi, alții cooperează și sunt disciplinați, conformându-se regulilor jocului. Celor din prima categorie trebuie să le acordăm mai multă atenție din punct de vedere educativ deoarece pot să dezvolte unele trăsături negative de personalitate. Ei trebuie introduși în colective omogene, echilibrate și să le acordăm mai multă atenție. Astfel, ei pot deveni mai atenți, mai receptivi la influența grupului și pot apărea perspective ale unei dezvoltări armonioase. Prin joc, copilul învață să-și organizeze acțiunile pentru a le sincroniza cu cele ale celorlalți copii care se joacă.

Prin joc copilul ajunge să dobândească autonomie, își modelează personalitatea și își va exercita diferite abilități care îi vor folosi mai târziu în viață, angajează întreaga ființă.

Jocul este mișcare, explorare, este comunicare și socializare, este exercițiu și învățare, este observație și imitație, este disciplinare. Esența jocului este reflectarea și transformarea, pe plan imaginar, a realității înconjurătoare. Jocul nu este numai o simplă distracție, ci, prin joc, copilul descoperă și lumea și viața într-un mod accesibil și atractiv, o cercetează, o prelucrează și o transformă în învățare, în experiență personală. De aceea, în timpul jocului, copilul desfășoară o variată activitate de cunoaștere.

În joc copilul manifestă liber tot ceea ce a văzut, a înțeles, a învățat din jurul său, din viața sa. Jocul este de o mare importanță în viața copilului, e tot atât de important ca și activitatea, munca sau serviciul pentru adulți; jocul produce copilului bucurie.

Universul copilăriei fiecăruia dintre noi este compus din jocurile vremii, unele dintre ele păstrându-se până în zilele noastre, altele fiind deja desuete. Baba oarba, Leapșa, De-a v-ați ascunselea, Lapte gros, Fript, Rațele și vânătorii, Țară, țară, vrem ostași! Sunt jocurile copilăriei bunicilor, părinților dar și ale copilăriei noastre, și de ce nu, ele pot fi și ale copiilor nostri.

Este recomandat să ne aducem aminte care erau jocurile din copilărie pe care le iubeam, pentru a le descrie urmașilor nostri. Este foarte posibil ca unele dintre acestea să le atragă atenția și să-I facă să renunțe la calculator.

De-a v-ați ascunselea este unul din jocurile copilăriei în care mai mulți participanți se ascund, în afară de unul, care trebuie să-i găsească pe ceilalți. Cel desemnat trebuie să numere până la un număr prestabilit, după care spune „Cine nu e gata, îl iau cu lopata” și pleacă în căutarea celor care s-au ascuns. Primul sau ultimul găsit (decizia jucătorilor) este cel care va căuta în următoarea rundă. Jocul nu are un număr exact de participanți, putând juca peste 20, în funcție de zonă. Acest joc are anumite reguli, prima fiind aceea prin care un jucător, după ce este găsit, nu are voie să dezvăluie unde sunt ascunși ceilalți jucători; în caz contrar, acesta poate fi descalificat ori pus să numere în următoarea rundă (această regulă este una dintre puținele reguli de bază)

Baba oarba este un joc foarte bun pentru deblocare și motivare pentru participarea copiilor la sesiunile de lucru. Acest joc foarte bun și pentru a învăța și reține numele colegilor de joacă. Este delimitat un spațiu de joc din care copiii nu au voie să iasă. Cine iese afară din acest spațiu devine automat Baba oarba. Copiii se așază în cerc. Un copil este ales pentru a fi Baba oarba. Baba oarba se poziționează în centrul cercului format de restul copiilor și este legat la ochi.

Rațele și vânătorii este un joc care este de preferat a fi jucat în exterior. Numărul minim de jucători este patru și de asemenea avem nevoie de o minge. Jucătorii se vor împărți în două categorii: vânători și rațe. Vor fi 2 vânători iar restul sunt rațe. Vânătorii se vor depărta unul de celălalt iar ceilalți jucători (rațele) se vor așeza, relativ pe un rând, între cei doi vânători. Uneori zona în care rațele trebuie să stea poate fi marcată iar dacă o rață iese în afară va ieși și din joc. Mingea va fi folosită de cei doi vânători, aruncând-o de la unul la celălalt și având drept scop țintirea rațelor. De partea cealaltă, drept rață, trebuie să te ferești de minge. Dacă o rață este atinsă cu mingea ea iese din joc. Când în joc a mai rămas o singură rață se ajunge în runda finală. În runda finală ultima rață trebuie să se ferească de mingea aruncată de vânători de un număr de ori egal cu vârsta pe care o are. Spre exemplu dacă are 9 ani trebuie să se ferească de 9 ori. În runda finală dacă rața este atinsă vânători vor deveni prima și ultima rață nimerită. Altfel jocul se reia cu aceași vânători.

Țară, țară, vrem ostași! Jucătorii se împart în 2 echipe. Echipele se așază față în față, în linie, la o distanță de câțiva metri una de alta. Toți jucătorii dintr-o echipă se vor ține de mână, formând un “gard”. Echipa care începe jocul strigă: “Țară, țară vrem ostași!”. Cealaltă echipă răspunde: “Pe cine?”. Prima echipă alege un jucător advers și îi spune numele: “Pe.....!” Jucătorul ales trebuie să fugă spre echipa care l-a strigat și să spargă, dacă reușește, “gardul” format de aceștia. Dacă reușește, se va întoarce la el în echipă cu încă o persoană. Dacă nu reușește, va rămâne să facă parte din echipa care l-a strigat. Ca să spargă “gardul”, jucătorul trebuie să treacă în fugă prin locul în care 2 adversari se țin de mână. Rolul adversarilor este să îl oprească fără să dea drumul la mâini.

Leapșa este unul dintre cele mai simple și mai populare jocuri de exterior. Numărul minim de jucători este de doi. Unul dintre jucători trebuie să îi alerge pe ceilalți. Când reușește să atingă un alt jucător acesta din urmă devine cel care trebuie să alerge după jucători în încercarea de a atinge pe unul dintre ei. Acest joc poate fi jucat în mai multe variante: Leapșa pe înghețate, Leapșa pe culori, Leapșa pe animale, Leapșa pe cocoțate etc.

Coarda -o simplă sfoară cu niște manere de plastic poate aduce atata fericire, indiferent de vârsta! Saritul cu coarda poate fi atât un motiv de bucurie în familie, o amintire din copilărie sau o metoda de a face sport. **Ai nevoie de:** spațiu de sarit, cate o coarda pentru fiecare jucator, haine lejere și pantofi buni pentru sarituri. Există multe tipuri de salturi, inclusiv simple, duble, înapoi, picioare încrucișate, ardei iute (de două ori mai repede decât de obicei), sferturi de viraj, jumătate de viraj, viraje complete și două la rând (jumperi); în olandeză dublă, două frânghii (sau o frânghie lungă, cum ar fi o frânghie care a fost dublată) sunt rotite simultan în direcții opuse; în încrucișare, efectuată de o persoană care ține ambele capete ale coardei, brațele sunt încrucișate înainte și înapoi pe rotiri alternative ale coardei.

„Apoi este-o vorbă: dacă-i copil, sa se joace, dacă-i cal, să tragă și dacă-i popă, să citească!,,

Ion Creangă

Bibliografie:

- Angela Dumitrescu-Begu – 1978, „ Ieși, papucule, de sub pat!”, Editura Ion Creangă, București;
- Centrul Național de Resurse pentru Tineri – 2005, „ 855 de jocuri și activități. Ghidul animatorului”, Asociația European Youth Exchange Moldova, Centrul Național de Resurse pentru Tineri, Chișinău;
- Ion Bogdănescu, Rus Grigore Nicolae – 2001, „ 110 jocuri pentru copii”, Editura Didactică și Pedagogică, București;
- Centrul de Informare și Documentare privind Drepturile Copilului, UNICEF – „Cartea mare a jocurilor”.

MEDIEREA RELAȚIILOR GRĂDINIȚĂ – FAMILIE ȘI FEED-BACK-UL EDUCATOARE –PĂRINTE IN CADRUL ACTIVITĂȚILOR DE CONSILIERE

**PROF. LENȚA ELENA OLGA, G. P. P. PRICHINDEL
LOC. SUCEAVA, JUD. SUCEAVA**

O condiție importantă în derularea eficientă a procesului instructiv-educativ din grădiniță va fi întotdeauna asigurarea unui raport direct proporțional între cei doi factori implicați în dezvoltarea la această vârstă: familia și grădinița. De asemenea, asigurarea unei comunicări de tip conexiune inversă va crea un durabil dialog între acești factori, cu rol de autoreglare a procesului instructiv-educativ, în vederea unei cât mai bune cunoașteri și dezvoltări a personalității copilului preșcolar.

Relația grădiniță-familie nu se poate constitui în fapt fără asigurarea unei condiții de bază, fundamentale: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ.

Activitatea întreprinsă de grădiniță în vederea acestei cunoașteri urmărește aspecte multiple și variate:

- relațiile afective dintre părinți, natura lor – de înțelegere, de armonie sau relații opuse acestora;
- natura relațiilor afective dintre părinți și copii ,de prietenie, amicale sau dimpotrivă relații agresive;
- cunoașterea statului și rolului copilului în familie: cunoașterea aspectelor educative din familiile cu copil unic, cu mai mulți copii;
- cunoașterea responsabilităților copilului în familie, cum realizează preșcolarul în familie sarcinile încredințate (cu plăcere, prompt sau după insistențe repetate);

Cunoașterea familiilor presupune o investigație susținută, de lungă durată, prin toate mijloacele ce-i stau la îndemână grădiniței și implicit educatoarei: activități de consiliere, antrenarea părinților la procurarea materialelor necesare desfășurării activităților, participarea părinților la activități, excursii, vizite, plimbări,etc.

De asemenea, discuțiile purtate de educatoare cu părinții în cadrul ședințelor cu părinții, al lectoratelor, discuții individuale.

Avand in vedere situația actuală prin care trecem ,regulile s-au schimbat astfel încât părinții nu mai au acces in incinta grădiniței,nu se mai permit activități extrașcolare,vizite,excursii,lectorate,etc. și de aici îngreunarea comunicării cu aceștia.

Avand grupă mică, din propria experiență pot spune că măștile purtate de părinți datorită pandemiei, mi-au îngreunat recunoașterea chipului,iar comunicarea pentru a menține legătura educatoare-părinte se face mai mult telefonic,timpul nu ne permite să discutăm decât fugitiv la ușă cand preluăm copiii sau sunt predați la sfârșitul programului.

Am să dau câteva exemple de activități de consiliere :

-„Să ne cunoaștem drepturile și îndatoririle,-prezentarea și semnarea Contractului educațional în cadrul primei ședințe cu părinții.

-„Să eliminăm împreună violența din rândul copiilor,-discuții cu părinții a căror copii sunt agresivi cu alți preșcolari,povești terapeutice,postere în cadrul Campaniei nonviolentei,etc.

-Aplicarea de chestionare părinților ,pentru a cunoaște mai bine fiecare preșcolar ,situația familială ,problemele de sănătate și timpul petrecut împreună cu copilul.

În urma consilierii și a perioadei de predare online când părinții au fost nevoiți să-și ajute copiii în cadrul activităților, aceștia au înțeles:

- să ajute cu ce pot în activitatea didactică;
- să susțină și să dezvolte motivația copilului pentru învățare;
- să fie un factor important în educarea copilului;
- că uneori înțeleg greșit și judecă superficial unele aspecte școlare;
- că din colaborarea familie-grădiniță, ambele părți au de câștigat;

Iar eu ca educatoare am înțeles :

- să colaborez mai strâns cu familia;
- că toate problemele se rezolvă cu perseverență și dăruire;
- că este nevoie de empatie în comunicarea cu părinții;

ANALIZA SWOT -RELAȚIA GRĂDINIȚĂ-FAMILIE

PUNCTE TARI

- existența personalului didactic calificat și titular permite realizarea unui învățământ de calitate dar și creșterea încrederii părinților în instituția de învățământ;
- relațiile interpersonale (educatoare-preșcolar, educatoare-părinți) favorizează un climat deschis și stimulat;
- tinerețea părinților acestor preșcolari crează premise pentru realizarea unui parteneriat eficient grădiniță -familie;
- nivelul bun de cultură și instruire a unor părinți ai acestor preșcolari ajută la o mai bună înțelegere a demersului declanșat de cadrul didactic;
- perioada pandemiei cu predarea online a implicat părintele alături de copil în cadrul activităților și astfel au înțeles efortul depus de educatoare la grupă, astfel nu mai tratează cu superficialitate actul didactic ca fiind „O SIMPLĂ JOACĂ „;

PUNCTE SLABE

- consilierea se face pe fugădoar la plecarea copiilor, printre uși;
- întâlnirile și discuțiile cu părinții sunt doar telefonice din cauza regulilor impuse de pandemie;
- accesul interzis în cadrul instituției, a activităților școlare și extrașcolare (lecții demonstrative, ședințe, lectorate, serbări, excursii etc.)
- preșcolari cu probleme de disciplină sau de stabilitate emoțională;
- existența unor familii monoparentale, copiii fiind lăsați mai mult în grija bunicilor;
- situația actuală cu pandemia este o barieră în a cunoaște chipul părinților din cauza măștii;
- consilierea se face doar prin telefon;
- datorită lipsei deprinderilor de autonomie și igienă personală munca personalului didactic și auxiliar este îngreunată;

OPORTUNITĂȚI

- diversificarea activităților extrașcolare și implicarea părinților alături de copii și educatoare în desfășurarea și pregătirea acestora

AMENINȚĂRI

- creșterea instabilității emoționale și a lipsei deprinderilor, de comunicare ale preșcolarilor.

OBIECTIVE

- să optimizăm comunicarea grădiniță-familie
- să optimizăm comunicarea dintre copii-educatoare, copii-copii și ceilalți membri ai familiei
- să descoperim modalități de disciplinare pozitivă
- să creem o atmosferă de încredere, căldură și deschidere
- să creștem gradul de implicare al părinților în toate activitățile școlare și extrașcolare

Grădinița nu diminuează deloc importanța educației în familie, ci ea le întregește și amplifică prestația părinților, dar, în același timp, ea exercită influențe hotărâtoare pentru dezvoltarea pozitivă a copiilor și pentru pregătirea lor pentru școală și viață.

CUM STIMULEZ PERFORMANȚELE ȘCOLARE ALE COPILULUI ?

Profesor psihopedagog Scarlat Maria
Școala Gimnazială Specială “Constantin Pufan” Galați

Adrian Halpert–publicația „Adevărul” „Trimiteți-vă copiii la școală! Îndemnați-i să citească! O carte, două trei. Am pierdut deja 20 de ani. Am înlocuit cunoașterea cu „Zeul Ban”.

Spiritul, cu fițele. Cultura, cu manelismul. Munca, cu superficialitatea. Modestia, cu fudulia.

Nu-i încă prea târziu. Mai putem recupera câte ceva. Numai să vrem!.....

Nu există altă soluție. „Ai carte, ai parte”, spune înțelepciunea populară. Sigur, poate n-o să ai parte de averi. Viața nu e întotdeauna dreaptă. Dar o să ai parte de reținuțe, informație, de judecată limpede. Dacă știi, înțelegi. Dacă ai informația, poți face legături. Dacă înveți, vei putea cunoaște lumea!

Dacă nu, atunci n-ai decât să te mulțumești cu fericirea celor săraci cu duhul, care adorm în zori printre personaje gen Ogiță, Magda lui Tolea sau mai știu eu care vrăjitor sau chiromant.”

„**A învăța să înveți**” reprezintă una dintre abilitățile importante care îl ajută pe tânăr să facă față cu succes atât sarcinilor școlare dar și viitoarelor provocări profesionale. A ști cum să înveți eficient devine, mai mult ca oricând, un imperativ major al vieții fiecăruia dintre noi. Pentru a învăța eficient este nevoie de atenție, de gândire critică, de creativitate, de momente de reflecție, de metodă. În măsura în care reușim să activăm auto-motivația și să folosim tehnici și strategii pentru creșterea eficienței învățării, aceasta nu mai devine o „corvoadă” ci o provocare!

Succesul în învățare începe acasă, atitudinea față de învățare din familie modelează felul în care copilul se va raporta la acest proces pe tot parcursul vieții. Familia reprezintă primul profesor al copilului, pentru că aici el învață cum să comunice, cum să socializeze, cum să rezolve problemele etc. În prezent, copiii se confruntă cu multe solicitări din partea școlii și a societății, de aceea au nevoie de mult sprijin pentru a atinge succesul. Deși toți părinții își doresc ca proprii copii să aibă succes la școală, nu toți conștientizează cât de important este rolul lor în asigurarea reușitei școlare și nu numai. Câteva sugestii pentru a veni în sprijinul copilului dvs. sunt prezentate în continuare:

Cum sprijinim ca parinti dezvoltarea functiilor cognitive? **Comunicați cu școala!**

- ☞ Ca părinte cunoașteți cel mai bine copilul. Prezentați profesorului atât calitățile cât și acele aspecte ale copilului, care pot fi îmbunătățite!
- ☞ Țineți permanent legătura cu profesorii!
- ☞ Utilizați întâlnirile cu profesorii pentru a le vorbi despre obiceiurile zilnice ale copilului, despre orice aspecte relevante cultural care i-ar putea ajuta pe profesori să înțeleagă mai bine dificultățile copilului!
- ☞ Luați imediat legătura cu școala ori de câte ori copilul are temeri față de situații care apar în mediul clasei / al școlii!
- ☞ Informați-vă cum realizează profesorii evaluarea învățării: ce procentaj din notă se obține pe participarea la lecție, pe teme și pe teste. Încurajați formarea abilităților de auto-evaluare!
- ☞ Aflați toate cerințele profesorilor în legătură cu prestația școlară a copilului și toate așteptările și regulile care există în legătură cu temele de casă!

- ☞ Aflați în avans toate materialele de care are nevoie copilul pentru școală (cărți, manuale, culegeri, lecturi suplimentare etc)!
- ☞ Informați-vă ce activități în afara lecțiilor oferă școala! Implicați-vă alături de copilul dvs., în măsura posibilităților, în aceste activități!

Învățați-l să învețe !

1. Purtați discuții zilnice cu copiii despre școală!
2. Încurajați copiii să-și stabilească obiective și să facă mici planuri pentru a le atinge. Sărbătorești de fiecare dată succesul atingerii obiectivelor!
3. Verificați zilnic dacă și-a făcut temele și puneți-i la dispoziție un spațiu unde să învețe fără a fi deranjat!
4. Citiți cât mai mult împreună cu copilul: cărți, reviste, ziare, materiale pe internet etc.!
5. Faceți-i abonamente la bibliotecă și la spectacole, încurajați-l să le frecventeze!
6. Învățați-l să dezlege cuvinte încrucișate, întegrame, jocuri matematice!
7. Învățați-l să caute informațiile care îl interesează în cărți, în ziare, la bibliotecă, pe internet!
8. Vizionați împreună diferite emisiuni pe canalele precum Discovery, Animal Planet, Național Geographic etc.!
9. Oferiți un bun exemplu:
 - Lăsați copilul să vă vadă citind cărți, ziare, reviste etc.
 - Lăsați copilul să vă vadă scriind rapoarte, scrisori, emailuri, liste cu ce aveți de făcut etc.
 - Lăsați copilul să vadă cum utilizați matematica în viața cotidiană: costul muncilor de amenajare a casei, caietul cu cheltuieli ale casei etc.
 - Povestiți-i copilului despre ceea ce faceți la serviciu și despre propriul proces de învățare!

Pregătiți-l pentru teste!

- Ajutați-l să înțeleagă de ce se dau teste la școală și aflați când are următorul test!
- Participați la ședințe și aflați ce forme de evaluare folosesc profesorii pentru a evalua învățarea. Discutați aceste informații cu copilul!
- Întrebați profesorii ce fel de exerciții puteți face acasă cu copilul pentru a-l ajuta să se pregătească pentru teste!
- Încurajați-l să citească cu atenție cerințele la teste și să sară peste întrebările la care nu știe răspunsul, urmând să revină la final dacă îi permite timpul!
- Lăudați copilul pentru fiecare lucru bun făcut. Îl va ajuta să aibă încredere în el!
- Nu vă supărați pe baza rezultatelor de la un singur test! Rezultatele slabe pot fi îmbunătățite!
- Discutați răspunsurile pe care le-a greșit copilul la test! Întăriți necesitatea concentrării atenției în timpul lucrului!
- Încercați să aveți așteptări rezonabile de la copil. Discutați aceste așteptări împreună!
- Luați în considerare observațiile scrise de profesori pe teste și discutați-le cu copilul. Dacă aceste observații vă sunt neclare, încurajați copilul să le discute cu profesorul!
- Asigurați-vă că doarme bine și suficient în noaptea de dinaintea unui test/ evaluări!

Exerciții pentru activitățile cu părinții:

- A.** Comentați următoarele afirmații (se poate lucra pe grupe de părinți și elevi):
- „În ziua de azi școala nu te ajută la nimic!”
 - “N-ai carte, n-ai parte!”

- “Poți ajunge să ai bani fără să te omori prea mult cu învățatul.”
- “Dacă vrei, în viață să fii respectat, trebuie să înveți cât mai mult.”
- “A învăța este o pierdere de vreme.”
- “Poți reuși în viață doar învățând.”

B. Întrebări de reflecție care pot fi folosite de părinți :

1. Ce reprezintă școala pentru tine? Dacă ar fi să o asociezi cu un simbol, care ar fi acesta?

2. Enumeră câte 3 motive pentru care:

a. Îți place să mergi la școală

b. Nu îți place să mergi la școală

3. Gândește-te la:

CE NU AI DORI SĂ SCHIMB ÎN ȘCOALA ÎN CARE ÎNVĂȚ.....

CE AI DORI SĂ SCHIMB ÎN ȘCOALA ÎN CARE ÎNVĂȚ.....

4. Care sunt acele lucruri /aspecte pe care le oferă școala ? (de ex. informații, modele, prieteni, cultură generală etc.) Cu ce te pot ajuta toate acestea în dezvoltarea personală și profesională ?
5. Gândește-te la câteva întrebări pe care le-ai adresa colegilor care absentează foarte mult de la școală. Cum i-ai putea convinge de rolul școlii și beneficiile sale, atât pe termen scurt dar și lung.
6. Găsește cât mai multe argumente care susțin afirmația: „Școala te ajută cel mai mult în atingerea idealului de viață / profesional!”
7. Dacă ar fi să prezinți școala în care înveți unui elev dintr-o altă unitate școlară sau dintr-o altă localitate / județ, ai spune că
8. Care sunt drepturile și responsabilitățile elevului?

Blazonul vieții de elev:

AM DREPTUL....

AM RESPONSABILITATEA....

9. MINI CHESTIONAR – “Ce părere aveți despre învățare?”

Evaluați fiecare afirmație după scala următoare:

Nu sunt deloc de acord

Nu sunt de acord

Mi-e indiferent

Sunt de acord

Sunt total de acord

1. Iau inițiative când cred că am ceva nou sau util de învățat.
2. Îmi dau seama când trebuie să învăț ceva nou.
3. Îmi place să împărtășesc din expertiza mea celor interesați.
4. Îmi pun întrebări referitoare la noile competențe pe care le-am dobândit.
5. Cu cât învăț mai mult, cu atât înțeleg mai bine ce se întâmplă în lumea înconjurătoare.
6. În ultimul an am învășat multe lucruri noi din proprie inițiativă.

10. Ce ar răspunde copilul dvs.?

- Vin la școală ca să
- Învăț deoarece
- Răspund la ore pentru că
- Îmi place să iau FB/ note mari deoarece

11. Ce ați face?

Se prezintă elevilor următoarea situație: “De câteva zile Elena vine la școală cu lecțiile neînvățate și temele nescrise. Nu răspunde la ore, lucrează încet la muncile independente, iar la activitățile în echipă nu-și spune părerea. Profesorii și colegii au observat comportamentul ei. Joi vor avea test de verificare la matematică...”

Dacă ați fi părintele Elenei, cum ați proceda?

Bibliografie:

Florea Nicoleta-Adriana, 2012, “Școala și consilierea părinților”, editura Arves

Gherghuț Alios, Frumos Luciana, Raus Gabriela, 2016, “Educația specială-Ghid metodologic”, editura Polirom,

Nicola Ioan, 2001, „Tratat de pedagogie școlară”, editura Aramis

CUM SĂ DEVENIM PĂRINȚI MAI BUNI ?

Autor: Nedelcu Sorin
Școala Gimnazială Specială “Constantin Pufan” Galați

TOP 10 SFATURI PENTRU PĂRINȚI

Atunci când copilul dorește să îți arate ceva, oprește-te din ceea ce faci și dă-i atenție. Este important ca în mod frecvent să petreci timp cu copilul tău, făcând lucruri care vă plac amândurora.

1. Arată-i copilului multă afecțiune fizică – copiii le plac îmbrățișările, mângâierile și să îi țină de mână.
2. Vorbiți-i copilului despre lucrurile de care este interesat și împărtășiți aspecte ale zilei dumneavoastră cu el.
3. Lăudați-vă copilul cât mai descriptiv atunci când face ceva ce vreți să mai facă și altă dată, de ex. „Îți mulțumesc că ai dus gunoiul”.
4. Copiii tind să facă „prostii” atunci când se plictisesc, așa că implică-i în multe activități atragătoare atât afară cât și în interior, de exemplu: fotbal, plastilină, cărți de colorat, cutii de carton, cuburi etc.
5. Învăță-ți copilul noi abilități, arătându-i mai întâi exemplul tău, apoi dă-i ocazia să le exerseze. Vorbește politicos cu toți membrii familiei. Apoi, încurajează-ți copilul să vorbească politicos (de ex. Spune-i: „Spune, te rog!”, „Spune, mulțumesc!”), și laudă-l pentru eforturile lui.
6. Limitează în mod clar comportamentele copilului tău. Ține discuții familiale despre regulile din clasă. Informează-ți copilul asupra consecințelor dacă încalcă regulile.
7. Atunci când copiii nu se comportă frumos, rămâi calm, instruiește-i clar să se oprească din ceea ce fac și spune-le ce comportament vrei să aibă (de ex. „Nu vă mai certați, jucați-vă frumos unul cu altul”). Laudă-ți copiii dacă se opresc. Dacă nu se opresc, aplicați o consecință corespunzătoare.
8. Adoptă așteptări realiste. Toți copiii fac năzbâtii câteodată și măsurile disciplinare sunt inevitabile. Să încerci să fii părinte perfect te poate frustra sau dezamăgi.
9. Ai grijă de tine. E dificil să fii un părinte calm și relaxat dacă ești stresat, anxios sau depresiv. În fiecare săptămână încearcă să îți faci timp să te relaxezi sau să faci ceva ce te bucură.

SEMNE CĂ EȘTI PREA STRICT/Ă ÎN DISCIPLINAREA COPILULUI

Disciplina și educația copilului reprezintă cartea de vizită a oricărui părinte. Vrei să ai un copil care se poartă civilizată și care să cunoască ***bunele maniere***, dar oare cu ce preț? Măsurile stricte și agresive de disciplinare a lui conduc la formarea unui copil frustrat, anxios, timid, fără încredere în propriile forțe și cu o imagine de sine scăzută.

Iată care sunt semnele care arată că ești prea strict/ă!

1. **Stabilești prea multe reguli.** Regulile sunt esențiale în educarea copilului, însă nu în exces. Îți vei da seama că ai exagerat dacă ai creat un set de reguli atât de amplu încât nu

reușești să pui în aplicare nici măcar o mică parte din ele. Stabilește mai puține reguli, clare și consistente. Încearcă să le impui în mod repetat până când copilul le va învăța.

2. **Regulile depășesc atribuțiile tale parentale.** Părinții trebuie să stabilească reguli pentru multe aspecte ale vieții copilului legate de școală, siguranță, morală, comportament etc. Însă nu este necesar să intervii în aspectele personale, de gust ale copilului. De exemplu, nu este indicat să îi impui să studieze pianul dacă el vrea să învețe să cânte la chitară. Sunt decizii care țin de preferințele și gustul copilului pe care ar trebui să i le lași lui. Este adevărat că dacă copilul alege să asculte muzică cu influențe negative este indicat să îl determini să își schimbe preferințele, însă nu poți să îi impune asta, ci în a vorbi cu el despre subiect.
3. **Amenințările depășesc anumite limite.** Atunci când îl ameninți că îi vei distruge toate jucăriile sau că „îl arunci pe geam” dacă nu se potolește nu faci decât să înaintezi amenințările „goale” care evident care nu se pun în practică și să îl îngâni pe copil să se poarte și mai urât.
4. **Iubirea pentru el este mereu condiționată de ceva (cel puțin așa sună).** Atunci când condiționezi iubirea de un anumit comportament pe care îl aștepti de la copil îl înveți greșit despre sentimentul de iubire și semnificația lui. Iubirea pentru el e una, disciplina e alta. Ține-le separat! Nu îi spune niciodată „mami te iubește doar dacă...”.
5. **Nu ai grijă la cuvintele pe care le folosești.** Nu contează numai modul în care o spui, ci și cum o spui. O voce calmă și caldă poate rezolva multe, însă și conținutul este foarte important. Folosește cuvinte adaptate vârstei copilului și nu îi aduce niciodată injurii sau jigniri, nici măcar „prostul”, „fraier” etc.
6. **Ești ca un polițist:mereu să verifici, să institui reguli și să îi amintești ce trebuie să facă.** Este adevărat că micuții învață o regulă doar dacă ea este repetată constant, însă nici să fii ca un polițist nu este bine. Nu îl critica non-stop și nu îți consolida relația cu el bazându-te doar pe astfel de replici acide și autoritate, neglijând alte aspecte ale relației dintre părinte și copil.
7. **Copilul nu mai vorbește cu tine.**Dacă observi că micuțul tău vorbește din ce în ce mai puțin cu tine despre lucrurile cu adevărat importante: probleme, griji, greutăți etc., acesta poate fi un semn că poate ești prea strictă cu el și că a prins frică de tine. Păstrează o linie de comunicare deschisă cu el și asigură-l că poate să îți spună orice îl îngrijorează fără să îi fie teamă!
8. **Copilul nu își mai aduce prieteni acasă.** A existat o perioadă în care casa era plină de copii. Dacă observi că micuțul evită să-și mai aducă prieteni acasă, acesta ar putea fi un semn de întrebare în legătură cu metoda disciplinară prea strictă pe care ai adoptat-o. Dacă copiii știu că sunt criticați mereu (și mai ales de față cu alții), că li se mai amintesc mereu regulile casei și că nu au voie să facă prea multe lucruri, aceștia nu își vor mai invita prietenii.

- 9. Suprasolicitați copilul și nu mai are timp de relaxare.** Copiii au nevoie de timp pentru ei înșiși și mai ales pentru joacă. Nu îi umple programul de zi cu zi numai cu activități educative uitând că aceștia trebuie să se și distreze și să se relaxeze. Găsește un echilibru între activitățile educative și timpul de joacă al copilului!
- 10. Îi interzici aproape orice.** Renunță la „nu ai voie asta”, „nu ai voie aia” pentru că nu este un mod eficient de educare și disciplinare a copilului. Nu îi interzice aproape orice inițiativă, chiar dacă nu pare cea mai potrivită. Atâta timp cât siguranța nu îi este pusă în pericol îl poți lăsa să greșească. Așa învață cel mai bine să fie responsabil. Iar dacă trebuie să îi refuzi ceva explică-i mai degrabă motivele pentru care nu poate sau ar fi periculos să facă ceva sau oferă-i alternative.

FAMILIA ȘI ATITUDINEA COPILULUI FAȚĂ DE ÎNVĂȚĂTURĂ

Profesor pentru învățământ primar MALINCHI MARIANA Școala Gimnazială „Vlaicu Vodă” - Brăila

Unul din cele mai importante obiective educative ale școlii și familiei este formarea la elevi a unei atitudini pozitive, conștiente față de învățatură.

Aceasta reprezintă condiția însușirii temeinice a cunoștințelor prevăzute de programele școlare și, în același timp, garanția continuării acestei activități și după absolvirea școlii. De aceea, încă de la debutul școlarității, copiii trebuie deprinși treptat să învețe din convingere, din proprie inițiativă, independent.

Analiza atentă a cauzelor unui randament scăzut la învățatură ne conduce la concluzia că în multe cazuri acesta este generat de atitudinea necorespunzătoare a elevilor și a familiilor acestora față de activitatea școlară.

Atitudinea pozitivă față de învățatură îmbracă mai multe forme și se manifestă în chip diferit. O primă formă este **atitudinea emoțional-positivă** determinată de motivații interioare, afective. În acest caz copilul sau adolescentul manifestă interes, atracție, dragoste față de învățatură și de aceea învață cu plăcere.

Altă formă a atitudinii față de învățatură este **atitudinea conștient pozitivă**, întâlnită la preadolescenți dar mai frecvent la adolescenți. Elevii care posedă o asemenea atitudine manifestă conștiinciozitate, sârguință, fiind pătrunși de necesitatea, de importanța însușirii cunoștințelor pentru ei și pentru societate. Atitudinea conștientă față de învățatură îi dă elevului forța necesară pentru a învinge dificultățile întâmpinate, face ca munca de învățare să fie mai susținută, mai hotărâtă.

O a treia formă a atitudinii față de învățatură este cea **aparent - pozitivă**. În acest caz, rezultatele bune la învățatură sunt urmarea tutelării permanente a elevului din partea educatorului și părinților. Dacă am aprecia atitudinea acestor elevi numai prin prisma rezultatelor la învățatură, am fi tentați să-i considerăm ca având o atitudine pozitivă. Dacă însă avem în vedere și motivele învățării care duc la aceste rezultate, ne dăm seama că elevii respectivi au o atitudine pozitivă numai în aparență. Se poate spune că atitudinea aparent pozitivă întrunește trăsături ale atitudinii pozitive și trăsături ale atitudinii negative, situându-se astfel la limita dintre celelalte două forme.

Ca și atitudinea pozitivă, **atitudinea negativă** față de învățatură îmbracă și ea mai multe variante. Prima și cea mai gravă formă este **atitudinea negativă absolută** sau totală manifestată prin dezinteres, uneori chiar repulsie față de munca școlară, indiferență față de notele slabe, pasivitate, lipsa oricăror deprinderi de muncă intelectuală, indisciplină în timpul lecțiilor. Elevii care manifestă o asemenea atitudine ajung, de cele mai multe ori, la abandon școlar.

A doua formă este **atitudinea negativă relativă** sau parțială. Elevii care au o asemenea atitudine își pregătesc lecțiile superficial, de mântuială, fără interes și fără preocupare pentru calitate, iar rezultatele lor la învățatură sunt mediocre sau chiar slabe.

În unele cazuri, atitudinea negativă se manifestă numai față de anumite discipline de învățământ, pentru care elevul nu simte atracție și la care obține rezultate slabe, în timp ce la alte discipline învață bine. Lipsa de interes față de anumite obiecte de învățământ se datorează fie lacunelor în cunoștințele anterioare, fie antipatiei față de profesorii care predau disciplinele respective.

În sfârșit, a treia formă a atitudinii negative față de învățatură poate fi numită **formă deghizată sau mascată**. O numim așa pentru că în unele cazuri, în spatele rezultatelor bune sau relativ bune se ascund trăsături ale atitudinii negative față de învățatură. Elevii din această categorie manifestă tendința de a obține note mari cu orice preț, ei nu învață pentru a-și îmbogăți cunoștințele, ci pentru a căpăta note mari, pentru a satisface orgoliul părinților.

Cauzele atitudinii negative față de învățatură la elevi sunt multiple, iar ierarhizarea lor este deosebit de dificilă. În cele mai multe cazuri atitudinea negativă este generată de un complex de cauze și de aceea înlăturarea uneia nu este totdeauna suficientă pentru modificarea în sens pozitiv a atitudinii. Trebuie descoperită cauza principală care să permită înlăturarea și a celor intermediare. Mă voi opri asupra acelor cauze ce se datorează familiei.

Lipsa de preocupare a familiei pentru cultivarea de timpuriu la copil a interesului pentru activitatea intelectuală, pentru munca școlară, după ce acesta a devenit școlar. Premisele pentru atitudinea pozitivă față de învățatură se formează din primii ani de viață prin ambianța culturală din familie, prin preocupările intelectuale ale părinților și ale celorlalte persoane din familie.

De obicei, părinții care nu au preocupări intelectuale și nu se îngrijesc de pregătirea copilului pentru școală, neglijează această îndatorire și după ce copilul a devenit școlar. Acestor părinți le este indiferent dacă elevul învață bine sau nu, dacă își pregătește lecțiile potrivit cerințelor învățătorului sau la întâmplare, dacă obține rezultate bune sau rele, dacă are o conduită corespunzătoare sau este indisciplinat. Ca urmare, copilul vine la școală cu o ținută vestimentară dezordonată, cu temele nepregătite, este indisciplinat și obține rezultate slabe. În aceste cazuri, atitudinea negativă a copiilor față de învățatură reflectă atitudinea părinților față de școală și față de îndatoririle școlare ale acestora.

Absența unui regim stabil de viață și activitate a copilului în familie. Copilul care nu are în familie un asemenea program își desfășoară activitatea la întâmplare, își pregătește temele la orele improprie pentru activitatea intelectuală, nu-și formează deprinderi de muncă ordonată și sistematică, și din aceste cauze, întâmpină tot mai mari greutăți în îndeplinirea sarcinilor școlare, pe care caută să le evite.

În unele cazuri indiferența, nepăsarea, apatia copilului față de învățatură se datorează faptului că el nu are deprinderea de a munci. Ne fiind deprins în familie să muncească, să învingă greutățile, primele dificultăți întâlnite în școală îl descurajează și apare delăsarea. Neînvățând lecție cu lecție, în cunoștințele copilului se acumulează tot mai multe goluri care îl împiedică să înțeleagă cunoștințele ce urmează, apărând astfel insuccesul școlar. În acest caz, rămânerea în urmă la învățatură generează atitudinea negativă a copilului față de aceasta. Dar relația este și inversă.

Alteori, atitudinea negativă față de învățatură a copilului se datorează supraîncărcării lui cu teme suplimentare. Unii părinți ai copiilor din clasa I, din dorința de a-i învăța cât mai repede să scrie și să citească, îi împovărează pe copii cu teme suplimentare, cu obligații de prisos. Astfel ei îi obligă pe copii să facă temele mai întâi pe un caiet, să le refacă de mai multe ori și apoi să le treacă pe „curat”. Toate acestea în dauna timpului liber, a sănătății, în dauna interesului copilului pentru învățatură.

Activitatea de învățare, organizată în felul acesta ridică în fața copilului dificultăți cărora el nu le poate face față; munca de învățare încetează de a-i mai oferi satisfacții, începe să-i displace, iar rezultatele în loc să fie mai bune sunt mai slabe.

Alți părinți, exagerând dificultățile pe care le prezintă activitatea școlară pentru începători, îndată ce copilul a început școala îi interzic să se mai joace, considerând joaca o activitate nepotrivită pentru un școlar, chiar dacă temele sunt bine rezolvate. Această mentalitate a părinților generează o atitudine refractară a copilului față de școală și față de învățatură.

La apariția atitudinii negative contribuie, în unele cazuri, absența unui control riguros și a unei exigențe corespunzătoare asupra activității copilului din partea părinților. Mai rău este că atunci când familia, în loc să se preocupe îndeaproape de felul cum învață copilul, de progresele înregistrate sau de lipsurile manifestate în activitatea acestuia, transferă asupra școlii, întreaga răspundere pentru neîmplinirile copilului.

Părinții trebuie să controleze dacă elevul și-a făcut toate temele și în întregime și dacă respectă regimul zilnic. Procedând în felul acesta, copiii vor fi deprinși cu munca sistematică, organizată.

Unii părinți, din dorința de a crea copiilor condiții de viață mai bune decât cele pe care le-au avut ei în copilărie, le satisfac acestora toate dorințele, chiar și pe cele neexprimate, și-i scutesc de orice obligație de muncă în cadrul familiei.

Este bine când copilului i se asigură tot ceea ce are nevoie pentru dezvoltarea sa normală fizică și psihică, dar este rău când nu se păstrează măsura în această direcție, este și mai rău când copilul ajunge la concluzia că lui i se cuvine totul, că el nu are nici un fel de obligație, inclusiv aceea de a învăța, când copilul ajunge la vârsta școlară fără deprinderi elementare de muncă și, în plus, este capricios, încăpățânat și leneș.

Datoria părinților este de a forma la copii, încă din primii ani de viață, dragostea față de muncă, deprinderea de a efectua diferite munci, premise ale atitudinii pozitive față de învățatură.

Unii elevi neglijează sarcinile școlare și manifestă delăsare, dezinteres față de învățatură, datorită faptului că pasiunea pentru alte activități (lectură, sport, jocuri video ...) le absoarbe și timpul destinat învățării.

O **concluzie** care se impune: atitudinea copilului față de învățatură este rezultatul influențelor educative exercitate de familie și școală asupra lui. Dacă părinții și educatorii se preocupă nu numai de suma cunoștințelor pe care și le însușește copilul, ci și de atitudinea lui față de munca școlară, dacă elevul își pregătește lecțiile din proprie inițiativă, în baza unor deprinderi de muncă bine consolidate și a obișnuinței de a munci sistematic, se poate afirma cu certitudine că munca educativă a școlii și familiei a fost încununată de succes.

Bibliografie

Crețu Elvira - 1999, Psihopedagogia școlară pentru învățământul primar, Editura Aramis

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR

Prof. Dârlău Finica

Școala Gimnazială Berești-Tazlău

Strucura - Școala Gimnazială Nr. 1 Turluianu

Familia exercită o influență deosebit de importantă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament ale elevilor au drept cauză educația primită în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului atât din punct de vedere fizic cât și intelectual, moral, estetic, emoțional etc. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia fiind cea care dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare și în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, ei trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc - nici să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt „a avea cei șapte ani de-acasă”. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia acestuia. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții doresc dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații, este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului, iar misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Ziua în care copii merg la școală constituie pentru părinți momentul în care ei trec de la statutul de primi educatori, familia fiind prima școală a copiilor, la cel de parteneri ai școlii. Aceasta nu înseamnă că rolul părinților în educația copiilor s-a încheiat, ci doar că începe o nouă etapă în care părintele împarte acest rol cu învățătorul, iar mai târziu cu profesorii. Părinții continuă educația copiilor în familie, dar odată cu începerea școlii apare nevoia de colaborare cu aceasta, chiar de implicare activă în cadrul ei.

Când cele două medii educaționale, școala și familia, se completează și se susțin, se asigură într-o mare măsură o bună integrare a copilului în activitatea școlară, dar și în viața socială. Cercetările realizate în domeniul educației arată că, indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, se observă o

îmbunătățire a performanțelor elevilor, o mai bună frecvență a școlii, precum și reducerea ratei de abandon școlar sau chiar a scăderii delincvenței juvenile.

Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

Mediul școlar poate oferi copilului un prim mediu socializator de tip organizațional:

- introduce în relațiile copilului cu adultul o anumită distanță socială;
- oferă copilului un cadru social, bazat pe anumite reguli de conviețuire cu ceilalți;
- crează copilului posibilitatea de a se compara cu cei de vârsta lui;
- îl familiarizează pe copil cu microgrupul social în cadrul căruia învață să devină partener ;
- îl obișnuiește pe copil cu programul orar, cu programul de viață, cu schimbarea mediului de existență;
- stimulează dezvoltarea autonomiei personale și a independenței.

Școala și familia vor avea același scop educativ, formarea tinerilor pentru a deveni personalități multilaterale dezvoltate care să poată face față dinamicii sociale, schimbărilor profunde și alese din societate. Pentru realizarea acestui scop unic este necesară unitatea de acțiune, concordată dintre mijloacele specifice de influențare folosite în aceste două instituții sociale. În cadrul acestei colaborări, rolul conducător îl are școala. Școala își dorește să colaboreze cu familia, să-și facă din ea un aliat, pentru ca acțiunea ei educativă să fie mai profundă și de durată. Colaborarea școlii cu familia este necesară și în vederea unei informări reciproce cu privire la dezvoltarea copilului, la comportarea lui, pentru cunoașterea lui multilaterală.

Colaborarea cu familia poate să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lectorate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în profesori un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Așadar este o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școala-familie este determinantă în educarea copiilor.

Colaborarea dintre școală și familie se poate realiza sub mai multe forme. O modalitate ar fi prin vizitarea familiei de către cadrele didactice. Vizita la domiciliul elevilor poate da rezultate bune pentru realizarea obiectivelor comune urmărite de către școală și familie. Înainte de a vizita familia unui elev, cadrul didactic trebuie să se pregătească în acest sens, să și ceară părinților informații.

În cadrul convorbirii pe care o va purta cu părinții, profesorul, învățătorul, trebuie să dovedească mult calm, să găsească argumente potrivite și temeinice și să-i convingă pe părinți de utilitatea lor, dar să nu renunțe la obiectivitate și sinceritate în abordarea problemelor. Consultarea catalogului, informațiile cerute de la profesorii clasei și propriile informații îl vor ajuta pe diriginte sau învățător, să ofere un tablou clar asupra situației elevului.

În discuțiile avute cu părinții este bine să fie discutate și prezentate mai întâi aspectele pozitive din activitate, succesele elevului sau schimbările laudabile din comportamentul acestuia, apoi vor fi menționate obiectele de învățământ la care elevul întâmpină greutăți, ce greșeli se observă în activitatea sa la clasă sau ce abateri disciplinare manifestă. Se va discuta cauza acestor neajunsuri și împreună cu familia, se vor găsi măsurile necesare pentru îndreptarea elevului.

Consultațiile cu părinții elevilor își vor atinge scopul dacă familia devine un colaborator activ și conștient al școlii, dacă se ajunge la stabilirea unui sistem unitar de măsuri pentru îndrumarea elevului, dacă părinții sunt convinși și hotărâți să urmeze sfaturile cadrelor didactice.

Pentru a-i ajuta eficient pe copii, părinții trebuie să se informeze despre rezultatele muncii și despre comportarea lor în școală, să țină permanent legătura cu școala, dar mai ales atunci când apar primele note slabe sau se observă modificări în comportamentul copilului. Măsurile de îndreptare luate din timp, când carențele sunt mici, dau rezultate bune.

O altă formă de colaborare sunt ședințele cu părinții, ședințe care sunt un prilej de comunicare între școala și familie. Principala menire a ședințelor cu părinții este informarea pedagogică cu privire la formarea deprinderilor de muncă independentă la elevi, despre particularitățile de vârstă ale acestora, despre educația lor estetică, pregătirea temelor, petrecerea timpului liber.

Implicarea părinților în educația școlară a copiilor are la bază câteva principii esențiale:

-Părinții, indiferent de etnie, statut socio-economic sau pregătire educațională, sunt un element cheie în educația propriilor copii.

-Elementul principal este copilul și realizările sale.

-Școala nu este singura responsabilă pentru rezultatele școlare ale copilului.

Fiecare cadru didactic este un specialist în domeniul său, oferind astfel copiilor informații relevante și accesibile vârstei. Ca parteneri într-o relație, este normal ca părțile implicate să aibă anumite așteptări una față de cealaltă. Există un anumit „set de cerințe”, care se concretizează în așteptările părinților privind activitatea cadrelor didactice:

-să fie sensibili la nevoile, interesele și talentele speciale ale copiilor;

-să stabilească cerințe școlare identice pentru toți copiii;

-să manifeste entuziasm în educarea copiilor;

-să-i ajute pe copii să-și sporească stima de sine;

-să întărească disciplina copiilor;

-să comunice des și deschis cu părinții;

-să ofere recomandări privitoare la modul în care părinții îi pot ajuta pe copii să învețe.

De asemenea, cadrele didactice au anumite așteptări din partea părinților:

-să creeze copiilor oportunități de învățare (un mediu sigur de dezvoltare fizică și psihică);

-să susțină scopurile, regulile și politica școlii;

-să sublinieze în discuțiile cu copiii, importanța educației pentru viață;

-să-și accepte responsabilitatea de părinte, fiind un bun exemplu;

-să-i ajute pe copii să realizeze un echilibru între activitățile școlare și cele extrașcolare;

-să-i învețe pe copii auto-disciplina și respectul pentru cei din jur;

-să-i încurajeze pe copii să fie cât mai buni (să se autodepășească) și să-și stabilească scopuri realiste;

-să comunice des și deschis cu cadrele didactice ;

Părinții trebuie să aibă încredere în cadrele didactice, dar și să aibă grijă să nu proiecteze asupra copiilor propriile amintiri neplăcute pe care le-ar putea avea din perioada școlii. Ei trebuie să le recunoască cadrelor didactice un profesionalism pe care ei nu îl au, pedagogia fiind o adevărată meserie, nu doar o simplă ocupație. Este de preferat ca părinții să ia legătura cu școala nu doar atunci când sunt chemați la ședințele cu părinții sau atunci când copiii se confruntă cu anumite dificultăți. Ei trebuie să participe la toate evenimentele importante ale școlii (serbări, festivități, concursuri, spectacole), să ușureze misiunea educativă a școlii prin continuarea educației în cadrul familiei, dar și să manifeste disponibilitate pentru participarea la cursuri cu caracter educativ realizate pentru părinți

În concluzie, pentru a putea asigura educarea copiilor în cele mai bune condiții și integrarea în viața socială, e nevoie ca toți factorii implicați în procesul educațional să formeze o echipă în care fiecare știe ce are de făcut și îi acordă partenerului respectul și încrederea cuvenită.

Bibliografie :

Cerghit, I.; Radu, I.T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „ Didactica”, manual pentru clasa a X-a, școli normale, E.D.P., R.A., 1997 , pg. 17-21;

Kant, Im., Tratat de pedagogie. Iași, Editura Agora, 1992, pg. 19-35.

Nica, I, Țopa, L., Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974, pg 13-29;

Nicola, I., „ Pedagogie”, E.D.P., R.A., București, 1992,pg. 32-41;

*** - „ Tribuna învățământului”, 2000.

ELEMENTE PRIVIND INTEGRAREA COPIILOR CU CERINȚE EDUCATIVE SPECIALE

Profesor învățământ primar Pantazi Camelia
Liceul Tehnologic „Anghel Saligny” Brăila, Jud. Brăila

În sistemul de educație românesc, integrarea copiilor cu cerințe educative speciale în școlile de masă se poate realiza în mai multe forme: clase compacte, grupuri de 3-4 copii cu CES integrate în școlile de masă. Cea mai des utilizată formă de integrare este integrarea individuală în clase obișnuite în școlile de masă cele mai apropiate de domiciliul elevilor. De fapt, vorbim mai mult de o integrare fizică decât de una reală. Experiența existentă în ceea ce privește cadrul didactic de sprijin/itinerant dovedește că metodologia existentă este insuficientă și nu există nici un fel de facilități în ceea ce privește transportul itinerantului la școala unde este integrat copilul cu CES etc. Rezultatele activității cadrului didactic de sprijin/itinerant sunt destul de modeste la nivelul dezvoltării copilului, dar mult mai evidente la nivelul mentalității școlii integratoare și a părinților copiilor din aceste școli.

Copiii care nu pot face față cerințelor educative, cei care prezintă diverse forme și niveluri de eșec în formarea și consolidarea unor deprinderi, în acumularea cunoștințelor necesare, sunt încă prea puțin cunoscuți, acceptați și abordați din punct de vedere psihopedagogic. Atitudinea cea mai frecventă manifestată față de aceștia din partea societății, în general, este de subvalorizare – bazată în mare măsură pe lipsa de reușită și de competență educațională. Copiii cu probleme sunt percepuți de cele mai multe ori negativ și chiar marginalizați. Afirmatii precum: „Nu face față programei”, „Nu este pentru școală”, „Trebuie trimis la o școală specială”, sunt doar câteva dintre argumentele prin care unele cadre didactice justifică neacceptarea ori eșecul unor copii de a învăța alături de ceilalți copii, de aceeași vârstă. Argumente asemănătoare se întâlnesc uneori și în învățământul special, față de copiii cu probleme mai grave, care lansează provocări mai complexe față de actul educativ-recuperativ. Există și cazuri de copii proveniți din medii socio-culturale, geografice sau etnice care nu beneficiază de aceleași șanse cu ceilalți copii, ceea ce le reduce adesea posibilitățile de acces și participare la o educație adecvată, care să răspundă necesităților lor de dezvoltare umană. În funcție de caracteristicile copiilor cu nevoi speciale, procesul instructiv-educativ trebuie conceput în mod diferențiat. Educația este un drept esențial al fiecărui copil și trebuie să se adreseze tuturor copiilor, valorizând diferențele care există între ei, de ordin cultural, economic, rasial, religios, de ritm și de stil de învățare, de deficiențe posibile, de tulburări ale învățării și dezvoltării individuale.

Orice copil are o serie de particularități, caracteristici care se referă la modul, stilul, ritmul și specificul învățării sale. În același timp o serie de copii au particularități ce îndreptățesc un sprijin suplimentar, activități specifice pentru realizarea sarcinilor de învățare; este vorba de *cerințe speciale*, diferite de ale majorității copiilor și care determină măsuri specifice. Cerințe speciale poate avea orice om/copil în anumite perioade, pentru că cerințele speciale acoperă o realitate extrem de variată, complexă și dinamică - de la probleme simple, determinate de dezvoltarea tipică a individualității și persoanei, până la problemele unice, care nu se pot rezolva decât cu o intervenție specială și specifică. Elevul cu dificultăți de învățare, indiferent de sursa acestor dificultăți, este cel care riscă să nu se înscrie în direcția finalităților educaționale cu vocație universală, deoarece prezintă întârzieri semnificative față de nivelul obișnuit al achizițiilor școlare, în raport cu programa și cu cadrul de referință constituit de majoritatea colegilor. Aceste întârzieri îi contrariază pe cei din jur, fiindcă elevii nu au deficiențe fizice, intelectuale sau senzoriale. Acest tip de elev este apreciat de anturaj ca având potențialul intelectual necesar pentru achizițiile școlare proiectate. Cu toate acestea, elevii înregistrează întârzieri cu mai mult de 1 an sau cu mai mult de 2 ani. Întârzierile se înregistrează la una dintre

disciplinele principale (română, matematică) sau pe ansamblul disciplinelor școlare, îndeosebi în școala primară și gimnaziu. Stabilirea dificultăților de învățare se face prin evaluare pedagogică sumativă, bazată pe programele în care sunt date obiectivele învățării și standardele de performanță.

Una dintre principalele schimbări care caracterizează procesul educativ al copilului cu cerințe educative speciale, este tendința spre normalizare. Normalizarea înseamnă facilitarea accesului persoanelor cu nevoi speciale la moduri și condiții de existență cotidiană cât mai apropiate posibil de circumstanțele normale și de stilul de viață al societății cărora îi aparțin. În al doilea rând, normalizare înseamnă că societății i se dă ocazia de a cunoaște și a respecta aceste persoane în viața curentă și de a reduce temerile și miturile care au determinat altădată societatea să le marginalizeze. Principiul normalizării trebuie aplicat tuturor categoriilor de indivizi cu cerințe speciale, fie că deficiența este de ordin fizic, senzorial, mintal, emoțional sau socioeconomic.

O caracteristică a sistemului de învățământ este tendința de a solicita tuturor copiilor performanțe similare uitând să înțelegem, uneori, diferențele naturale care există între indivizi. Multe cadre didactice consideră că eșecul unui copil i se datorează integral acestuia pentru că nu a fost capabil să răspundă cerințelor sistemului: ei cred că este obligația copilului să atingă standardele impuse de sistem. Puțini profesori înțeleg și acceptă faptul că eșecul unui copil este, de asemenea, și eșecul profesorului și că, în acest context, școala trebuie să se adapteze la nevoile copilului și nu invers. Unii profesori sunt capabili și dornici să se schimbe și să adopte un stil de lucru individualizat și centrat pe nevoile copilului. Metodologi de evaluare, atât cea a școlilor cât și cea a profesorilor, s-a schimbat în vederea creșterii greutății criteriilor care sunt legate de creșterea accesului la educație al tuturor copiilor, măsurând mai degrabă progresul școlar decât rezultatele, creând o școală deschisă, prietenoasă, capabilă să accepte și să valorizeze fiecare copil în parte.

Sistemul de învățământ devine zi de zi tot mai deschis. Copiii cu deficiențe au acces în școlile publice și ar trebui să beneficieze de servicii de sprijin care să le faciliteze acest tip de integrare. Reforma sistemului educației speciale este cu atât mai amplă cu cât ea trebuie să includă atât principiile noi abordate de școlile obișnuite cât și principiile noi dezvoltate de educația specială din lume. Școala trebuie să se adapteze individualităților copiilor. Aceste cerințe se manifestă la nivelul unității prin înțelegerea transformării și adaptării la ritmurile și tipologiile diferite ale dezvoltării și educării copiilor. Experiența a demonstrat faptul că, atunci când sunt implicați în viața și în activitățile semenilor, acești copii devin extrem de fericiți și progresează în mod decisiv. Integrarea, dacă este elaborată și condusă pornind de la o pedagogie specifică, este cel mai puternic mod de ameliorare a prognosticului pentru copiii cu cerințe educative speciale. Educația integrată a copiilor cu CES, cu asigurarea unor resurse și modalități de intervenție și de sprijin, constituie o provocare autentică pentru activitatea de până acum a cadrelor didactice, atât a celor din învățământul general, cât și a celor din învățământul special. Prin urmare, modul în care sunt satisfăcute obiectivele educaționale se va răsfrânge asupra personalității adultului de mai târziu. Îndrumarea pedagogică a copiilor cu cerințe educative speciale se înscrie ca o strategie educațională cu profunde implicații asupra modelării și devenirii personalității sale. Cunoașterea copilului semnifică activitatea sistematică a adultului pentru descifrarea formulei sale personale, adică de a-i identifica suporturile devenirii ca personalitate și a proiecta strategiile educaționale, favorizând în fiecare etapă a dezvoltării, valorificarea și amplificarea potențialului nativ.

Ca să evolueze, copilul are nevoie de un model, de un punct de referință, care să-l îndrume pe calea cea bună în viață. Se știe că o persoană poate fi apreciată nu numai după cele realizate efectiv, ci și după ceea ce ar fi putut să facă, dacă alte persoane, în anumite perioade ale vieții sale, i-ar fi ieșit în cale și l-ar fi marcat... Copiii cu cerințe educaționale speciale fac parte din comunitatea noastră și au nevoie ca noi, pedagogii, „să le ieșim în cale”. Persoanele cu nevoi

speciale au, în general, mai puține posibilități de afirmare și o calitate a vieții mai scăzută.

Misiunea noastră este să oferim tuturor copiilor posibilitatea de a-și forma competențe, de a le crea condiții să și le exprime, de a simți bucuria copilăriei și de a descoperi lumea care-i înconjoară. Noi avem șansa să le oferim celor din jur șanse egale pentru fiecare, prin educație, grijă, dragoste.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ungureanu, Dorel, ”Educația integrată și școala inclusive”, Timișoara, Ed. De Vest, 2000
2. Vrașmaș Ecaterina, ”Strategiile educației inclusive”, în volumul “Educația integrată a copiilor cu handicap”, coord. Verza, E. Și Păun, E., UNICEF, RENINCO, Editura Multiprint, Iași, 1998

TRATAREA DIFERENȚIATĂ A ELEVILOR ÎN CADRUL PROCESULUI INSTRUCTIV-EDUCATIV

Profesor învățământ primar Moise Carmen
Școala Gimnazială Ion Creangă Brăila, jud Brăila

Învățământul modern caută să adopte structuri, conținuturi și forme de organizare care să faciliteze o dezvoltare intelectuală mai rapidă, să-l pună pe elev în situația de a se dezvolta și de a-și valorifica pe deplin posibilitățile și aptitudinile.

Se urmărește începând cu ciclul primar ameliorarea rezultatelor școlare prin valorificarea la maximum a potențialului fiecărei vârste.

Printre modalitățile de adaptarea învățământului la particularitățile individuale ale elevilor se înscrie și activitatea diferențiată cu elevii. Prin diferențierea activității se înțelege cunoașterea și folosirea particularităților individuale cu scopul de a-l ajuta pe elev să se dezvolte la nivelul la care îi permit posibilitățile sale prin eforturi progresive.

Instruirea diferențiată nu prezintă doar o cerință care privește doar un aspect sau altul al procesului complex de instruire sau educare a elevilor, ci un principiu general care vizează activitatea de învățământ atât ca macrosistem, cât și componentele sale, ca microsisteme. Ea constituie un imperativ al învățământului din vremea noastră și, ca urmare, trebuie concepută o veritabilă strategie de organizare și desfășurare a acesteia.

Principiul individualizării și diferențierii învățării exprimă necesitatea adaptării (potrivirii) dinamice a încărcăturii cognitive și acționale a conținuturilor și strategiilor instructiv-educative atât la particularitățile psiho-fizice ale fiecărui elev cât și la particularitățile diferențiate, relativ comune unor grupe de elevi în vederea dezvoltării lor integrale ca personalitate și profesionalitate. El urmărește să asigure unitatea dintre particular și general în educație, dintre obiect și subiect al educației, dintre strategiile de educație de grup cu cele de educație individuală.

Acest principiu ne atenționează asupra faptului că este bine să pornim de la datele persoanei de educat, de la natura sa interioară și să nu forțăm nepermis de mult peste limitele pe care le îngăduie vârsta și caracteristicile individuale. Principiul invocat își găsește fundamentarea psihologică în relația ce se instituie între învățare și dezvoltare. Se știe că trecerea de la structuri cognitive superioare se face sub impulsul exersării și învățării. Informațiile noi sunt asimilate prin intermediul structurilor de cunoaștere deja existente care, la rândul lor, suportă o acomodare permanentă în raport cu datele noi, interiorizate de subiect. Învățarea se va face în raport cu „zona proximei dezvoltări” în sensul că se va da elevului maximum din ceea ce el poate să asimileze la un moment dat și care îi permite dezvoltarea psihică în perspectivă.

Fiecare elev are individualitatea lui definită de o serie de aspecte dintre care se pot menționa:

Un anumit specific psihologic reprezentat de anumite particularități ale proceselor sale psihice;

unele însușiri psihice (aptitudini, temperament, caracter) și structuri afectiv emoționale distincte (interese, aspirații, convingeri, trebuințe etc.)

Un anumit specific neurofiziologic reprezentat, în principal, de particularitățile funcționale ale sistemului nervos și ale analizatorilor;

Un anumit nivel de dezvoltare intelectuală: unii memorează mai lent și gândesc mai greu, alții mai repede dar superficial, unii au un spirit de observație mai dezvoltat, alții mai puțin;

Un anumit volum de cunoștințe, priceperi și deprinderi;

□□O anumită experiență de viață și un anumit stil de a învăța etc.

Participarea activă a elevilor la propria lor formare este stârnită din învățământul frontal de îndrumarea pas cu pas a cadrelor didactice. De aceea acest mod de organizare a procesului didactic trebuie să fie îmbinat permanent și cu moduri de organizare specifice activității diferențiate: învățământ pe grupe și învățământ individual.

În scopul obținerii unor rezultate bune, un rol deosebit îl are alegerea adecvată și la timp potrivit a modurilor de organizare a procesului de învățământ. Eterogenitatea ridicată a nivelului de pregătire pentru școală a copiilor presupune intensificarea activității diferențiate încă din clasa I. În funcție de obiectivele specifice urmărite, elevii trebuie antrenați în cele trei forme de activitate: frontală, pe grupe și individuală.

Activitatea frontală se utilizează în special în clasele I și a II-a, când elevii nu dispun de un fond de cunoștințe și noțiuni necesare clădirii noilor sisteme de cunoștințe, când institutorul trebuie să demonstreze în fața întregii clase anumite aspecte, tehnici referitoare la formarea deprinderilor de citire, scriere, calcul, etc. Diferențierea se realizează prin activități de grup și prin cele individualizatoare.

În școală pot fi promovate diferite forme de activitate în grup. În cadrul colectivului clasei care constituie un grup relativ constant, pentru îndeplinirea anumitor sarcini pot fi formate grupuri temporare mai mici. Sarcina principală a institutorului este aceea de a identifica grupurile de elevi de același nivel cu care lucrează diferențiat adresându-le sarcini, teme, solicitări la nivelul posibilităților. Între institutor și elevi se vor stabili relații mai deschise și democratice când învățământul este organizat pe grupe și individual, decât frontal.

Pe lângă grupele de nivel care trebuie organizate și dirijate cu mult tact pedagogic, cadrul didactic poate realiza și grupe neomogene (cuprinzând elevi cu capacități de învățare diferite) care ajută la realizarea unui schimb de idei eficient și benefic pentru toți membrii grupei și la stabilirea unor relații sociale pozitive.

Activități individualizate se pot realiza și în afara procesului de învățământ prin prescrierea diferențiată a temelor pentru acasă, prin recomandarea unei bibliografii suplimentare.

Prin observarea atentă a copiilor și prin identificarea intereselor și potențialului acestora, dascălul ajută copiii să rezolve problemele prin metode care se potrivesc cu stilurile lor de învățare.

Decât să privești un copil ca pe “un vas gol” pe care profesorul îl umple cu informații, modul de învățare individualizat consideră atât elevul cât și profesorul ca fiind cei care construiesc o bază de cunoștințe împreună. În felul acesta se oferă cadrelor didactice o cale de a ajuta copiii să-și folosească întregul lor potențial care este diferit la fiecare copil.

Institutorul/profesorul poate aborda învățarea individualizată la nivel de grup și microgrup până la nivelul fiecărui elev. Într-o astfel de organizare, elevii cu dificultăți de învățare pot constitui una sau două grupe față de care cadrul didactic să manifeste o atenție specială. În felul acesta planul comun de învățare fuzionează cu cel individual dând posibilitatea subgrupeii de copii să rămână implicată în procesul educațional, cu aceleași rezultate educaționale ca și restul copiilor din clasă.

În același timp învățarea individualizată este necesară pentru „anumiți” copii din clasă, vizându-i în mod deosebit pe cei care au o deficiență de orice fel. Rolul cadrului didactic în cunoașterea elevilor clasei este primordial. El are la îndemână o paletă întreagă de strategii corespunzătoare stilului de învățare și nevoilor fiecărui copil, spre exemplu:

- a) cerințe comune pentru toți elevii;
- b) cerințe diferențiale: sarcini identice în timp diferit, sarcini diferite și timp diferit, sarcini diferite după posibilitățile copilului, fișe identice cu sarcini progresive;
- c) activități individuale cu teme diferite.

În tratarea diferențiată a copiilor, pe fondul activizării întregii grupe, am pus întotdeauna accentul pe sporirea caracterului formativ al activităților, prin aplicarea unor metode și procedee

activ-formative. Totodată am căutat să dezvolt relații interpersonale cu o puternică rezonanță afectivă și să pun accent pe relevarea ipostazei copilului ca subiect al educației.

Obiectivele astfel conturate pot fi atinse prin adaptarea mediului de învățare și prin facilitarea unor oportunități pentru procesul educațional. Se urmărește astfel:

a) încurajarea intereselor: pentru un copil care evită să-și asume riscuri prin extinderea gamei de activități desfășurate, educatoarea poate extinde o activitate deja familiară copilului prin integrarea în cadrul ei a unor noi activități. Un exemplu: lui Victor îi place să construiască, dar ezită să deseneze sau să scrie. Profesorul îi poate da o planșă, câteva foi de hârtie și benzi desenate pentru lipit, cerându-i să facă un semn de circulație rutieră sau o etichetă cu semnul interzis, pe care să le lipească pe „autostrada” pe care o construiește. Un alt exemplu: Silvia este o fetiță care vorbește atât de încet, încât cu greu poate fi auzită atunci când este în grup. Cadrul didactic îi dă Silviei o păpușă, o alătură altei fetițe care se joacă tot cu o păpușă și le roagă pe amândouă să se joace cu păpușile care vor cânta sau vor spune cu voce tare refrenul unui cântec cunoscut.

b) a învăța unii de la alții: J. Piaget referindu-se la importanța socializării afirmă că ce lmai bine copiii învață unul de la altul. Capacitatea de înțelegere a copiilor poate fi facilitată punând copilul care nu înțelege o noțiune, lângă altul care a reușit să o asimileze. De exemplu, copilul care nu a înțeles cum se execută un vaporeș prin îndoirea hârtiei urmărește cum colegii din grup realizează vaporeșe, pentru a le pune în mișcare pe „mare”. Se încurajează astfel munca în echipă.

g) axarea pe nevoi specifice pentru a le oferi posibilitatea să-și dezvolte unele deprinderi și talente, profesorul le poate crea ocazii diferite. De exemplu, dacă acesta a observat că mai mulți copii întâmpină dificultăți în a folosi forfecuța, propune desfășurarea unor activități care să le stimuleze musculatura mâinii, cum ar fi apucarea obiectelor cu penseta sau cleștele ori plasarea cârligelor pe un șevalet sau pe frânghia de rufe a păpușii; apoi pasul următor ar fi ruperea hârtiei pentru a se ajunge în final la tăierea ei.

c) învățarea integrată: copiii pot propune teme sau pot iniția proiecte individuale. Proiectele trebuie să decurgă dintr-un interes arătat de unul sau mai mulți copii, interes verificat de educatoarea pentru a vedea cât este de durabil. În cazul în care copiii continuă să manifeste o deosebită curiozitate în legătură cu anumite subiecte, un proiect bazat pe această temă este proiectat, dezvoltat și extins de către copii împreună cu educatoarele.

Aceste strategii impun utilizarea unui material didactic variat, elevii fiind familiarizați cu tehnici de muncă independentă, stimulează originalitatea și creativitatea elevilor, valorifică experiența anterioară, sunt adaptate la stilurile proprii de învățare, respectă ritmul individual al copilului, stimulează spiritul de echipă, asigură corelarea intereselor copilului cu obiectivele curriculare, fiecărui copil i se acordă încredere în forțele proprii, institutorul permite copilului să participe la evaluarea propriei lui munci, copilul este evaluat și comparat cu el însuși.

În concluzie a educa nu mai poate însemna a “fabrica” oameni conform unui model comun, unic, ci înseamnă a elibera din fiecare om ceea ce-l împiedică să fie el însuși, și a-i da posibilitatea să se împlinescă, să se realizeze conform felului său singular de a fi în lume.

Menirea noastră, a cadrelor didactice, este de a crea și întreține un mediu care să solicite și să mențină trează atitudinea creatoare și constructivă a copilului, să încurajeze imaginația. Astfel, putem deveni o societate bună pentru copiii noștri, dacă urmărim constant propria perfecționare, dacă menținem un schimb permanent cu ceea ce este mai bun în epoca în care trăim, fără a uita însă că fiecare copil este unic în felul lui, este o minune irepetabilă și ar fi păcat ca prin acțiunea noastră să uniformizăm aceste individualități. Prin urmare tratarea diferențiată trebuie să capete o accepțiune mai generoasă, ea devenind o calitate a managementului educațional, o abilitate a învățătorului în dezvoltarea personalității fiecărui copil.

PĂRINTELE- UN ROL IMPORTANT ÎN VIAȚA ELEVULUI

Prof. Moisil Octavia
Colegiul Național „Petru Rareș”
Localitatea: Beclean, Județul: Bistrița-Năsăud

„Părinții sunt modelele de bază pentru copii. Fiecare cuvânt, mișcare și acțiune au un efect.”
– Bob Keeshan

În orice societate, familia joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului. Părinții joacă cel mai important rol în formarea copiilor, creșterea și dezvoltarea lor ca personalități.

Familia reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile sale psihologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere și dezvoltare. Acest cadru al familiei este primul său intermediar în relațiile cu societatea. Și, de asemenea, constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale.

Părinții, atât mama cât și tatăl, au același rol în evoluția și dezvoltarea psihologică a copilului. Este adevărat că rolul mamei este mult mai important și mai complex, însă și cel al tatălui este bine definit.

În primii ani de viață copilul este dependent de membrii care formează familia, în special de părinți. Acest fapt reprezintă o etapă importantă în ciclul său de viață. Deoarece în această perioadă sunt dobândite principalele motivații și deprinderi ale viitorului adult.

În familie copilul are parte de primele lecții de viață. Părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare.

Părinții au un impact direct și durabil asupra copiilor și joacă un rol-cheie în susținerea educației lor. Participarea activă a părinților în educație, duce la o implicare mai mare a copiilor în activitatea școlară, și obținerea de rezultate mai bune. Acest lucru se traduce, de asemenea, în beneficii economice și sociale pe termen lung.

Atunci când părinții oferă o bună creștere copiilor, cu siguranță le sporesc șansele de a deveni adulți de succes. Înainte de a se confrunta cu realitatea vieții în societate, copiii trec printr-o primă etapă care este viața în sânul familiei. Aici își vor începe educația și vor învăța primele valori care le vor modela personalitatea.

Părintele este partenerul-cheie în educația copiilor, iar rolul lui nu este doar acela de a face temele și de a le corecta, ci și de a-i ghida și de a le crea un climat favorabil, astfel încât aceștia să se dezvolte armonios.

Cum să creați un astfel de climat? Ei bine, să știți că nu este indicat să adoptați modelul rigid și autoritar. Cu toate acestea, în lipsa definirii unor repere rezultă două tipuri de personalități: fie tineri fără autocontrol, agresivi, nemulțumiți, fie tineri care sunt anxioși și temători. În consecință, este important să-i învățați pe copii elementele de bază ce țin de educație.

Plecând de la ideea că cel mic este dorit, rolul esențial al părinților va fi să-i dăruiască multă dragoste, atenție și educație. Îl ajută să socializeze.

Părinții sunt primele persoane care-și vor pune amprenta asupra formării copilului. La fel de importante sunt și școala și societatea, dar totul pornește din familie, aceasta fiind cea care-i va transmite valori, informații și comportamente ce-i vor fi utile ulterior în viață.

Un rol esențial îl joacă și capacitatea părinților de a-l ajuta să socializeze. Practic, ei sunt primii factori din viața sa care-l pot impulsiona și învăța să comunice, să se adapteze la situațiile oferite de mediul exterior încă de la o vârstă fragedă. O verigă importantă între micuț și lume. Am adus în discuție acest subiect, deoarece sunt destui copii timorați de contactul cu alte persoane adulte sau cu alții de vârsta lor. Unii nu știu să socializeze, să împartă jucăriile, devenind agresivi cu posibilia „intruși”. Aici intervine rolul părinților. Ei trebuie să le explice și să le exemplifice cum trebuie să se comporte în diverse situații. Astfel, cei mici vor învăța cum să reacționeze când un alt copil dorește să se joace cu jucăriile lor și cum să le împartă cu alții fără să stea cu teama că vor rămâne fără ele. În concluzie, mama și tatăl reprezintă veriga cea mai importantă ce face legătura între micuț și mediul înconjurător și care asigură o educație bună și solidă.

Țineți cont de faptul că cei mici sunt ca un burete, absorb cu multă ușurință toate informațiile pe care le primesc de la persoanele din jurul lor, mai ales de la familie și de la părinți.

Părinții sunt un bun exemplu pentru proprii copii, care are cel mai mare impact și cel mai lesne exemplu de urmat, mai ales în primii ani de viață. Familia este cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile de bază ale copilului, atât biologice cât și psihologice și sociale.

Familia și mediul familial reprezintă veriga de legătură a copilului cu societatea și constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale ale copilului.

Părinții au un rol extrem de important în dezvoltarea emoțională a copilului, ambii părinți au un rol deosebit, atât mama, cât și tatăl. Este adevărat căci în primii ani de viață, rolul mamei este mult mai necesar și mai complex, față de cel al tatălui, dar crescând, copilul va avea nevoie și de modelul tatălui, care îi va inspira copilului siguranța de care acesta va avea nevoie pentru a intra în societate.

Însă, cum am amintit, foarte importantă este și relația dintre părinți, nu contează care dintre ei este cel mai important, sau care are rolul cel mai complex, ci contează foarte mult mediul ambiant, relația dintre părinți și relațiile dintre toți membrii familiei, modul de raportare al unora la ceilalți, armonia și relațiile dintre aceștia, modul în care își vorbesc, cum se ajută sau cum își împart sarcinile.

Primii ani de viață ai unui copil și implicarea părinților în acest stadiu de nevoie a satisfacerii trebuințelor este primordială. În primii ani de viață, copilul este dependent de părinți, în special de mamă, fiind o etapă de bază în dezvoltarea sa, deoarece în această perioadă se pun bazele dezvoltării viitorului adult.

În cadrul familiei, copilul are parte de primele lecții de viață, iar părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare. Dar și după ce crește și copilul ajunge la grădiniță/ școală, rolul părinților nu se termină, ci continuă, și este în continuare la fel de important. Colaborarea între actorii implicați, elev-profesor-părinte, este foarte chiar necesară și influențează viața școlară a copilului.

Implicarea părinților în viața școlară, participarea activă a acestora în procesul instructiv-educational, colaborarea părintelui cu profesorul, duce la o implicare mai mare a copiilor în activitatea școlară, și la obținerea de rezultate mai bune. Literatura de specialitate arată că șansele de reușită ale unui copil de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune la învățatură cresc pe măsură ce părinții sunt implicați în educația acestuia.

Astfel, observăm ca educația nu se termină acasă, și nici nu începe la școală, ci este o continuă conlucrare a celor două medii, însă să ținem cont că mediul familial are o și mai mare

influență asupra dezvoltării personalității, atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului, având în vedere faptul că un copil preșcolar sau din clasele primare, își petrece mult mai mult timp acasă, în compania părinților și a familiei, decât la școală. Pe parcursul înaintării în vârstă își va mai face apariția în dezvoltarea copilului încă un factor, mediul social: grupul prietenii și societatea.

Așadar, fiecare actor implicat în dezvoltarea copilului (părinții, școala, societatea) au un rol important în dezvoltarea viitorului adult, însă să ținem cont de faptul că baza, fundația viitorul adult, este mult mai mult influențată de familie, aceasta având un rol cheie în evoluția sa.

Bibliografie

- 1.Colceag, F., Alexandru, F. (2018), *Copilul tău este un geniu*, Editura Tikaboo
- 2.Verza, E. Verza, F. E. (2017), *Psihologia copilului*, Editura Trei
- 3.Citat despre familie: <http://www.citatepedia.ro/index.php?id=67884>
- 4.Citat despre părinți: <https://centruldeparenting.ro/31-de-citate-frumoase-si-adevarate-despre-parinti-si-parenting/>

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ȘCOLII

Prof. înv. primar: Morteciu Elena
Liceul Teoretic “Constantin Angelescu”, Ianca, Jud.Brăila

Este esențial ca legătura dintre părinte și școală să aibă la bază încrederea reciprocă. Pentru a realiza un parteneriat eficient cu părinții, cadrele didactice responsabile trebuie să urmărească să învețe de la părinți despre copiii acestora și să ofere părinților informațiile și resursele necesare în vederea eficientizării procesului educațional.

Instrumente de comunicare cu familia pe parcursul anului școlar: programarea întâlnirilor cu părinții, consultații cu părinții (fizic,online), chestionar pentru părinți. De asemenea, pentru a stimula implicarea părinților în procesul de monitorizare a educației elevilor, se pot organiza întâlniri sau zile de evaluare care implică atât cadrele didactice, cât și părinții și elevii; în cadrul cărora au loc discuții despre progresul sau regresul elevilor și se stabilesc împreună obiectivele.

Modalități prin care părinții pot fi implicați în mod efectiv în viața școlară a copilului lor:

Rapoarte scrise către părinți – constituie o modalitate importantă de comunicare cu părinții, oferind acestora informații specifice cu privire la progresul copiilor și indicând domeniile în care aceștia au nevoie de sprijin suplimentar.

Agenda/carnetul de message – poate fi folosit zilnic pentru a transmite informația de la cadrul didactic responsabil către părinți și invers. Poate fi utilizat pentru a transmite informații cu privire la teme; evenimente special organizate de școală; lucruri bune pe care le-a făcut copilul; preocupări sau întrebări. Cadrul didactic responsabil și părintele ar trebui să semneze paginile, pentru a semnala că au citit mesajele.

Participarea la evenimente școlare. Părinții asistă la serbări școlare, piese de teatru sau alte evenimente similare.

Voluntari pentru activități școlare. Părinții vin la școală să ajute, de exemplu, să ajute în timpul orelor de curs, să amenajeze clasa, etc.

Întâlnirile /ședințele cu părinții unei clase sunt prilejuri pentru a informa părinții referitor la modul cum se comportă copilul cu ceilalți copii și progresele pe care le înregistrează aceasta în timpul activităților, tot la aceste întâlniri, cadrul didactic responsabil află de la părinți despre problemele cu care aceștia se confruntă și de cele mai multe ori le oferă soluții sau le găsesc împreună. Așadar, dialogul dintre cadrul didactic responsabil și părinți este foarte necesar. De exemplu, dacă se constată că mulți copii vin obosiți la școală, cadrul didactic responsabil sugerează părinților să-și culce copiii mai devreme seara, sau să petreacă mai puțin timp la televizor sau calculator.

La rândul lor, părinții sunt informați de către cadrul didactic, că la școală copiii beneficiază de un program rațional, echilibrat, alternând activitățile comune cu cele opționale, cele statice cu cele dinamice, timp în care copilul are posibilitatea să asimileze cunostințe și deprinderi noi, și, în același timp, să se destindă. Putem constata ca unii părinți sunt prea indulgenți cu copilul lor, nu respectă un program zilnic necesar copilului, nu îi cer acestuia să respecte normele de comportare civilizată în familie, pe stradă, la teatru, în excursie etc. Din acest motiv, acesta ajunge să se comporte la fel și la școală: nu salută, perturbă activitățile vorbind neîntrebat, este neastâmpărat, agresiv, folosește cuvinte auzite în familie.

Dialogul dintre cadrul didactic-părinte, se poate organiza fie individual, prin consultații în zile și la ore stabilite anterior, fie în ședințele organizate cu părinții; parteneri în educația copilului se informează reciproc, ceea ce contribuie atât la buna desfășurare a procesului

educational din școală, cât și la o bună educație în familie. Dialogul deschis, bazat pe încredere reciprocă, necesită timp pentru a fi clădit.

Talentul și tactul pedagogic al cadrului didactic responsabil este indispensabil dialogului deschis. Când dăm explicații despre activitățile din școală și/sau despre problemele ce pot apărea, este mai bine să o facem în termeni care sunt pe înțelesul părinților, precum și să dăm acestora ocazia de a pune întrebări.

Activități practice și educative

Părinții pot fi invitați să participe la excursii, vizite, serbări, aniversări. Aceștia pot fi implicați nu doar în organizarea acestor evenimente, dar pot veni și cu sugestii, propuneri de teme și activități. Aceste evenimente reprezintă oportunități de a asigura o cât mai bună coerență între valorile și practicile educaționale promovate de școală și familie. Fără stabilirea unui sistem unitar de cerințe, colaborarea dintre cei doi factori educaționali va rămâne fără rezultatele scontate.

De asemenea, pot fi organizate expoziții cu vânzare de obiecte. Aceste obiecte se pot realiza în cadrul activităților de educație plastică. La expoziție pot participa părinți și alte rude ale elevilor. Din suma provenită din vânzarea acestor obiecte se pot cumpara materiale și echipamente necesare dotării clasei sau putem organiza activități de înrajuțare a unor copilași cu situație materială și financiară precară.

Instrumente de culegere a datelor semnificative despre copil

Vizitarea școlii de către părinți – Pentru a ajuta familiile să se simtă binevenite în sala de clasă este nevoie de mai mult decât de o simplă notită scrisă sau de o invitație. Este bine ca aceste vizite să aibă loc periodic și nu doar atunci când apar anumite evenimente în activitatea de învățare a copilului sau în comportamentul acestuia. Trebuie să-i ajutăm pe părinți să știe mai multe despre ce este util în dezvoltarea copiilor. Crearea unei atmosfere de încredere necesită respect reciproc, care apare în timp. Promovarea participării familiei reprezintă o componentă esențială în educația copiilor, prezentând o serie de avantaje deloc de neglijat.

Participarea părinților la activitățile clasei - Reprezintă un prilej de cunoaștere, dar și un mod de familiarizare cu programul clasei, cu materialele didactice și mijloacele necesare desfășurării activităților, cu conținutul și metodele didactice, cu modul de comunicare și abordare a situațiilor problematice.

Relația părinte-cadru didactic contribuie la constituirea unor relații pozitive între familie și școală, la o coerență a practicilor educaționale și a cerințelor referitoare la copil. Astfel, părinții devin parteneri în educație, valorificând informațiile cu privire la scopul programului educativ la care participă copilul lor, cunoscând progresele făcute de copil și identificând modalitățile optime prin care ar trebui sprijinit acesta.

Strategii de comunicare formală - Întâlniri cu comitetul de părinți. Comitetul de părinți se alege la începutul fiecărui an școlar, în prima ședință cu părinții. Rolul acestuia este de a-i mobiliza pe toți părinții în vederea participării la diferite acțiuni inițiate de către cadrul didactic responsabil la nivelul clasei sau școlii, de a-i angrena în rezolvarea unor probleme social-gospodărești.

Rapoartele periodice pot prezenta rezultatele obținute în cadrul diverselor proiecte sau acțiuni de tipul: “Toamna - fantezie și culoare”, “Ziua păsărilor”, “Școala de vară”, etc. Analiza portofoliilor cu lucrări ale copiilor. Părinții pot primi informații despre activitatea copiilor, văzând diferite obiecte pe care aceștia le-au realizat.

Strategii de comunicare informală – Comunicarea scrisă cu părinții – Scrisorile reprezintă o modalitate formală de comunicare cu familiile. Acestea se pot trimite ori de câte ori este nevoie. Trimițând acasă o scrisoare prin copil, vă asigurați că familia este informată în mod adecvat. Conținutul și tonul scrisorilor poate varia. Cadrul didactic poate utiliza scrisoarea de înștiințare pentru a descrie activități și evenimente din școală și pentru a sugera modalități de aprofundare a acestor activități acasă. Scrisorile trebuie să fie scurte și lizibile. Cadrele didactice creează grupuri de discuții pe Whatsapp unde pot posta diferite acțiuni/ activități/evenimente.

Alegerea unei “zile a părinților”, când aceștia sunt pentru câteva ore, copii. Părinții aleg împreună cu copiii, activitățile pe care le vor desfășura în ziua respectivă. Astfel, ei desenează, modelează, construiesc, realizează colaje, etc. Copiii se simt mândri și fericiți arătând părinților cum se joacă și cum lucrează ei la școală.

COLABORAREA ȘCOALĂ-FAMILIE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

**Prof. înv. primar MUNTEANU ALINA
Școala Gimnazială „General NICOLAE ȘOVA” Poduri,
Jud. BACĂU**

Învățământul primar este o treaptă importantă și responsabilă în cadrul sistemului de învățământ. El constituie temelia includerii copilului în activitatea asiduă și ordonată dintr-o colectivitate de semeni, care este mereu în schimbare și presupune competitivitate.

Școala îl învață pe copil să se situeze printre semeni, să se obișnuiască cu anumite cerințe și realități sociale. Dar educația în familie constituie prima școală a copilului, partea cea mai importantă a pregătirii lui pentru viața socială și productivă.

Familia trebuie să fie prima instituție socială care se preocupă de asigurarea condițiilor necesare dezvoltării normale a copilului.

Școala și familia sunt cei doi poli de rezistență ai educației, care contribuie prin mijloace specifice la formarea tinerilor.

Odată cu intrarea în școală, copilul trăiește în două lumi diferite: una a familiei, colorată încă de afectivitatea primei copilării, cealaltă, a școlii, încărcată de noi exigențe și de promisiunile viitorului, la fel de importante. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și, pe plan mai general, în viața socială.

Obiectivul cel mai important al colaborării dintre școală și familie în perioada școlarității mici îl reprezintă susținerea eforturilor copilului pentru ca acesta să dobândească primele instrumente ale muncii intelectuale și să obțină succesul școlar.

Clasa reprezintă pentru elevi al doilea mediu de socializare, după familie. Aici elevul va trăi și experimenta, va învăța deprinderi sociale necesare pentru viață. Calitatea proceselor de comunicare ce se stabilesc în grupul școlar depinde de potențialul comunicativ al fiecăruia dintre membrii lui.

Educatorul trebuie să dețină înainte de toate, bune calități de mediator pentru a-i facilita procesul stabilirii unor interacțiuni directe, sincere, bazate pe încredere între elevi, dar și între sine și fiecare dintre elevi.

În domeniul colaborării școală-familie, punctul de plecare este cunoașterea prealabilă a părinților de către învățător, a familiei, a climatului familial.

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului, drepturile de care dispune pentru educația copilului, importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului, metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții, iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii, școlile trebuie să asigure (asociațiilor) părinților asistența necesară.

Pentru o cooperare privilegii tradiționale ale profesorilor: un grad de autonomie, un salariu asigurat, o competiție restrânsă).

Din această perspectivă se pune întrebarea: ce câștigă profesorul într-o cooperare cu familia? Se apreciază că acest câștig poate fi un statut revalorizator în ochii societății, cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece părinții sunt clienți ai școlii. Eficacitatea învățământului (evaluată la școli și profesori) poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili legali de educația copiilor lor și pot avea exigența de a evalua rezultatele activității școlare.

Cooperarea profesor-părinte în beneficiul elevului individual nu se poate substitui participării părinților la gestiunea școlii, din mai multe motive: părinții sunt responsabili legali ai educației copiilor lor, deci trebuie să aibă posibilitatea de a influența natura acestei educații; modelele participative pot ajuta la coordonarea eforturilor educative și la orientarea adaptării școlii la schimbările din societate; este necesară o influențare pe plan local asupra rezolvării problemelor locale și luarea deciziilor la nivelul cel mai de jos cu putință; este necesară contrabalansarea "îndepărtării" indiferenței guvernamentale; cei care sunt afectați de o decizie trebuie să poată avea o influență asupra ei; dezechilibrele balanței grupurilor de interes trebuie să fie corijate autorizând persoanele interesate să fie reprezentate după importanța implicării lor în instituția școlară; participarea trebuie să facă apel la competențele locale; participarea poate stimula inițiativele și inovațiile.

Activitatea educativă îmbracă și în școala noastră o multitudine de forme la următoarele nivele: comitetul de părinți, consiliul reprezentativ al părinților, vizitele la domiciliu, corespondența cu părinții, consultațiile pedagogice, implicarea părinților în activitatea școlii, activități nonformale (excursii, cercuri, serbări, aniversări, cursuri etc.), consultații la cererea părinților.

E nevoie ca școlile să răspundă necesităților părinților și să le acorde tot sprijinul pentru ca ei să se poată implica în procesul de învățare al copiilor. În același timp și părinții trebuie să acorde mai multă importanță educației copiilor, să fie un model pentru copiii lor. S-a constatat că atunci când părinții devin **parteneri** în educația copiilor, indiferent de mediul cultural sau economic al familiei, se simt rezultate în performanța elevilor, se asigură o mai bună frecvență a școlii, o reducere a abandonului școlar și o scădere a fenomenului delincvenței.

Copilul trăiește un sentiment de mândrie atunci când părinții săi se implică în activitățile școlii sau îi sprijină în realizarea sarcinilor de învățare. În mod sigur aceste fapte au ecouri pozitive în formarea personalității copilului, în conștiința lui. Ca urmare își va respecta mai mult părinții, va învăța să aprecieze munca celorlalți, îi va fi asigurat succesul școlar. Dăruirea, tinerețea, experiența, profesionalismul, puterea, curajul, interesul, dedicarea, perseverența, implicarea, sensibilitatea sunt câteva din calitățile și în același timp valorile unui mare pedagog care, prin implicarea eficientă a părinților în dezvoltarea intelectuală a copiilor, asigură o educație de calitate. Colaborarea eficientă școală - familie reprezintă o reușită a procesului educațional.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de

rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 4 – 5 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și eficace se consideră necesară adoptarea unor comportamente corespunzătoare de către membrii consiliului profesoral: comunicarea liberă de informații, toleranța când limbajul profesional nu este înțeles de nespecialiști (dintre părinți), încurajarea dezbatărilor pe probleme educaționale majore (și nu doar discuții pe probleme administrativ-gospodărești), considerarea reciprocă a părinților și profesorilor ca parteneri.

Există două teorii importante privind relația școală-familie:

★ **teoria profesionalismului**, care consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a gândi la avantaje personale (criteriile acestei teorii sunt: competența, servirea clienților, un cod de etică profesională);

★ **teoria schimbului**, care consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal (se consideră îmbogățirea cunoștințelor acestuia. A fi părinte este ceva înăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație.

Întâlnirile colective cu părinții reprezintă cea mai „profitabilă” și democratică formă de colaborare a învățătorului cu familiile elevilor săi. Pentru învățător înseamnă un cadru de manifestare și de perfecționare a calităților sale manageriale, un moment optim de conștientizare și de mobilizare a părinților într-un parteneriat real, prilej de a învăța și el din experiența părinților. Pentru părinți, adunările colective reprezintă tot atâtea prilejuri de autoevaluare și de sporire a competențelor educative, de informare pedagogică avizată, decide înțelegerea complexității fenomenului instructiv-educativ și a poziției pe care o ocupă în acest proces.

Bibliografie:

- Moisin, Anton- Părinți și copii, Editura didactică și pedagogică, București 1995
- Boroș, Maximilian-Profesorul și elevii, Editura Gutinul, Colecția de pedagogie, Maramureș, 1994
- Narly Constantin- Pedagogie generală, Editura didactică și pedagogică, București, 1996

RELAȚIA ȘCOLII CU FAMILIA PENTRU ASIGURAREA ADAPTĂRII ȘCOLARE ȘI A SUCCESULUI ȘCOLAR AL ELEVULUI

**PROF. BADEA MARIA MAGDALENA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ VRĂNEȘTI
COMUNA CĂLINEȘTI, JUDEȚUL ARGHEȘ**

Cu toții știm că familia reprezintă un mediu extrem de important, pot spune cel mai important în viața unui copil. Încă din primele clipe petrecute împreună cu familia, copilul simte legătura divină dintre el și familia sa. Aici, el primește primele sfaturi, primele idei asupra gândirii sale și este locul unde normal ar trebui să se simtă în siguranță, protejat.

Imediat după familie, un rol important în educația unui copil și mai ales în reușitele lui îl are școala. Locul în care el începe să socializeze, să-și exprime ideile și unde își va continua conturarea personalității sale.

Este dificil de definit familia, deoarece fiecare familie este unică, este diferită, nu există familie care să fie exact ca și a noastră. Fiecare dintre noi ne vom întemeia o familie. Oare este greu să-ți creezi modelul perfect de familie? Unele studii arată că multe persoane preiau ideile părinților. Dar aici există o divergență, deoarece unii am crescut în familii bune, exemplare, iar aceștia sunt norocoși pentru că modelul este unul cum nu se poate mai bun, dar există și cazuri mai triste, când copiii cresc într-un mediu neadecvat, o familie nefericită, cu multe neînțelegeri sau poate care trece chiar printr-un divorț. Putem spune cu certitudine că acești copii vor prelua ideile părinților lor? Da și nu. Da, pentru că sunt unii care din păcate nu știu să culeagă ce este bun sau trăiesc drame atât de puternice încât nu sunt în stare să depășească acea perioadă grea. Dar există și cazuri fericite, atunci când un copil dorește și reușește să ia din familia lui ceea ce a fost bun și să ajungă să formeze o familie de succes, procedând exact invers față de cum au procedat părinții lui.

Pe măsură ce familia se dezvoltă apar și schimbările. Cea mai mare schimbare în cadrul unei familii este nașterea unui copil. Acest moment îi face pe părinți mai responsabili decât au fost, deoarece un copil trebuie să crească într-un mediu care să-i asigure existența materială, climatul afectiv și securitate. Unui copil trebuie să i se transmită valori morale, culturale și religioase care să-i asigure păstrarea identității entice. Calitatea vieții de familie este determinată de rolul mamei și respective, al tatălui, de specificul relațiilor extrafamiliale și conținutul acestora, de felul cum se gospodăresc resursele materiale, de tradițiile locale ș.a. Toate acestea au o importanță hotărâtoare pentru formarea copilului.

Copilul are nu numai nevoie, ci și dreptul la dragoste și ocrotire, la disciplinare și la obținerea treptată a independenței. El este copil, și ca atare, nu este vinovat și nici responsabil dacă nu corespunde expectanțelor părinților. Desigur copilul își impune în măsura în care i se permite, dorințele și pretențiile și este posibil ca și reacțiile lui să influențeze relațiile intrafamiliale, climatul familial, dar de aceste reacții sunt responsabili într-un final tot părinții. Între hiperprotecție și neglijare, nu copiii, ci părinții sunt în măsură să găsească soluția de echilibru.

Părinții hiperprotectori cresc un copil anxios, lipsit de inițiativă, iar părinții indulgenți care acceptă și satisfac toate cererile și pretențiile copilului, îl alintă și îl răsfată cresc un copil cu agresivitate și negativism în comportament.

Copilul este centrul universului familial, darn u trebuie folosit tot timpul și toate resursele doar pentru copil, deoarece asta înseamnă că părintele își sacrifică dreptul lui la fericirea personală, la intimitate, la obținerea satisfacțiilor profesionale și sociale.

Dar, după cum am afirmat la început, nu doar părinții își pun amprenta în educarea copiilor lor, ci și școala și mediul social. Familia și școala sunt cele care își aduc aportul continuu la modelarea societății. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orintarea copilului ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune. Referitor la acțiunea educativă a familiei, ea este eficientă numai atunci când scopul său este același cu al școlii, când între cei doi factori există o concordanță în ceea ce privește obiectivele urmărite. Ceea ce este cu adevărat trist este faptul că de multe ori familia se află în contradicție cu școala.

Paradoxul constatat provine din faptul că, în ciuda perfecționării mijloacelor de comunicare în masă, se simte o lipsă de comunicare interumană. Un raport între relațiile dintre școală și familie în țările Comunității Europene, bazat pe cercetări comparative, documentare și empirice (prin ancheta de opinie cu chestionare) enumeră patru motive pentru care școala și familia se străduiesc să stabilească legături între ele:

- părinții sunt juridic responsabili de educația copiilor lor
- există diferențe între țări privind măsura în care părinții pot alege între diferitele școli și cursuri, măsură în care trebuie consultați de responsabilii școlii
- învățământul nu este decât o parte din educația copilului, o bună parte a educației petrecându-se în afara școlii
- grupurile sociale implicate în instituția școlară au dreptul să influențeze gestiunea școlară;

Obstacolele relației școală-familie pot fi de ordin comportamental (atât între părinți, cât și între cadrele didactice și administratorul școlii) sau de ordin material (relația școală-familie cere un surplus de efort material și de timp).

Reproșurile care li se fac părinților privind colaborarea cu școala sunt următoarele:

- apatia (nu vin la reuniuni anunțate)
- lipsa de responsabilitate (așteaptă inițiativa cadrelor didactice)
- timiditatea (lipsa de încredere în sine)
- preocupări exclusive pentru randamentul școlar (doar notele contează)
- contacte limitate cu școala (doar în situații excepționale, de criză în comportamentul copilului)
- conservatorismul (reacții negative la idei noi)

Iar reproșurile care li se fac profesorilor cu privire la colaborarea cu familia sunt:

- dificultăți de a stabili relația cu adulții (îi tratează pe părinți ca și pe copii)
- lipsa pregătirii privind relația școală-familie
- definirea imprecisă a rolului de cadru didactic (adică oscilează între autonomia tradițională și perspectivele noi ale partenerului).

Date fiind toate aceste probleme trebuie remarcate cele trei direcții de acțiune:

- sprijinul emoțional (a se da părinților ocazia de exprimare a emoțiilor fără critică sau condamnare)
- sprijinul informațional (a li se da părinților ocazia de a înțelege propria situație și cea a educației copilului lor)
- sprijinul instrumental (ajutor în rezolvarea problemelor care țin de educația copilului).

Iar ca și modalități de îmbunătățire în ceea ce privește relația școală-familie se cunosc următoarele forme mai importante de organizare a educației părinților și a colaborării și a colaborării școală-familie:

- asociații ale părinților și cadrelor didactice
- consilii de administrație școlară formate din părinți, cu rol informațional, consultative și decizional
- crearea unor comitete de părinți pe clase și școli, fără rol decizional, dar care sprijină școala în rezolvarea unor probleme.

Din păcate în România, deși s-au făcut pași semnificativi în acest sens, implicarea părinților în astfel de instituții este destul de redusă.

Dr. Gheorghe Bunescu remarcă trei etape în evoluția relației școală-familie:

- etapa școlii autosuficiente (școala nu influențează mediul familial și nu se lasă influențată) – contactele cu părinții sunt foarte rare, părinții acceptă ideea că nu au nimic de văzut despre ceea ce se întâmplă în școală, asociațiile de părinți nu sunt încurajate;
- etapa de incertitudine profesională (cadrele didactice încep să recunoască influența factorilor familiari asupra rezultatelor școlare, dar părinții continuă să creadă că școala este autosuficientă) – tendința de a crește acuzarea familiei pentru proastele rezultate, apar organizații voluntare de părinți, cadrele didactice abordează relația școală-familie ca o problemă secundară;
- etapa de dezvoltare a încrederii mutuale (părinții și cadrele didactice descoperă împreună încrederea unora față de alții) – relația cu familia este tot mai încurajată de școală, organizațiile de părinți sunt încurajate și acceptate, profesorii specializați tratează probleme grave prin colaborarea cu părinții și chiar se organizează cursuri pentru cadre didactice și pentru părinți.

Bineînțeles că această ultimă etapă pare ceva de vis, ceva ce nu s-ar putea face, dar părerea mea este că dacă părinții și profesorii ar persevera puțin și și-ar dori să existe între ei o colaborare acest lucru ar fi posibil.

BIBLIOGRAFIE

1. Băran-Pescaru, Adina, 2004 - “Familia azi. O perspectivă sociopedagogică”, Editura Aramis, București.
2. Dafinoiu, I., 2002 - “Personalitatea. Metode calitative de abordare. Observația și interviul”, Editura Polirom, Iași,
3. Truță Elena, Sorina Mardar, 2005 - “Relația profesor-elevi : blocaje și deblocaje”, Editura Aramis, București.

COLABORAREA GRĂDINIȚĂ – FAMILIE

TUĐOSE ELENA LUMINIȚA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ VRĂNEȘTI
COMUNA CĂLINEȘTI, JUDEȚUL ARGES

În actul de educare a copilului preșcolar, o componentă importantă constituie procesul informativ-educativ la care contribuie *familia și grădinița*.

Familia este factorul educativ prioritar, întrucât educația începe din familie, aceasta fiind modelul pe care copilul îl imită și-l urmează. În familie copilul își face pregătirea pentru viață. Contribuția familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic și scade pe măsură ce etapele de creștere înaintează pe treptele superioare ontogenezei.

Familia oferă mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață. Aceasta reprezintă primul instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității individului. În relațiile sale cu mama, cu tata și cu frații, copilul se integrează în relațiile sociale, se apropie de societate, își cunoaște valorile și începe să-și formeze imaginea de sine.

Mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viața îl oferă familia. Astfel, familia are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității individului. Apariția unei persoane mici în orice familie, care la început este complet dependentă de adulți și își inspiră tandrețe aduce cu ea un enorm sens al responsabilității, privind modul în care să o îngrijești și să o educi. Părinții sunt primii educatori deoarece ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții; familia este modelul pe care copilul îl imită. Totodată, modul de viață al familiei este principalul reper în viața al copilului. Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului, formarea personalității lui. Copiii își observă proprii părinți cum acționează în rolul de părinți. Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituind suportul dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități.

Tot în familie, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc.

În realizarea acestor sarcini, *modelul parental* ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte.

De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce este bine și ce este rău, ce este drept și ce este nedrept, ce este frumos și ce este urât în comportamente. Ei sunt primele modele pentru modul în care să acționeze ulterior ca părinți.

La vârsta preșcolară un factor educativ important este *grădinița*, care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ și are cadre cu pregătire profesională corespunzătoare, ce aplică metode și procedee pedagogice consacrate.

Educația grupei trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale precum și particularitățile lui comportamentale și caracteriale. Ea se preocupă de socializarea preșcolarului prin integrarea lui în mediul grădiniței, oferindu-i prilejul să cunoască mediul înconjurător, organizând vizite în împrejurimile grădiniței,

în cartier, în oraș, la școală, la locul de muncă al părinților etc. Treptat, cu multă răbdare, educatoarea este cea care cultivă încrederea în propriile posibilități ale copiilor, integrând în jocuri și activități copiii timizi, efectuând munca suplimentară individualizată cu copiii cu deficiențe verbale, folosind jocul și jucăriile existente pentru a-i apropia de acestea.

Grădiniței îi revine *rolul de partener în relațiile ei cu familia* iar acest rol derivă din faptul că este un serviciu specializat, cu cadre pregătite pentru realizarea sarcinilor educației copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani.

Există două dimensiuni principale ale implicării reciproce a instituției de învățământ și familiei în favoarea copilului: *dimensiunea relației copil - părinte și dimensiunea relației grădiniță - familie*.

Dimensiunea relației copil - părinte vizează controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, îndeplinirea sarcinilor și susținerea spirituală și materială a activității didactice a copilului. Cealaltă dimensiune se referă la alegerea unității de învățământ, la contactele directe ale părinților cu cadrele didactice. Aceste contacte pot fi întâlniri colective dintre cadrele didactice și asociațiile părinților, reuniunile de informare a părinților cu privire la diferite conținuturi și metode școlare.

Relația grădiniță - familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază, fundamentală: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Educatoarea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieții de familie, deoarece aceasta o ajută în cunoașterea și înțelegerea copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani.

Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în aceasta instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor. Nu putem educa în mod just un copil fără a-l observa atent, fără a-l studia, fără a-i înțelege personalitatea.

Căldura raporturilor dintre părinți și educatoare, încrederea și respectul reciproc se stabilesc prin schimbul de informații - pentru care trebuie să găsim întotdeauna timpul necesar. Astfel, educatoarea poate ajuta familia în cel mai simplu și natural mod să urmeze calea justă în raporturile cu copilul său, să prevină îndepărtarea lui sufletească, să înlăture eventualele carențe educative. Complexitatea problemelor lumii contemporane cere deschiderea și flexibilizarea raporturilor în parteneriatul educațional. Implicarea, ca agenți ai educației, a diferitelor instituții și persoane din comunitate dezvoltă în prezent o imagine complexă și dinamică a influențelor educaționale. Grădinița, fiind puntea de legătură cu familia, are și menirea de a asigura părinților asistență de specialitate, informându-i asupra etapelor de evoluție a copiilor și venind în sprijinul celor ce întâmpină dificultăți în înțelegerea rolului de părinți și în îndeplinirea cu succes a educării copiilor.

Ocaziile de a discuta cu părinții pentru a găsi împreună soluții problemelor cu care se confruntă copilul trebuie căutate chiar și atunci când ele nu se oferă cu ușurință. În general ele sunt prilejuite de acele momente în care copilul este introdus ori este extras din programul grădiniței. Altfel spus, cele mai frecvente ocazii pe care le are educatoarea de a comunica cu părinții sunt: când părinții aduc copiii la grădiniță; la sfârșitul programului, când părinții își iau copiii de la grădiniță; cu prilejul diferitelor evenimente festive ce se organizează la nivelul grădiniței: sărbători diverse, festivități de început de ciclu ori la sfârșit de ciclu preșcolar; vizite la domiciliu, lectorate cu părinții, consultații pedagogice.

Cu cât cunoaștem mai bine familiile copiilor, cu atât mai eficient va fi parteneriatul cu ele. Cu cât părinții vor cunoaște mai bine programul educațional, cu atât va fi mai coerentă influența ambilor factori educaționali și a ambelor medii educaționale. Cu cât colaborarea dintre educator și părinți este mai strânsă cu atât mai bine ambii actori vor cunoaște mai bine copilul.

Dialogul educatoare-părinte se poate organiza, fie individual prin *consultații*, cu fiecare familie, fie în *adunările organizate cu părinții*; se informează reciproc, ceea ce contribuie atât la buna desfășurare a procesului educațional din grădiniță, cât și la o bună educație în familie. Dar, dialogul deschis bazat pe încrederea reciprocă cere timp pentru a fi clădit.

Unii părinți, care au avut experiențe negative în timpul propriilor lor ani de școală, se pot simți intimidati de prezența unor cadre didactice. Alții, care au fost învățați că educatorul *știe cum este mai bine*, nu pun la îndoială faptele acestuia. Educatoarele la rândul lor pot să fi avut experiențe negative; probabil unii părinți le-au dat lecții despre cum să-și facă meseria. Aceste atitudini sau sentimente pot obstructiona o bună comunicare.

Participarea părinților la activități ale grupei reprezintă un alt prilej de cunoaștere a părinților, dar și un mod prin care aceștia sunt familiarizați cu programul grupei, cu conținutul și metodele didactice, cu materialele didactice și mijloacele necesare desfășurării activităților, cu modul de comunicare și abordare a situațiilor problematice, cu semnificația respectului față de copil. Relația părinte-educatoare astfel contribuie la constituirea unor relații pozitive între familie-grădiniță, la o coerență a practicilor educaționale și a cerințelor referitoare la copil.

Vizitele periodice la domiciliu vor fi programate la momentele convenabile acesteia și-i oferă educatoarei posibilitatea de a cunoaște familia și copilul în mediul lor propriu. Familia va fi încurajată să viziteze la rândul ei sala de grupă în orice moment. Copiii vor fi atât de încântați de ideea că educatoarea lor îi vizitează. Gazdele își pot imagina că o astfel de vizită ar putea însemna comunicarea unor vești proaste astfel este necesar ca să se informeze părinții cu ce scop sunt vizitați. La începutul vizitei, se reia prezentarea scopului acesteia; se deschide discuția prin a arăta câteva aspecte pozitive, întotdeauna, chiar și atunci când scopul vizitei este acela de a exprima îngrijorarea în anumite privințe. Vizitele la domiciliu pot fi utile atât pentru educatoare cât și pentru familie. Educatoarea poate afla lucruri interesante despre: cultura familiei respective; modul de a interacționa; talentele și aptitudinile membrilor acesteia; are șansa de a se discuta pe larg despre progresele și succesele individuale ale copilului. De aceea se pot aduce câteva mostre din activitatea copilului la grădiniță pentru a le arăta părinților, bucurându-se astfel de atenția educatoarei și vede cum aceasta intră în contact comunicațional cu copilul. Părinții pot împărtăși: idei legate de anumite preocupări, neînțelegeri, sau obiective specifice referitoare la copilul lor.

Parteneriatul grădiniță-familie se poate realiza și prin **întâlnirile formale cu toți părinții** desfășurate în cadrul formal al negocierilor dintre administrarea grădinițelor și asociația părinților. În cadrul acestor întâlniri părinții trebuie implicați în luarea unor decizii menite să asigure securitatea copiilor, stabilirea meniului zilnic corespunzător pentru menținerea sănătoasă a copilului.

Participarea părinților la excursii, vizite, serbări, aniversări. La serbare pot participa părinți și rude ale copiilor. Părinții pot fi implicați nu doar în organizarea acestor evenimente, dar pot veni și cu sugestii, propuneri de teme, de activități.

Lectoratele cu părinții, organizate sistematic, au drept scop o vie propagandă pedagogică în rândul comunității. Părinții de la un întreg nivel beneficiază, în cadrul lectoratelor, de prezența și consilierea unor specialiști din domeniul psihopedagogiei sau a unor reprezentanți ai instituțiilor cu care grădinița derulează programe în parteneriat (poliție, dispensar medical, instituții culturale, ONG-uri). Comitetul de părinți al clasei, ales anual, constituie nucleul colaborării grădiniței cu familiile copiilor, fiind forul organizat în vederea găsirii și aplicării de soluții viabile la problemele de ordin socio-gospodăresc.

Realizarea unor vitrine cu material informativ de specialitate poate stimula interesul și curiozitatea părinților. Consultarea unora dintre acestea (cărți, broșuri, referate, planuri de intervenție, etc.) contribuie la lărgirea experienței pedagogice a părinților și, implicit, la o implicare potrivită în anumite situații educaționale.

Realizarea unor afișe speciale poate avea un rol stimulativ de a oferi copiilor condiții corespunzătoare de viață, de activitate intelectuală, de hrană etc., pentru eliminarea exploatării copiilor, determinarea părinților a-și integra copiii în activități recreative, în cluburi ale copiilor etc.

Sărbătorirea în comun a unor evenimente din viața constituie momente de cunoaștere reciprocă și de implicare în actul educativ.

Factorii de modelare a personalității umane trebuie să interacționeze ca un tot unitar, sub forma unui sistem bine încheiat, pentru atingerea țelului comun: *educarea copilului*. Pentru aceasta, este nevoie de un schimb permanent de informații, de completare și valorificare a influențelor dirijate spre micul învățăcel.

Bibliografie:

1. **Băran, Adina**, (2004), *Parteneriat în educație: familie – școală – comunitate*, Editura Aramis Print, București
2. **Bunescu, G., Alecu, G., Badea, D.**, (1997), *Educația părinților. Strategii și programe*, Editura Didactică și Pedagogică, București
3. **Dumitrana, Magdalena**, (2000), *Copilul, familia și grădinița*, Editura Compania, București
4. **Dumitrana, Magdalena**, (2011), *Cum crește un pui de om*, Editura Compa

ȘCOALĂ, FAMILIE, COMUNITATE - un parteneriat de succes

NISTOR CARMEN MONICA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ VRĂNEȘTI COMUNA CĂLINEȘTI, JUDEȚUL ARGHEȘ

Descentralizarea învățământului preuniversitar reprezintă transferul de autoritate, responsabilitate și resurse în privința luării deciziilor și a managementului general și financiar către unitățile de învățământ și comunitatea locală.

Descentralizarea în educație presupune:

-redistribuirea responsabilităților, a autorității decizionale și a răspunderii publice pentru funcții educaționale specifice, de la nivel central către nivelul local.

-participarea factorilor non-administrativi, a reprezentanților societăți civile, la procesul de luare a deciziilor (părinți, ONG, mediul de afaceri, asociații profesionale, parteneri sociali etc.).

-transferul competențelor decizionale de la nivelurile centrale către cele locale și/sau organizaționale, pentru a apropia decizia de beneficiarii serviciului public de educație.

Derularea întregului proces educativ se va face respectând următoarele cerințe:

a)Consiliul Local participă la elaborarea politicilor educaționale de interes local, la implementarea programelor de dezvoltare a infrastructurii școlii, realizează finanțarea și auditul școlii, iar deciziile privind activitatea curentă vor fi luate la nivelul școlii de către director;

b)Consiliul Local răspunde inițiativelor guvernamentale cu caracter național privind dezvoltarea educației;

c)conducerea școlii se exercită în beneficiul elevilor și al comunității pe care o deservește;

d)școala realizează un parteneriat activ cu comunitatea locală-părinți, agenți economici, biserică, organizații și fundații, alte școli etc.-în primul rând, prin reprezentanții acesteia în consiliul de administrație;

e)școala raportează și informează comunitatea locală asupra efectelor managementului financiar și administrativ derulat, precum și în ce privește calitatea educației.

O problemă stringentă pentru România o reprezintă responsabilitatea locală pentru calitatea educației și succesul școlar, care reclamă căi diferite de stabilire a relațiilor de colaborare între școli, familii și comunități, având în vedere că școlile de toate gradele sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și adolescenților. Școlile care duc la bun sfârșit mult mai eficient această responsabilitate se consideră pe ele însele și elevii lor ca parte a sistemului social ce include familiile și comunitățile.

Motivul principal pentru crearea unor parteneriate școală-familie-comunitate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

Alături de școală care asigură maxima comunicare între generații, familia și comunitatea au o deosebită valoare în formarea personalității copilului. Fiecare om vine pe lume cu o anumită zestre nativă, apoi grație climatului afectiv din familie, copilul cunoaște lumea din jur printr-un permanent dialog cu cei mari, învață și poate să iubească, comunice, se ghidează după anumite

modele, imită diferite acțiuni până își formează propriile valori, propriile principii despre lume, despre viață.

În relația școală - familie - comunitate trebuie să existe relații de respect, de acceptare reciprocă, de simpatie și admirație, nu de suspiciune, nedumerire sau iritare și provocare. Relațiile dintre școală, elevi, familiile acestora și comunitate trebuie să fie bazate pe contact și colaborare, pe transmitere de informații și prezentare a unor stări de lucruri, de influențe pozitive asupra comportamentelor elevilor, pe trăiri afective și emoționale reciproce în diferite forme de manifestare.

Pentru atingerea unui nivel de calitate ridicat în eficientizarea relației școală - elev - familie -comunitate, este necesar de abordat un stil empatic de comunicare între părți ce trebuie transpus în psihologia mentală a elevului astfel încât să se producă o apropiere între părți, păstrând însă o neutralitate necesară și un echilibru constant și permisiv.

Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia și comunitate, mediul extrașcolar și extrafamilial, pendulează copilul, obiect și subiect al educației. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială

Parteneriatele școală-familie-comunitate au la bază ideea că profesorii, elevii, părinții și ceilalți membri ai comunității sunt parteneri în educație. Dacă în trecut aceste parteneriate erau activități cu caracter opțional și țineau mai mult de domeniul relațiilor publice, în prezent ele au un rol esențial în procesul de educație a elevilor, deoarece îi ajută să-și dezvolte competențe și abilități sociale încă din primii ani ai copilăriei, pregătindu-i să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață și în carieră. Au existat întotdeauna educatori excelenți și părinți iubitori, care nu și-au pus probabil atâtea probleme și totuși au reușit foarte bine; dar poate că acest lucru era mai ușor într-o lume foarte statornică, în care tradiția avea ultimul cuvânt. Modificarea pe care au suferit-o, în curs de o generație sau două, relațiile dintre părinți și copii, dintre adulți și tineri, apare mai vădită în considerația pentru copil ce "are semnificația de recunoaștere intimă și profundă a valorii persoanei copilului și de încredere în potențialul lui de dezvoltare" (Osterrieth, P., 1973, p.70).

În cadrul abordărilor contemporane ale fenomenului educațional se impune tot mai mult implicarea cadrelor didactice în relații de cooperare cu părinții copiilor și cu alți factori sociali interesați de educație. Rolul cadrelor didactice nu se reduce doar la educația la catedră sau în clasă, ci presupune o astfel de activitate în fiecare relație cu elevii și familiile acestora, desfășurând o muncă de dezvoltare, de conducere și de îndrumare. O relație eficientă cadru didactic – părinte presupune, printre altele, o ascultare activă, implicarea familiei în acțiunile extrașcolare ale copilului, cultivarea și practicarea toleranței față de un punct de vedere diferit.

Cooperarea activă a școlii și a învățătorilor cu ceilalți factori educaționali – familia, comunitatea locală, mass-media, biserica, organizații nonguvernamentale – trebuie să conducă la realizarea unor parteneriate viabile, de natură să permită o abordare pozitivă a problemelor diverse ale tinerilor elevi. Școala trebuie să găsească formele optime prin care cei implicați în acest proces de educare să poată gestiona resursele umane, să aibă cunoștințe de psihologie și pedagogie, să se poată adapta rapid la managementul schimbărilor din societatea actuală. Totuși, rolul important, cel puțin acum, îl are școala, cadrele didactice, învățătorul care, prin activitățile elaborate, pot dezvolta la elevi norme și conduite sociomorale, pot dezvolta abilități și conduite morale și civice, în contextul european actual.

În acest sens, școala poate participa și interacționa dezinteresată cu familiile elevilor, poate iniția activități utile în școală sau în afara acesteia, sprijină actorii implicați pentru a se cunoaște pe sine și pentru a înțelege normele moral - civice, poate îmbunătăți calitatea vieții și performanțele elevilor, poate forma abilități de gândire independentă și critică etc. Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă fiind consultată cu

privire la activitățile educative (extracurriculare) și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii.

Exemple de prezentare a modelelor comportamentale sunt multe, dar tu ca dascăl, modelator de suflete trebuie să dorești să crezi acea comuniune familie – școală – comunitate, în primul rând fiind sincer cu tine însuși și cu ceilalți în tot ce faci și ce grăiești, fiind dispus să înveți mereu, alergând alături într-o cursă pentru cunoaștere, către un țel.

Valoarea educației crește într-o lume în care schimbările s-au accelerat simțitor, într-o societate a opțiunilor individuale și sociale multiple, marcată de o multitudine de tranziții, de naturi diferite. Educația este somată să răspundă provocărilor unei lumi a societăților și indivizilor în derută, o lume în care s-au pierdut și se pierd repere, sisteme de referință, iar sistemele etice se află în criză. Ea trebuie să construiască drumuri noi pentru speranță, prin formarea unor cadre cât mai flexibile, a unor capacități și comportamente capabile să facă față schimbării permanente și să adapteze elevul la incertitudine și complexitate. Școala este chemată să contribuie decisiv la reconstrucția spirituală, la redefinirea unor noi sisteme de valori.

În prezent România cunoaște o încercare de redefinire a rolului social al educației, în contextul unui ”parteneriat pentru educație”, un dialog deschis, lucid, responsabil, între toți factorii educaționali (familie, Biserică, școală, comunitate locală). Școala se deschide spre mediul comunitar și se fac propuneri de realizare a osmozei școală - comunitate (școala în comunitate și comunitatea în școală), în perspectiva înțelegerii școlii ca un centru cultural și civic, centru complex de învățare la îndemâna tuturor, tineri și mai puțin tineri.

Etapa finală 2009-2010 va marca stadiul de generalizare a descentralizării învățământului preuniversitar cu impact asupra calității educației, democratizării mecanismelor de administrare și finanțare, precum și în privința implicării reale și nemijlocite a tuturor factorilor interesați din comunitate. Efectele acestui demers se vor regăsi atât la nivel organizațional (comunitate, școală), cât și la nivel individual (elev, profesori, părinți, reprezentanți ai administrației locale și ai comunității).

Eficiența descentralizării se va regăsi în valoarea adăugată în viitor în educație.

COMUNICAREA ȘI CALITATEA ACTULUI DIDACTIC

PROF. BRICHIUȘ FLORICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ VRĂNEȘTI
COMUNA CĂLINEȘTI, JUDEȚUL ARGHEȘ

Comunicare reprezintă înștiințare, știre, veste, raport, relație, legătură. Cam acestea ar fi sinonimele care ne sunt oferite de către dictionarul explicativ pentru comunicare. Deși pare simplu înțelesul comunicării este mult mai complex și plin de substrat. Comunicarea are o mulțime de înțelesuri, o mulțime de scopuri și cam tot atâtea metode de exprimare și manifestare. Nu există o definiție concretă a comunicării însă se poate spune cel puțin că, comunicarea înseamnă transmiterea intenționată a datelor, a informației.

Ce se înțelege prin comunicare:

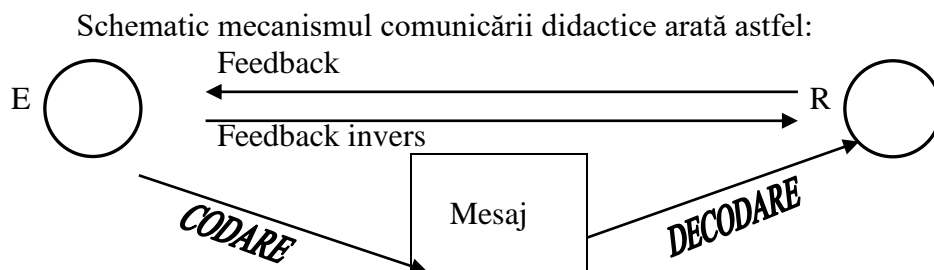
- o provocare constantă pentru psihologia socială;
- o activitate;
- satisfacerea nevoile personale;
- legătura între oameni, etc.

Mecanismul comunicării educaționale

Un loc central în activitatea de predare-învățare îl deține comunicarea educațională deoarece rolul profesorului nu este numai acela de a deține cunoștințe de specialitate și cunoștințe psiho-pedagogice, ci și de a transmite aceste cunoștințe, într-un limbaj specific, elevilor cărora se adresează. Având la bază limbajul, ca și proces psihic superior, comunicarea educațională își propune transferul de informații de la profesor la elev, dar și asigurarea feedback-ului de la elev la profesor.

Văzută astfel, comunicarea didactică este rezultatul activității a cinci componente distincte:

- Emițătorul: care este profesorul ce are rolul de a transmite informația, sub forma unui semnal către receptor;
- Receptorul: care este format din clasa de elevi ce trebuie să-și însușească informația primită.
- Informația: reprezintă conținutul de cunoștințe, mesajul transmis de emițător receptorului. Locul central în cadrul mesajului îl deține limbajul, care trebuie să fie adecvat contextului în care are loc comunicarea;
- Feedback-ul: care confirmă emițătorului primirea și însușirea de către receptor a informației comunicate și care, totodată, ajută emițătorul să-și realizeze activitatea de transmitere a informațiilor.
- Feedback-ul invers: care confirmă receptorului validitatea informațiilor primite și este specific doar activității didactice de predare-învățare.

În cadrul acestui mecanism două aspecte sunt problematice și asupra lor trebuie să insistăm. Mai întâi profesorul care are rolul de a pregăti comunicarea didactică și de a o face posibilă în condițiile în care receptorul este mereu diferit, apoi limbajul care face posibilă comunicarea didactică, dar care poate, în același timp, să împiedice sau să denatureze această comunicare.

Fazele comunicării didactice. Implicații psiho-pedagogice

În ceea ce privește clasificarea tipurilor de comunicare există mai multe criterii de analizat:

1. După criteriul parteneri distingem următoarele forme:

- comunicarea intrapersonală (cu sine însuși);
- comunicarea interpersonală (între două persoane);
- comunicarea în grup mic (în cazul unei relații grupale de tipul față în față).

2. După criteriul statutul interlocutorilor avem următoarele forme:

- comunicare verticală (între parteneri cu status-uri inegale);
- comunicare orizontală (între parteneri cu status-uri egale).

3. În funcție de finalitatea actului educativ distingem următoarele forme:

- comunicare instrumentală;
- comunicare subiectivă;
- comunicare accidentală.

4. În funcție de capacitatea de autoreglare distingem:

- comunicare unidirecțională (nu interesează feedback-ul);
- comunicare multidirecțională (cu feedback determinat de prezența interacțiunii Emițător – Receptor).

5. În funcție de natura conținutului:

- comunicare referențială (vizează un anumit adevăr științific);
- comunicare operațional-metodologică (vizează înțelegerea aceluși adevăr, felul în care trebuie operat pentru ca acel adevăr să fie descifrat);
- comunicare atitudinală (valorizează cele transmise, situația comunicării și partenerul);
- comunicare verbală;
- comunicare nonverbală;
- comunicare mixtă;
- comunicare pareverbală.”

Analizând problema comunicării didactice Constantin Cucuș, în lucrarea „Pedagogie”, susține că există trei categorii de subsisteme de semne, folosite în activitatea de predare – învățare: verbal, paraverbal și nonverbal.

Subsistemul verbal reprezintă totalitatea cuvintelor folosite în comunicarea didactică, altfel spus, limbajul folosit la clasă, limbaj care trebuie să îndeplinească mai multe funcții: de comunicare, de apel – orientată spre destinatar, și o funcție expresivă, ce vizează locutorul.

Subsistemul paraverbal deține un rol fundamental în comunicarea didactică deoarece „modul cum sunt pronunțate sau rostite cuvintele încarcă emoțional ideile circumscrise de acestea, transformând dialogurile obișnuite – aparent banale – în instanțe expresive modelatoare.”

Subsistemul nonverbal cuprinde gesturile, mimica feței și ținuta fizică a profesorului, care însoțesc limbajul verbal, adăugând semnificații suplimentare mesajului predat.

Concluzionând putem spune că subsistemul nonverbal și subsistemul paraverbal au un loc bine determinat în activitatea de comunicare didactică, ceea ce înseamnă că avem de-a face cu o adevărată conduită didactică ce este evidențiată – după M. Diaconu – prin trei aspecte:

1. „Randamentul comunicării didactice este determinat de stăpânirea conținuturilor verbale, claritate și coerență în exprimare;

2. Randamentul comunicării didactice nu depinde însă numai de stăpânirea conținuturilor verbale. Dacă prin componenta verbală se exprimă referențial și explicit un anumit conținut categorial, prin componenta para și nonverbală se exprimă atitudini. Acestea vizează conținutul transmis, receptorul și situația comunicării. Prin orientările lor atitudinale (pozitive, negative, neutre) profesorul și elevii potențează sau frânează comunicarea, sporesc sau diminuează efectele conținuturilor didactice.

3. Comunicarea para și nonverbală pregătesc terenul pentru mesajul verbal. Înainte de a traduce și accepta rațional importanța unei demonstrații, elevul are sentimentul importanței conținutului ce i se propune.

Rolul afectivității nu trebuie desconsiderat și dintr-un alt considerent s-a demonstrat experimental că informațiile recepționate pe un fond afectiv pozitiv sunt mai bine reținute și invers.”

BIBLIOGRAFIE :

1. Cucoș, C. – 1996 - „Pedagogie” Editura Polirom, Iași, pag. 135
2. M. Diaconu „Metodica predării filosofiei” curs la Universitatea Babeș-Bolyai Cluj Napoca, capitolul „Comunicarea didactică, specificul ei în lecția de filosofie”
3. Zlate, M., Popescu-Neveanu, P., Crețu, T. -1995- „Psihologie” Editura Didactică și Pedagogică, București

EDUCAȚIA FORMALĂ, NONFORMALĂ ȘI INFORMALĂ

Prof. ILIE MARIAN NICOLAE
ȘCOALA GIMNAZIALĂ VRĂNEȘTI
COMUNA CĂLINEȘTI, JUDEȚUL ARGHEȘ

Educația este un fenomen care a apărut odată cu societatea umană și care a suferit pe parcursul dezvoltării societății o serie de modificări. De la acțiunea empirică de pregătire a tinerei generații pentru viața socială și până la acțiunea fundamentată din epoca modernă, educația a parcurs un drum lung devenind o știință autentică, cu legități și statut propriu.

În paralel cu evoluția conceptualizării educației s-au impus la nivel conceptual, strategic și acțional termeni noi legați de diversificarea surselor influențelor educationale. Din perspectiva educației permanente învățământul apare ca o etapă importantă în formarea individului, dar nu singura. Pornind de la conceptul de învățare și prin echivalența cu acesta, în a doua jumătate a secolului XX, Coombs și Ahmed au diferențiat trei tipuri de educație: formală, nonformală și informală.

Educația formală cuprinde totalitatea influențelor și acțiunilor organizate și sistematice, gradate cronologic și elaborate în cadrul unor instituții specializate, în vederea formării personalității umane; este educația intenționată, sistematică și evaluată, încredințată unor educatori cu o pregătire specială.

Trăsături caracteristice:

- este instituționalizată, realizându-se în instituții destinate acestei activități în cadrul sistemului de învățământ;
- este proiectată riguros sub aspectul finalităților, conținutului și temporal sub forma documentelor școlare cu caracter oficial;
- este organizată sub forma activităților instructiv-educative concrete în cadrul procesului de învățământ;
- este dirijată de un corp profesional specializat, specialiști pe domenii de studiu și persoane investite special cu facilitarea învățării pentru o categorie de beneficiari cu un statut complementar- elevi, studenți;
- este realizată într-un cadru pedagogic determinat, cu metode și mijloace de predare, învățare și evaluare cu funcții pedagogice precise;
- este întotdeauna evaluată social, potrivit unor criterii sociopedagogice riguroase și vizează cunoașterea atât a rezultatelor activității instructiv-educative, cât și a procesului educațional;
- este generalizată, permițând accesul tuturor indivizilor la valorile și experiența umanității;
- este prioritară din perspectiva politicilor naționale privind dezvoltarea resurselor umane, fiind principala țintă a politicilor educaționale.

Educația nonformală cuprinde totalitatea acțiunilor organizate în mod sistematic, dar în afara sistemului formal al educației (extrașcolare, parașcolare, perișcolare). Tradițional, această formă de educație a fost considerată în raport de complementaritate cu educația formală sub raportul finalităților, conținutului și modalităților concrete de realizare.

Trăsături caracteristice:

- marea varietate și flexibilitate a acestor situații educaționale;
- caracter opțional, facultativ;
- diferențierea conținuturilor și a modalităților de lucru în funcție de interesele și capacitățile participanților;
- valorifică întreaga experiență de învățare a participanților;

Aceste tipuri de activități se realizează în mediul socio-cultural ca mijloace de divertisment sau de odihnă active, sub îndrumarea cadrelor didactice; unele dintre ele vizează educația adulților (acțiunile parașcolare, acțiuni de reciclare, de reorientare profesională).

Educația informală sau incidentală include totalitatea influențelor neintenționate, eterogene și difuze, prin care fiecare persoană dobândește cunoștințe, abilități și aptitudini din experiențele sale zilnice.

Trăsături caracteristice:

- spontaneitatea contextului în care experiența educațională se realizează, ceea ce generează un efect discontinuu și nesistematic al acestora;
- atractivitatea și diversitatea stimulilor educaționali care fac ca impactul formativ să fie relevant și semnificativ pentru subiect;
- absența restricțiilor sau a standardelor, care stimulează nevoia de cunoaștere autonomă, liberă a persoanei;
- varietatea conținutului informațional, acoperind toate domeniile de cunoaștere;
- caracterul dominant al valorilor promovate, funcție de specificul socio-cultural al comunității de apartenență și de aspirațiile morale și spirituale ale subiectului;
- efectele “perverse” ale acestor experiențe educaționale, atunci când sunt în contradicție cu valorile promovate de educația formală.

Cele trei forme ale educației contribuie la dezvoltarea personalității tinerilor și pot contribui la dezvoltarea durabilă a societății numai prin intercondiționare și interdependență în contextul *educației permanente*.

Acest lucru i-a condus pe unii teoreticieni contemporani ai educației să adopte o *concepție holistică* în abordarea problematicii educației.

Potrivit holisticii, între cele trei tipuri de educație există relații de interdependență și întrepătrundere. Astfel, educația formală are de câștigat dacă reușește să integreze creator multe din influențele specifice educației nonformale și informale.

Pe de altă parte, acumulările educației formale pot contribui la dezvoltarea și eficacitatea celorlalte două modalități- nonformală și informală.

LEGĂTURA SENSIBILĂ DINTRE PĂRINȚI ȘI ȘCOALĂ

prof. învă. primar Oceanu Nela
Școala Gimnazială “Ion Basgan” Focșani
Prof. religie Oceanu Cosmin
Școala Gimnazială Vârteșcoiu

Este esențial ca legătura dintre părinte și școală să aibă la bază încrederea reciprocă. Pentru a realiza un parteneriat eficient cu părinții, cadrele didactice responsabile trebuie să urmărească să învețe de la părinți despre copiii acestora și să ofere părinților informațiile și resursele necesare în vederea eficientizării procesului educațional.

Instrumente de comunicare cu familia pe parcursul anului școlar: programarea întâlnirilor cu părinții, consultații cu părinții, chestionar pentru părinți. De asemenea, pentru a stimula implicarea părinților în procesul de monitorizare a educației elevilor, se pot organiza seri ale părinților sau zile de evaluare care implică atât cadrele didactice, cât și părinții și elevii, și în cadrul cărora au loc discuții despre progresul elevilor și se stabilesc obiectivele de urmat.

Modalități prin care părinții pot fi implicați în mod efectiv în viața școlară a copilului lor:

1. Rapoarte scrise către părinți- constituie o modalitate importantă de comunicare cu părinții, oferind acestora informații specifice cu privire la progresul copiilor și indicând domeniile în care aceștia au nevoie de sprijin suplimentar.

2. Carnetul de mesaje- poate fi un instrument folosit zilnic pentru a transmite informația de la cadrul didactic responsabil către părinți și viceversa. Poate fi utilizat pentru a transmite informații cu privire la: teme; evenimente speciale organizate de școală; lucruri bune pe care le-a făcut copilul; preocupări sau întrebări. Cadrul didactic responsabil și părintele ar trebui să semneze paginile, pentru a semnala că au citit mesajele.

3. Participarea la evenimentele școlare - Părinții asistă la serbări și concerte școlare, piese de teatru sau alte evenimente similare.

4. Voluntari pentru activitățile din școală - Părinții vin la școală să ajute, de exemplu să-i ajute pe copii să citească, să ajute în timpul orelor de curs, să amenajeze clasa etc.

5. Servicii pentru comunitate - Școlile își pot extinde serviciile (asigurând săli sau alte facilități sau suplimentând orele de activitate) pentru grupuri provenind din comunitate, organizând activități comunitare sau facilitând servicii sociale în parteneriat cu ONG-uri și/sau instituții.

A. Întâlnirile/ședințele cu părinții unei clase- sunt prilejuri pentru a informa părinții referitor la modul cum se comportă copilul lor cu ceilalți copii și progresele pe care le înregistrează acesta în timpul activităților.

Tot la aceste întâlniri, cadrul didactic responsabil află de la părinți despre problemele cu care aceștia se confruntă și, de cele mai multe ori, le oferă soluții sau le găsesc împreună. Așadar, dialogul dintre cadrul didactic responsabil și părinți este foarte necesar.

De exemplu, dacă se constată că mulți copii vin obosiți la școală, cadrul didactic responsabil sugerează părinților să-și culce copiii mai devreme seara, sau să petreacă mai puțin timp la televizor sau calculator.

La rândul lor, părinții sunt informați, de către cadrul didactic responsabil, că la școală copiii beneficiază de un program rațional, echilibrat, alternând activitățile comune cu cele opționale, cele statice cu cele dinamice, timp în care copilul are posibilitatea să asimileze cunoștințe și deprinderi noi și, în același timp, să se destindă.

Putem constata că unii părinți sunt prea indulgenți cu copilul lor, nu respectă un program zilnic necesar copilului, nu îi cer acestuia să respecte normele de comportare civilizată în familie, pe stradă, la teatru, în excursie etc.

Din acest motiv, acesta ajunge să se comporte la fel și la școală: nu salută, perturbă activitățile – vorbind neîntrebat, este neastâmpărat, agresiv, folosește cuvinte auzite în familie. Dialogul cadru didactic responsabil-părinte se poate organiza fie individual, prin consultații cu fiecare familie, fie în ședințele organizate cu părinții; partenerii în educația copilului se informează reciproc, ceea ce contribuie atât la buna desfășurare a procesului educațional din școală, cât și la o bună educație în familie.

Dialogul deschis, bazat pe încredere reciprocă, necesită timp pentru a fi clădit. Unii părinți, care au avut experiențe negative în cursul propriilor ani de școală, se pot simți intimidați de prezența unor cadre didactice.

Alții, care au fost învățați că un cadru didactic responsabil „știe cum e mai bine”, nu pun la îndoială în nici un fel acțiunile acestuia. Este posibil ca și cadrul didactic responsabil, la rândul său, să fi avut experiențe negative cu unii părinți, care au încercat să-i dea lecții despre cum să-și facă meseria. Aceste atitudini sau sentimente pot obstrucționa o bună comunicare.

Talentul și tactul pedagogic al cadrului didactic responsabil este indispensabil dialogului deschis. Când dăm explicații despre activitățile din școală și/sau despre problemele ce pot apărea, este mai bine să o facem în termeni care sunt pe înțelesul părinților, precum și să dăm acestora ocazia de a pune întrebări.

B. Activități practice și educative

Părinții pot fi invitați să participe la excursii, vizite, serbări, aniversări. Aceștia pot fi implicați nu doar în organizarea acestor evenimente, dar pot veni și cu sugestii, propuneri de teme și activități. Aceste evenimente reprezintă oportunități de a asigura o cât mai bună coerență între valorile și practicile educaționale promovate de școală și familie. Fără stabilirea unui sistem unitar de cerințe, colaborarea dintre cei doi factori educaționali va rămâne fără rezultatele scontate.

De asemenea, pot fi organizate expoziții cu vânzare de obiecte. Aceste obiecte se pot realiza în cadrul activităților de educație plastică și practică (lucrări din plastilină, desene, picturi, lucrări cu materiale din natură, colaje).

La expoziție pot participa părinți și alte rude ale copiilor. Din suma provenită din vânzarea acestor obiecte se pot cumpăra materiale și echipamente necesare dotării clasei.

C. Instrumente de culegere a datelor semnificative despre copil

a. Vizitarea școlii de către părinți

Pentru a ajuta familiile să se simtă binevenite în sala de clasă este nevoie de mai mult decât de o simplă notiță scrisă sau de o invitație. Este bine ca asemenea vizite să aibă loc periodic și nu doar atunci când apar anumite evenimente în activitatea de învățare a copilului sau în comportamentul acestuia.

Trebuie să-i ajutăm pe părinți să știe mai multe despre ce este util în dezvoltarea copiilor. Coerența și continuitatea influențelor educaționale din școală și de acasă asigură o dezvoltare sănătoasă a copilului.

Crearea unei atmosfere de încredere reciprocă necesită respect reciproc, care apare în timp.

Promovarea participării familiei reprezintă o componentă esențială în educația copiilor, prezentând o serie de avantaje deloc de neglijat.

b. Participarea părinților la activitățile clasei reprezintă un prilej de cunoaștere, dar și un mod de familiarizare cu programul clasei, cu materialele didactice și mijloacele necesare desfășurării

activităților, cu conținutul și metodele didactice, cu modul de comunicare și abordare a situațiilor problematice.

Relația părinte-cadru didactic responsabil contribuie la constituirea unor relații pozitive între familie și școală, la o coerență a practicilor educaționale și a cerințelor referitoare la copil. Astfel, părinții devin parteneri în educație, valorificând informațiile cu privire la scopul programului educativ la care participă copilul lor, cunoscând progresele făcute de copil și identificând modalitățile optime prin care ar trebui sprijinit acesta.

c. Comunicarea cu familia

În pedagogia tradițională, această temă e tratată sub denumirea de „colaborare dintre școală și familie”. În prezent, dimensiunile acestei relații sunt mai cuprinzătoare, datorită extinderii conceptului de colaborare către comunicare prin cooperare, și mai nou, prin conceptul de parteneriat, care le cuprinde pe toate și în plus, exprimă o abordare pozitivă și democratică a relațiilor educative, în sensul implicării active și valorizării experienței și statutului fiecărui actor, în egală măsură.

Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și de acțiune, având în vedere interesul copilului.

Rolul cadrului didactic responsabil este de a discuta cu părinții, de a stimula comunicarea permanentă cu aceștia, de a informa membrii familiei cu privire la nevoile psihice și motrice ale copiilor, de a-i orienta către cunoașterea activităților din școală și de a obține sprijinul acestora pentru desfășurarea cât mai eficientă a acestor activități.

Bibliografie:

Gardner, Howard. (2006). Inteligențe multiple. Noi orizonturi. București: Editura Sigma
Marcus, Stroe. (coord.). (1999). Competența didactică (perspectiva psihologică), București; Editura ALL
Neacșu, Ioan. (1999). Instruire și învățare. București; Editura Didactică și Pedagogică
Păun, Emil. (2001). Școala, abordare sociopedagogică. Iași; Editura Polirom
Șchiopu, Ursula, Verza, Emil. (1997). Psihologia vârstelor. București; Editura Didactică și Pedagogică

COPILUL ÎNTRE EDUCAȚIE ȘI FAMILIE

Prof. Fuciu Diana Florentina

Prof. Olaru Alina Roxana

Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă Brașov

Vorbele marelui filozof grec, Aristotel, „fericirea este scopul suprem al activității umane” sunt răsunătoare în mințile tuturor, într-un mod inconștient care se exprimă spre exterior în diferite forme și imagini. Încă de la naștere, ființa se atașează de figura maternă, plânge, râde, se joacă, adică se manifestă printr-un stil propriu. Ce este minunat și se poate descrie într-un singur cuvânt sunt diferențele umane și modul în care acestea ne atrag unii spre alții, înțelegându-ne nevoile și comportamentele diversificate.

Copilul este o ființă fragilă care nu neaparat seamănă cu tata sau mama doar din punct de vedere al geneticii comportamentului uman, mai degrabă acesta seamănând cu relația dintre cei doi adulți. Familia în care copilul crește trebuie să fie echilibrată, luminoasă și curioasă spre dezvoltare personală. Pentru o creștere cât mai armonioasă a unui copil, atât mama cât și tatăl trebuie să conștientizeze faptul că o minune trebuie tratată cu multă dragoste și respect. Cu siguranță, frica este de cele mai multe ori sentimentul predominant care se întărește în sufletul părinților, dar acest lucru nu poate fi evitat sau tratat cu superficialitate. Poate că această frică nici nu trebuie schimbată sau exclusă din viața unui părinte. Din contra, trebuie înțeleasă și studiată pentru ca nu cumva, mai târziu, copilul să simtă aceste trăiri și sentimente ale adultului, preluându-le chiar el în etapa de maturitate care îl așteaptă. Temerile părinților se datorează griji pe care aceștia o poartă copiilor, fiind un aspect normal, dar care trebuie ținut sub control. Astfel, pentru o mai bună conexiune cu copilul, mama trebuie să îi vorbească și să-l facă să înțeleagă faptul că noi, ființele umane, suntem formați din trup și suflet, două elemente firave și gingașe. Există diferite modalități prin care jocul devine un adevărat pion principal în viața copilului, dar nu orice joc, ci acela în care părintele se implică și se transpune în lumea copilului cu tot ce înseamnă aceasta: emoții puternice, frustrare, dar și înțelegere, bucurie, dar și tristețe, agonie, dar și extaz.

Părintele trebuie să fie mult mai mult decât o entitate prezentă în viața copilului. Este necesar să fie un partener de încredere, un bun ascultător și un prieten care să nu critice, doar să înțeleagă problemele cu care copilul se confruntă și să găsească o soluție, deoarece cheia spre succes dintre relația părinte-copil este înțelegerea și ascultarea.

Familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit și educat. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice ale copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive din familie, deoarece la aceasta vârstă, rolul exemplului este foarte important; de familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului. Primele impresii despre lume și viața, despre fenomene din natură și societate, copilul le primește din familie. Astfel, prin comunicarea continuă cu membrii familiei, el își însușește limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice. Părinții vor fi atenți la felul cum pronunță copiii cuvintele, le vor corecta vorbirea, le vor îmbogăți vocabularul, îi vor învăța să se exprime corect și coerent. Insușirea vorbirii de către copiii cu cei din jur. Părinții trebuie să acorde o mare atenție întrebărilor copiilor, semn sigur al dezvoltării lor intelectuale, al manifestării active a setei de cunoaștere, al curiozității lor cu privire la originea lucrurilor din jur. În familie copiii își însușesc primele cunoștințe, își formează primele reprezentări și dobândesc

experiențe morale. Părinții îi învață de timpuriu pe copii să înțeleagă ce este "bine" și ce este "rău", ce este "permis" și ce este "interzis". Pentru unele fapte și acțiuni, copiii sunt încurajați și lăudați, iar pentru altele sunt dojeniți de către părinți.

Procesul educării morale a copilului este de lungă durată, deși începe încă din familie. Deprinderile de comportare civilizată, atitudinile copilului față de alții exprimă de fapt atmosfera morală în care el a fost crescut în familie, sfaturile și îndemnul pe care le-a primit de la părinți, exemplul personal pe care i l-au dat prin atitudinile și faptele lor de conduită. Unii părinți nu înțeleg că adesea copilul este incorect nu pentru că ar vrea să se abată de la reguli, ci pentru că nu știe cum trebuie să se comporte, nu dispune de experiența morală necesară, nu cunoaște cerințele față de comportamentul lui. În educarea copiilor, un rol foarte mare îl are stabilirea unor relații benefice între membrii familiei. Ceea ce trebuie să caracterizeze relațiile dintre părinți și copii este stima reciprocă dintre membrii familiei, dragostea părintească rațională față de copii, consecvența și unitatea cerințelor pe care le formulează părinții și ceilalți membri ai familiei față de copii, exemplul personal pe care îl dau cei mari prin atitudinile și faptele lor, încât devin pentru copii un exemplu de urmat. Desigur, părinții își iubesc copii, le poartă de grijă, muncesc pentru ei și participă la toate bucuriile și suferințele lor. Dar aceasta dragoste nu trebuie să fie oarbă. Părinții care se manifestă astfel față de copiii lor, îi scutesc de orice efort, le satisfac toate capriciile, nu se bucură de niciun fel de respect și autoritate în fața acestora.

Experiența educației în familie arată că acolo unde copii sunt scutiți de orice fel de griji și eforturi, ei devin egoiști, nu-și iubesc cu adevărat părinții, se înstrăinează de ei și nu le dau o mână de ajutor atunci când se întâmplă să treacă prin unele încercări. O problemă aparte a educației în familie o constituie copilul unic. Nu e de mirare că părinții concentrează toată grija și dragostea asupra singurului lor copil. Dar aceasta dăruire afectivă pe deplin explicabilă trebuie totuși supusă unui control rațional. Părinții sunt datori să-i găsească copilului tovarăși de aceeași vârstă cu el. Ei nu trebuie să-l "acopere", să-l silească să-și petreacă timpul numai în preajma lor. A-l priva pe copil de posibilitatea de a se juca cu alți copii, înseamnă a-l lipsi de bucuriile vieții. Nici un copil nu poate să crească sănătos, sub aspectul intelectual și moral, dacă nu se dezvoltă în colectiv și prin colectivul de copii.

Mai mult de atât, copil este și adolescentul ajuns într-un haos care îi învâluie personalitatea, încercând să caute portite de scăpare. Certurile și scandalurile dintre părinți și copii se amplifică la adolescență și gradul de apropiere dintre părinți și copii se reduce la nivelul trăirii subiective. Adolescenții se îndepărtează de părinți în încercarea de a-și crea o identitate proprie și mulți părinți acceptă destul de greu această retragere. Totuși, în majoritatea familiilor perioada de conflicte intense de la începutul adolescenței este urmată de stabilirea unei noi relații părinte-copil, mai puțin volatile, bazată mai mult pe egalitate. Părinții care își mențin autoritatea - calzi și suportivi, dar fermi și clari în privința regulilor pe care le aplică - tind să aibă adolescenți care traversează această perioadă într-o manieră mai puțin problematică. La polul opus, adolescenții care au părinți autoritari (cu reguli rigide și puțină afecțiune în relația cu copiii) sau hiperpermissivi tind să se confrunte cu mai multe probleme emoționale și comportamentale. Așadar, o apropiere cât mai afectivă prin intermediul unor jocuri care să stimuleze adolescentul nu ar aduce decât un plus vieții acestuia. Dezvoltarea aptitudinilor, valorilor și comportamentelor sociale care duc la maximum adaptarea la societate în care crește un anumit copil, necesită o coordonare a multor forte relative independente. Dintre acestea, cea mai importantă include tendințele temperamentale pe care copilul le moștenește, clasa socială, grupul etnic și afilierea religioasă. Influența părinților asupra copilului îmbracă două forme extrem de diferite. Părinții care discută regulat cu copiii și le citește povești, au copii cu un vocabular foarte dezvoltat, scoruri înalte la testele de inteligență și note mari la școală. Părinții care explică copiilor motivele pentru care le cer să îi asculte ajung, de obicei, să aibă copii mai respectuoși și mai ascultători. Părinții își influențează deseori copiii prin intermediul caracteristicilor acestora comune. Copiii trag singuri concluzii despre ei, adesea incorecte, pentru

ca, presupun că, fiind urmași biologici ai mamei și tatălui lor, posedă o parte din calitățile părinților. Această credință încărcată emoțional se numește identificare și stă la baza mândriei naționale și loialității față de grupurile etnice și religioase. Astfel, dacă un părinte este perceput de copil ca fiind afectuos, corect și talentat, atunci copilul se presupune că posedă una sau mai multe dintre aceste trăsături dezirabile. Copilul are, prin urmare mai multă încredere în sine decât ar avea dreptul, date fiind dovezile. Dimpotrivă, copilul care își percepe părintele ca nedrept în aplicarea pedepselor, lipsit de talente și se simte respins de acesta, se simte rușinat pentru că presupune că și el are unele dintre aceste trăsături nepotrivite.

Copiii își aleg prieteni care le împărtășesc valorile și interesele. Un copil care apreciază școala și succesul academic, își va alege prieteni care îi împărtășesc preocupările. Dacă un astfel de copil ajunge un adult care are succes în sfera academică, nu este logic să presupunem că acest rezultat se datorează influenței prietenilor, pentru că tânărul și-a ales singur grupul respective de prieteni prin intermediul educației părinților.

Copii suntem și am fost cu toții, dar esențială este conștientizarea acceptării și înțelegerii care constituie un drum imuabil spre etern.

Bibliografie:

Smith.L (2005) : *Introducere in psihologie*. Bucuresti: Editura Tehnica

STRATEGII ACTUALE DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA PREȘCOLARILOR

Prof. învă. preșcolar Ana-Maria Irina
Prof. învă. preșcolar Gabriela Ștefănuță
Grădinița cu Program Prelungit Nr. 14, Iași

”Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. (Child’s Appeal)

Educația reprezintă arta măiestriei, artă dedicată tuturor oamenilor, cu scopul de a-i ghida și îndruma în formarea continuă a unor ființe capabile să descopere esența adevărului, chiar și în cele mai mărunte lucruri.

Pedagogia preșcolară tratează procesul educațional ca pe un sistem de influențe exercitate asupra copilului la începutul existenței sale, într-o perioadă care își pune amprenta asupra calității întregului edificiu al personalității ce se va definitiva mulți ani mai târziu. Procesul instructiv-educativ realizat la această vârstă păstrează caracteristicile fundamentale ale celui exercitat în întreaga perioadă de școlaritate, are o funcționare sistemică, incluzând componentele structurale, operaționale și funcționale.

Educația copilului începe încă de la naștere. Educația preșcolară este unul din elementele esențiale ale educației individului uman. În procesul educației preșcolare, un rol esențial îi revine sistemului preșcolar, care reprezintă o etapă incipientă pentru încadrarea copiilor în sistemul educațional, dar și a familiei acestuia.

”Copiii învață mai bine atunci când sunt într-un climat socio-afectiv sigur, când relaționează plăcut cu părinții, cu educatorii și cu ceilalți din jurul lor”. John Bennet, UNESCO, 2004.

Conform curriculum-ului pentru educație timpurie, 2019, este necesar ca între educatoare și familie să se stabilească relații de parteneriat care să asigure continuitate și coerență în demersul educațional; familia reprezintă un partener activ, nu doar receptor al informațiilor furnizate de educatoare referitoare la progresele realizate de copil; totodată e importantă înțelegerea valorii educației, pentru comunitate și participarea comunității, în perioadele timpurii.

La copiii cu vârste între 3-6/7 ani este foarte important ca familia și personalul grădiniței să comunice liber și deschis despre copii și activitățile lor. Grădinița și căminul părintesc sunt strâns legate între ele și cu cât comunicarea între ele este mai eficientă, cu atât mai mult sprijin pot primi copiii pentru a trece printr-o perioadă educațională încununată de succes.

Modalități de implicare și tipuri de activități care se pot desfășura în colaborare cu familia:

- **Întâlnirile cu părinții** sunt prilejuri pentru a informa părinții referitor la modul în care se comportă copilul lor cu ceilalți copii și progresele pe care le înregistrează acesta în timpul activităților. Tot în cadrul acestor întâlniri educatoarea află de la părinți care sunt problemele pe care le întâmpină în educarea preșcolarului și de cele mai multe ori le oferă soluții eficiente sau le identifică împreună.
- **Vizitarea grădiniței de către părinți.** Este bine ca asemenea vizite să se facă periodic, conferind securizarea spațiului în care copilul își petrece timpul. Crearea unei atmosfere de încredere reciprocă, bazată pe comunicare sinceră, necesită respectul reciproc care survine în timp.
- **Participarea părinților la activități ale grupei** reprezintă un alt prilej de implicare a familiei oferind multiple valențe educative atât pentru relația copilului cu părintele, cât și

în relația copilului cu grădinița, educatoarea și covârșnicii. Acest tip de implicare semnifică și un mod prin care părinții sunt familiarizați cu programul grupei, cu conținutul și metodele didactice, cu materialele didactice și mijloacele necesare desfășurării activităților, cu modul de comunicare și abordare a situațiilor problematice, cu semnificația respectului față de copil. Părinții devin parteneri în educație deținând informații despre scopul programului educativ la care participă copilul lor, care sunt obiectivele urmărite, cunosc progresele făcute de copil și cum ar trebui sprijinit acesta și acasă. Trebuie să-i ajutăm pe părinți să știe mai multe despre ce le este de ajutor copiilor în dezvoltarea lor. Coerența și continuitatea influențelor educaționale din grădiniță și de acasă asigură o dezvoltare cât mai sănătoasă a copilului.

- **Activități practice, educative pentru abilități de comunicare, antreprenoriale și tehnice.** Organizarea unor expoziții sau târguri cu vânzare de obiecte cu accent pe stimularea spiritului antreprenorial. Aceste obiecte se pot realiza în activități de educație plastică și practică (desene, picturi, lucrări din plastilină, lucrări cu materiale din natură, colaje), dar și în cadrul unor ateliere de lucru părinți-copii, stimulând astfel conștientizarea petrecerii unui timp de calitate, valorificarea potențialului cognitiv sau artistic al preșcolarului, dar și armonizarea unor strategii de abordare a copilului mic din perspectivă reperelor de dezvoltare și modalități de stimulare a încrederii în sine a copilului.
- Participarea părinților la **excursii, vizite, serbări, aniversări.** Părinții pot fi implicați nu doar în organizarea acestor evenimente, dar pot veni și cu sugestii, propuneri de teme, de activități, împărțind cadrelor didactice activități de relaxare, joacă și învățare cu care cei mici sunt familiarizați și care le fac plăcere. Aceste evenimente sunt contexte de a asigura o cât mai mare coerență între valorile și practicile educaționale promovate de grădiniță și familie.
- **Activități de consiliere.** Consilierea familiei presupune și acțiuni de informare, deci de transmitere și primire a unor cunoștințe, idei și teze importante pentru asigurarea succesului în comunicarea intrafamilială și în rezolvarea situațiilor conflictuale, implicând în egală măsură toți membrii (mamă, tată, copil).

Educația și îngrijirea timpurie a copiilor trebuie considerate drept baza sistemelor de educație și de formare, fapt care se traduce prin asigurarea condițiilor optime de dezvoltare în perspectivă a competențelor cheie. O educație timpurie coerentă în toate mediile implicate (familie, grădiniță, comunitate etc.) reprezintă contextul necesar unui echilibru între aspectele socio-emoționale, învățare și starea de bine.

Cu cât părinții vor cunoaște mai bine programul educațional, cu atât va fi mai coerentă influența ambilor factori educaționali și a ambelor medii educaționale. Cu cât colaborarea dintre educator și părinți este mai strânsă cu atât aceștia vor cunoaște mai bine copilul, toate acestea conferă copilului preșcolar un context ce multiplică beneficii ale unei dezvoltări holistice. Acest demers sinergic în dezvoltarea armonioasă a copilului constituie baza formării personale și consolidarea achizițiilor cognitive ulterioare, dar și creșterea încrederii în forțele proprii, precum și succesul adaptării în etapa școlarității.

Beneficiile implicării reprezintă adevărate ancore atât pentru copii și părinți, cât și pentru cadrele didactice. Pentru copii acestea sunt traduse în termeni de performanță școlară, adaptare și implicare, prezență, rata promovabilității. Din punct de vedere al părinților ele pot constitui adevărate instrumente sub forma unor atitudini pozitive față de școală, relații mai bune între copii și părinți, iar pentru cadrele didactice ancorele contribuie la stimularea unei motivații crescute pentru îmbunătățirea metodelor educative.

Așadar, educația este cea mai mare responsabilitate a fiecăruia dintre noi. Instituții și organizații diverse, școala și familia sunt antrenate ca, prin efort comun, să transforme educabilul în educat. Fără a neglija importanța incontestabilă a celorlalți actori ai educației,

școala și familia sunt, de departe, cele mai abilitate forțe care asigură realizarea actului educațional, împreună realizând o acțiune sinergică consistentă asupra modelării personalității copilului.

Bibliografie:

1. Curriculum pentru educația timpurie 2019;
2. Dr. Mihaela Ionescu și colab., *Repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie de la naștere la 7 ani*, Unicef, București, 2010;
3. Angela Muscă Andrei, *PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE-COMUNITATE*, Editura Universitară, București, 2014;
4. Dragu, A. & Cristea, C., *Psihologie și pedagogie școlară*. Ediția a II-a revăzută și adăugită, Ovidius University Press, Constanța, 2003;
5. Gînju S., Carabet N., Haheu E., *DIDACTICA EDUCAȚIEI PREȘCOLARE SINTEZE*, Ministerul educației, cercetării și tineretului, 2012;
6. Șchiopu, U. & Verza, E., *Psihologia vârstelor*. Editura Didactică și Pedagogică, 1981.

IMPORTANȚA IMPLICĂRII FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA PREȘCOLARILOR

Prof. învă. preșcolar Panainte Andreea
Prof. învă. preșcolar Ezaru Crina
Grădinița cu Program Prelungit Nr. 14 Iași

”Familia este un factor important și de răspundere a educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor.”(Anton S. Makarenko)

Familia, unul dintre factorii care se preocupă de educația copilului, cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale.

Potrivit concepției lui Adler, mama este aceea căreia îi revine misiunea modelării copilului. De aceea cea dintâi îndatorire a mamei este de a sădi în conștiința copilului sentimentul comuniunii sociale, cultivându-i ideea fundamentală că trăiește într-o lume în care nu este altceva decât un om între oameni. Mama este o mediatore indispensabilă pentru viață, ea este aceea care trebuie să cultive sentimentul de comuniune, să-l călăuzească și să-l orienteze către ceilalți. Dacă părinții nu-și îndeplinesc funcția de a-i forma pe copii în perspectiva integrării sociale, atunci rolul acesteia trebuie asumat de școala care are de corectat greșelile comise de familie în formarea viitorilor adulți.

Din punct de vedere sociologic, familia este instituția fundamentală în societate, ea oferă mediul în care copilul se naște, se dezvoltă și se formează pentru viață. Rezultatele unor cercetări recente au demonstrat că dezvoltarea copilului e influențată în proporție de 70% de către familie.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, fapt recunoscut în pedagogie încă de la Komenski, care, în prima carte de educație a copilului, considera că educația primită de acesta până la vârsta de 6 ani, în primul rând de la mama, este determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară. Pentru a stimula evoluția intelectuală a copilului, familia trebuie să-l antreneze într-o serie de experiențe care să-i precizeze acestuia capacitățile cognitive.

Vehiculăm încă teoria că „familia este celula de bază a societății”, o expresie des uzitată, dar cred că puțin înțeleasă. Pentru ca un organism să funcționeze corect, celulele trebuie să fie sănătoase, de aceea și familia trebuie să fie așezată, să se implice coerent, corect în acest aspect de viață al copilului. De cele mai multe ori privim sistemul de educație, întregul proces de învățământ cu un soi de mentalitate, cu o predispoziție spre a duce mai departe propriile convingeri, atitudini față de învățare, de ce nu și de a regândi totul din perspectiva propriilor experiențe școlare.

Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive din familie, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important.

De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului. Primele impresii despre lume și viață, despre fenomene din natură și societate, copilul le primește din familie. Astfel, prin comunicarea continuă cu membrii familiei, el își însușește limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice.

Părinții trebuie să acorde o mare atenție întrebărilor copiilor, semn sigur al dezvoltării lor intelectuale, al manifestării active a setei de cunoaștere, al curiozității lor cu privire la originea lucrurilor din jur. În familie copiii își însușesc primele cunoștințe, își formează primele reprezentări și dobândesc experiențe morale. Părinții îi învăța de timpuriu pe copii să înțeleagă ce este "bine" și ce este "rău", ce este "permis" și ce este "interzis". Pentru unele fapte și acțiuni, copiii sunt încurajați și laudați, iar pentru altele sunt dojeniți de către părinți.

Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ,

familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale, familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „ cei șapte ani de acasă ”.

Educația reprezintă arta măiestriei, artă dedicată tuturor oamenilor, cu scopul de a-i ghida și îndruma în formarea continuă a unor siluete capabile să descopere esența adevărului, chiar și în cele mai mărunte lucruri.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toti cei ce participă la educarea copilului. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Școala tradițională desparte principial educația școlară de cea familială, părinții fiind simpli supraveghetori ai îndeplinirii lecțiilor. În contextul actual părinții sunt priviți ca primii învățători ai copilului, ca parte din procesul de învățământ. În comunicarea cu educatorul, părintele poate găsi modalități de cultivare a unor abilități în familie pentru a complementa sau suplimenta procesul educativ. Această comunicare duce la reducerea presiunilor conflictuale asupra copilului, dându-i o mai mare libertate în dezvoltare. Comunicarea elevului cu adulții devine mai ușoară, el se exprimă mai liber devenind astfel mai transparent pentru părinți.

Se prevede să se treacă la o nouă etapă a colaborării școlii cu familia în care accentul este pus pe angajamentul clar stabilit între părinți și profesori, pe un „contract parental” privind copilul individual cu obligații reciproce în cooperarea părinților cu profesorii.

Famiiliile trebuie să fie implicate în îmbunătățirea învățării acasă, precum și în școală, dacă avem copii care vor să devină persoane instruite. Famiiliile pot întări învățarea acasă, prin implicarea în școlile în care studiază copiii.

Procesul de dezvoltare permanentă al copilului are loc în cele mai multe cazuri în instituții specializate, precum școala. Școlii îi revine locul central deoarece dincolo de clădirea propriu-zisă, ea poate fi numită „a doua familie” unde copilul dobândește cunoștințe noi prin metode, tehnici, mijloace susținute de un sistem educațional profesionist. Aceasta îi oferă individului un ansamblu complex de cunoștințe, atitudini și abilități necesare, care să-i permită integrarea cu succes în societate.

Încă de la grădiniță, copilul este provocat să răspundă fizic, psihic, social și cultural diferitelor sarcini, devenind pas cu pas un tot unitar. Acesta este ca o marionetă, ale cărei sfori sunt puternic legate de propriile idealuri și aspirații.

Ne confruntăm în această perioadă, atât profesorii cât și părinții cu situații inedite cărora trebuie să le facem față. O bună comunicare între acești parteneri egali și esențiali în educație, construirea unei relații sănătoase și eficiente devine un aspect important al stării de bine a copilului.

Apreciem rolul familiei, al părintelui ca primul educator al copilului care continua să joace un rol important în viața copilului său pe parcursul întregii perioade a copilăriei. Experiențele timpurii ale copilului în familie, grădiniță, comunitate, construiesc fundația personalității sale, a emoțiilor, a obiceiurilor și a modului în care aceștia învață.

Pornind de la această recunoaștere a rolului familiei, cadrul didactic construiește un parteneriat în care părintele este asigurat că este respectat, că îi este respectată opinia, este asigurat că găsește un cadru didactic deschis să îl asculte, indiferent de sex, vârstă, nivel de educație sau statut social. Cadrul didactic, în lumina aceluiași principii, e important să înțeleagă viziunea pe care o are părintele asupra educației copilului său și așteptările privind învățarea lui. Aceste informații se obțin prin chestionare, întâlniri individuale cu părinții față în față sau online, invitându-i să participe la diferite activități și programe, jurnale de acasă, jurnale la grădiniță, scrisori, grupuri de sprijin pentru părinți, etc.

Tactul pedagogic al educatoarei o ajută să exploreze modul în care dorește familia să se implice în activitatea la grupă, fără să îi spună în mod explicit ce să facă. Comunicarea asertivă în relațiile cu părinții, pun empatia pe prim plan, astfel cei implicați în procesul educării unui copil trebuie să înțeleagă mai bine diferența dintre cuvintele care construiesc un context pașnic, de cooperare și cuvintele care șubrecesc această punte de legătură și încredere reciprocă între partenerii în educație.

Starea de bine și performanța unui copil cresc atunci când un copil simte că părinții, familia, comunitatea îl respectă, iar opinia lui e luată în considerare și validate, acestea fiind asigurate de principii comune și o comunicare eficientă .

Prin urmare, implicarea familiei în viața școlarului este primordială, ea reprezintă fundația viitorului adult de mâine, contribuie cel mai mult la ceea ce va deveni un copil mai târziu, și anume – OM.

Bibliografie:

1. Adler, Alfred , 1995, Psihologia școlarului greu educabil, Editura Iri, Bucuresti;
2. Bătrînu, Emilia, 1980, Educația în familie, Editura Politică, București;
3. Cucoș, C., 2009, Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. ediția a III-a. Iași: Polirom;
4. Ilade, Corneliu, 2008, Influența modelului educațional familial asupra comportamentului deviant al copilului în Educația la început de mileniu, editura Terra, Focșani;
5. Jigau, M., 1998, Factorii reușitei școlare, Editura Grafo Art, București;
6. Verza, Emil, 2000, Psihologia vârstelor, editura Pro Humanitate, București.

MODALIȚĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR. JOCUL

Prof.înv.primar PANC MARIOARA
Șc.Gimnazială Nr.1 Remetea
Jud.Bihor

Primii educatori ai copilului sunt părinții, care au cel mai determinant rol în viața lor. Dezvoltarea emoțională, socială și cognitivă a elevului depinde în cea mai mare măsură de mediul familiar. În primii ani de viață jocul sau lectura poate fi o activitate de bază, iar mai târziu când copilul este la școală părintele se poate implica, păstrându-și interesul față de mediul școlar, discutând despre ceea ce se întâmplă la școală, participând la întâlnirile dintre profesori-părinți, oferind ajutor copilului în rezolvarea unor teme etc.

Există mai multe modalități prin care părinții se pot implica, la nivelul școlii, pentru a-l sprijini:

- Întâlniri individuale a părintelui cu profesorul;
- Întâlniri de grup în care tema discutată va fi de interes comun;
- Prezentarea situației școlare de către profesor printr-un raport scris cu progresele copilului;
- Organizarea unor asociații profesor-părinți;
- Participarea părinților la diferite evenimente desfășurate în școală;

Implicarea părinților în activitatea școlară a copilului este recomandată din mai multe motive:

-îmbunătățește performanțele școlare ale copilului, cu cât implicarea este mai mare cu atât succesul elevului este mai mare;

-o comunicare eficientă ajută părinții să înțeleagă mai bine valoarea activităților desfășurate și curriculum-ul;

-profesorii se simt mult mai motivați;

-stima de sine și motivația elevului este influențată în mod pozitiv;

În mediul familiar, părinții au ca alternative de sprijin următoarele modalități:

- Ajutor în rezolvarea unor sarcini școlare;
- Oferirea de materiale alternative, care pot să-l ajute să înțeleagă mai bine, anumite lucruri;
- Încurajare în ceea ce face, ca de exemplu înainte unor evaluări;
- Discuții despre școală și activitățile școlare, despre ceea ce îi place sau nu la școală, despre profesori, despre colegi, clasă etc.
- Cunoașterea reciprocă dintre părinți, ajută la discutarea unor probleme și din altă perspectivă;
- Menținerea unei legături cu profesorii;
- A vorbi cu copilul despre visele și dorințele lui;

„Ceea ce fac părinții cu copiii acasă de-a lungul procesului de educație este mai important decât orice alt factor...” Desforges 2003

Am să prezint în continuare importanța jocului în viața copilului, jocul fiind cea mai la îndemână modalitate prin care copilul poate fi ajutat și susținut.

Jocul și valențele sale formative

Perioada petrecută în familie este determinantă pentru evoluția personalității copilului, pentru integrarea școlară și socială a acestuia. Cercetările dovedesc că cea mai rapidă perioadă de dezvoltare a creierului are loc în primii ani de viață, dar și perioadele următoare sunt hotărâtoare pentru rezultatele școlare și succesul în viață.

Un alt aspect destul de important este legat de îngrijire, făcându-se referire în special la nutriție. Accentul nu cade doar pe hrana copilului ci mai ales pe modul de hrănire. Un copil bine hrănit, care primește o hrană corespunzătoare și consistentă este mai rezistent la boli și învață mult mai bine. În aceeași măsură putem vorbi și de relația dintre părinți, mediul în care conviețuiesc, relațiile dintre toți membrii ei, modul de raportare al unora la ceilalți, felul în care se comunică sau rolul avut de fiecare.

Lipsa jocului la copil este un semnal de alarmă că ceva nu este în regulă. De aceea este o necesitate ca copilul să desfășoare tot felul de jocuri, ele asigurându-i dezvoltarea în mod corepunzător și sănătatea. „Jocul are o dimensiune culturală, fiind specific tuturor vârstelor și constituie forma principală de dezvoltare și constituire a personalității la copil.”(Solter, A., p.58).

Prin joc copilul reușește să se apropie de realitate, devine capabil să-și reprezinte obiecte, evenimente, persoane, situații, să stabilească legături cu ceilalți.

De câte ori se întâmplă ca părinții să se bucure atunci când văd că, copiii lor stau liniștiți, atrași de jocurile digitale, iar ei au „timp” să se bucure de „timpul liber”. Totuși, trebuie acordat o mare atenție a folosirii eficiente a timpului și mai ales a jocurilor folosite.

Prin joc ei își formează, așa zisele „deprinderi ușoare” referindu-se la „capacitatea de a se concentra și de a –și menține atenția, de a stabili obiective, de a face planuri și de a monitoriza acțiuni, de a se adapta unor condiții schimbătoare, de a rezolva probleme, de a respecta reguli, de a-și controla impulsurile și de a amâna gratificarea”(Shapiro,J., pg.38) deprinderi care stau la baza tuturor învățăturilor, deprinderilor de care copiii au nevoie pentru a deveni viitori adulți.

Orice activitate desfășurată prin joc, oricât ar fi de dificilă, poate fi abordată prin joc. Este nevoie de răbdare și inspirație într-adevăr din partea părinților, dar răsplata implicării nu va întârzia să apară.

Pentru copii joaca este lucru natural. Este foarte important ca părintele să intre în lumea jocului și a copiilor, deși pare un lucru greu și dificil. Părintele are rolul de a-l ghida pe copil, de a-i arăta cum să se joace corect. Însă timpul petrecut împreună sub orice formă, joacă plimbare, discuții este foarte benefic pentru copil, ajutându-l să se dezvolte foarte mult emoțional, oferindu-i siguranță și confort psihic. În caz contrar, copilul își va îndrepta atenția spre altceva: tabletă, telefon, gadget-uri, grupuri de prieteni etc. Așadar legătura dintre părinți și copii poate fi întărită prin joc, părinții fiind atenționați să respecte acest drept fundamental al oricărui copil.

Este foarte important să ne cunoaștem copilul și să știm care sunt pasiunile și dorințele lui.

Pentru a-i dezvolta creativitatea și imaginația copilului, pentru o dezvoltare sănătoasă atât din punct de vedere fizic cât și emoțional, este bine ca părinții să respecte câteva sfaturi:

- să-i ghideze în alegerea jocului potrivit vârstei;
- nu trebuie să li se îngreieze imaginația, să fie obligați să joace un anumit joc;
- ideile copilului să fie respectate și acceptate;
- încurajările și laudele trebuie spuse cât mai des, deoarece îl va învăța să persevereze, să acționeze, să se comporte;
- părinții trebuie să intre în lumea copiilor și să accepte jocurile alese. Deoarece pentru copil ele sunt interesante, iar ca părinte poți cere oricând sfaturi atunci când jocul nu este cunoscut.

Beneficii pe care le aduce joaca în relația părinte-copil

- ❖ Formarea unei legături mai puternice între părinte și copil;
- ❖ O comunicare mai eficientă bazată pe încredere reciprocă;
- ❖ Jocul dezvoltă atenția și imaginația copilului;
- ❖ Ne ajută să ne cunoaștem cât mai bine copilul;
- ❖ Contribuie în mare măsură pentru însușirea unor cunoștințe;
- ❖ Este un mod plăcut de a alunga stresul și oboseala;
- ❖ Jocul pregătește copilul pentru viață, înțelegând prin el mult mai ușor lumea înconjurătoare;
- ❖ Prin joc învață să mai și piardă și să accepte și mai ușor învingerea;
- ❖ Prin exersarea lor, se pune accent pe cooperare și egalitate, pe necesitatea respectării unor reguli;
- ❖ Previne problemele legate de obezitate, o problemă atât de des întâlnită;
- ❖ Ajută la funcționarea corectă a creierului;
- ❖ Râsul care se produce în timpul jocului, induce o stare de bine, declanșează eliberarea de endorfine (hormonii fericirii) care duc la veselie și o mulțumire sufletească.

Astfel baza formării viitorului adult depinde în cea mai mare măsură de familie și mediul familial.

Bibliografie:

- Dolean, I., Dolean, D., (2002), Meseria de părinte, editura Aramis, Print srl
Pânișoară, G.,-coord. (2011), Psihologia copilului modern, editura Polirom
Shapiro,J., (2021), Noua copilărie, editura Humanitas
Solter, A., (2018), Copiii noștri frumoși să sănătoși, editura Herald
Verza, E., Verza, F.E., (2017) Psihologia copilului, editura Trei
Vrașmaș, E.,(2008),Intervenția socioeducațională ca sprijin pentru părinți,
editura Aramis

<https://www.bebel.ro>

<https://blogintandem.ro>

<https://www.pagina.depsihologie.ro>

<https://www.parentsparticipation.eu>

ROLURILE PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

Prof.inv.primar PANDELE CAMELIA GABRIELA
Scoala Gimn. „GH. POPESCU” Margineni – Slobozia
Loc. SCORNICESTI, Jud. OLT

“Un copil educat numai la școală este un copil needucat.”- George Santayana (filozof, eseist și scriitor de origine spaniolă)

Educația începe acasă, continuă la școală și influențează întreaga noastră viață.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este, din această cauză, extrem de puternică și – din multe puncte de vedere – de neînlocuit.

Răspunderea cea mai mare pentru pregătirea elevilor pentru școală o poartă părinții. Mai sunt, totuși, părinți care, în loc să sădească în suflerul copilului dragostea față de școală, față de cel care-l educă și-l instruește, imprimă acestuia frică și teamă.

Încă de pe timpul verii unii părinți, tulburați de unele ghidușii ale copiilor, încep să-i apostrofeze: „Vine ea școala, vezi pe dracu atunci!” sau „Of! nu vine mai repede școala să scap de tine o dată!” ... Școala nu vine din nici o parete și nici nu pică din cer, iar acolo nu este nimeni să-l sperie. Dimpotrivă, în pragul fiecărei școli, elevii din clasa întâi sunt așteptați cu zâmbetul pe buze de un om blând și drag copiilor – învățătorul, a cărei menire este să le descifreze acestora tainele slovelor necunoscute.

Elevii, ai căror părinți le-au sădit în suflet spaima și frica față de cei care îi vor instrui și educa, nu vor veni cu dragoste și bucurie la școală. Iată de ce, uni elevi de clasa întâi plâng și sunt timizi în primele zile de școală, pentru că părinții lor nu i-au pregătit așa cum trebuie pentru a înțelege ce înseamnă a fi elev. Oare, acești părinți cred că după ce copilul a pășit drumul școlii au „scăpat de el”? Nu, nu au scăpat de copil. Dimpotrivă, părinților la revine o sarcină mai mare, aceea de a fi colaboratori permanenți ai școlii.

Este cunoscut faptul că din ce în ce mai mulți părinți plasează problemele legate de buna educație a copiilor printre cele mai importante preocupări ale lor. Printre ei sunt părinți care țin o strânsă și permanentă legătură cu școala. Ei se străduiesc, îndrumați de cadrele didactice, să creeze în mediul familial o ambianță prielnică unei dezvoltări sănătoase a copilului. În felul acesta, influența favorabilă exercitată de școală asupra elevului continuă și acasă. Școala oferă acestor părinți prin intermediul diriginților, psihologului, administrației, sfaturi prețioase privitor la modul în care trebuie să rezolve probleme educative specifice vârstei. Cu părere de rău, există și alt tip de părinți, care consideră că nu în toate cazurile este necesară menținerea unei legături permanente cu școala. Ajutorul calificat al cadrelor didactice este de neînlocuit, fiindcă ei sunt acei a căror profesie este tocmai de educator. De aceea menirea școlii este de a găsi cât mai multe și eficiente forme de colaborare, de atragere a părinților într-un dialog eficace spre formarea unui cetățean activ.

Rolul părintelui în existența copilului este fundamental, dar numai în măsura în care el găsește forța și secretul de a lansa pe traiectoria vieții un individ rezistent, puternic, adaptabil, echilibrat, bun și, prin aceasta, predispus la o anume fericire.

Părintele nu are dreptul și nu poate să se substituie copilului său, pe care trebuie să-l perceapă de la bun început ca pe o ființă autonomă, rolul său fiind acela de a-i facilita, stimula și consolida manifestarea autonomiei și eficienței sale umane.

Se spune că "profesia" de părinte este una din cele mai vechi profesii care se practică de către toți membrii comunității, însă puțini sunt cei care se străduiesc s-o învețe sistematic, să-și pună probleme și să încerce să le rezolve la nivelul perioadei actuale.

Pentru o bună educație a copilului este necesară conlucrarea familiei cu școala. Buna cunoaștere a ceea ce copilul trebuie să primească și primește concret din partea familiei,

conjugată cu o muncă metodică pe baze științifice, din școală, în condițiile unei bune colaborări permanente dintre familie și școală, al unei îndrumări suficiente a familiei reprezintă pârghii de bază în munca de formare a școlarului.

Implicarea părinților în educația copiilor este asociată cu rezultate mai bune ale acestora la școală. Unul dintre cele mai ample studii asupra implicării părinților în educația copiilor a fost realizat în 2009, când o dată cu testele PISA la care au participat adolescenți din 13 țări, au fost completate de către părinți și chestionare privind implicarea lor în educația copiilor.

Concluziile studiului au arătat că unele forme ale implicării părinților în educația copiilor sunt asociate cu anumite rezultate cognitive (cât de bine citește copiii, de exemplu), în timp ce alte forme de implicare sunt asociate cu rezultate noncognitive (cât de mult le place copiilor să citească, de exemplu).

Țările în care părinții au participat la acest studiu au fost: Croația, Danemarca, Germania, China, Ungaria, Italia, Coreea de Sud, Lituania, Macao-China, Noua Zeelandă, Panama, Portugalia, Qatar.

Cum este definită implicarea părinților în educația copiilor: timpul și efortul direct pe care părinții le dedică evoluției academice și generale a copiilor lor.

Există o serie de strategii pedagogice de îmbunătățire a relației școală-familie-comunitate și de valorificare a calității educației în formarea personalității integrale a elevului, și anume:

- strategia familiarizării părinților /familiei cu finalitățile /standardele de eficiență a învățării și curriculumul școlar;
- strategia implicării părinților în activitățile școlare ce urmăresc scopul formării competențelor de autoeducație la elevi;
- strategia axată pe educația părinților în scopul formării și dezvoltării competențelor educative parentale și a centrării pe autoeducație;
- strategia implicării actorilor comunitari în participarea sistematică la acțiunile educative în scopul integrării optime a educatului în societate.Cu toate acestea se întâlnesc o serie de reproșuri care li se fac părinților privind colaborarea cu școala:
- Apatia (nu vin la reuniuni anunțate);
- Lipsa de responsabilitate (așteaptă inițiativa profesorilor);
- Timiditate (lipsa de încredere în sine);
- Participare cu ingerințe (critică cu impertinență școlară);
- Preocupări excesive (exclusive) pentru randamentul școlar (notele copilului);
- Rolul parental rău definit (nu înțeleg corect funcțiile și rolurile în educația copilului);
- Contacte limitate cu școala (numai în situații excepționale,de criză în comportamentul copilului);
- Conservatorism (reacții negative la idei noi);

Nu lipsesc nici reproșurile care li se fac profesorilor privind colaborarea cu familiile elevilor. Acestea sunt similare cu cele pentru părinți dar nu identice:

- Dificultăți de a stabili relația cu adulții (tratează părinții ca pe copii și nu ca pe parteneri în educația copilului,decizând autoritar la reuniunile cu părinții);
- Definirea imprecisă a rolului de profesor;
- Lipsa pregătirii privind relația școală-familie.

În concluzie, numai printr-o colaborare strânsă, susținută, familia, școala și comunitatea pot pune în aplicare procesul de educare a copilului.Pentru a construi un mediu prietenos copilului și pentru a fi calitativă, interesantă, școala are nevoie de sprijinul conștient și partenerial al părinților și actorilor comunitari. Pe tot parcursul perioadei școlare este necesar să

existe un acord conform căruia părinții să colaboreze cu instituția de învățământ frecventată de copiii lor și cu instituțiile educative din întreaga comunitate.

Potrivit studiului PISA, în toate țările în care a fost aplicat chestionarul, copiii ai căror părinți stau de vorbă mai mult cu ei despre subiecte legate de școală, cărți, filme sau programe de televiziune sau despre subiecte generale au rezultate mai bune la testele de citire și matematică.

➤ Efectele implicării părinților în educația copiilor sunt pozitive dacă lasă loc pentru decizii autonome, dacă se concentrează asupra procesului și dacă se bazează pe convingeri pozitive despre potențialul copilului.

➤ Însă efectele implicării părinților sunt negative dacă aceasta ia forma controlului, este concentrată pe persoana copilului și presupune convingeri negative despre potențialul copilului.

➤ Adolescenții ai căror părinți s-au implicat din primii ani de școală în educația lor au avut rezultate mai bune la testele de citire și erau mai motivați să citească. Această asociere a fost mai puternică atunci când implicarea părinților în primii ani de școală a constat în conversații, lectură și relatarea de povești.

➤ Copiii ai căror părinți sunt pasionați de lectură și petrec timpul liber citind au mai multe șanse să fie la rândul lor cititori, indiferent de statutul socioeconomic al familiei.

Studiile de acest fel arată cât de simplu poate fi ca părinții să influențeze rezultatele academice și evoluția pozitivă a copiilor lor.

"Căci ei vor fi în lume și în viață,

Așa cum noi le-am spus și arătat,

Iar ei, la fel vor da povață

Și-un lung popor e-acum de noi format."(Traian Dorz).

De modul în care școala interrelaționează cu familia și comunitatea depinde formarea personalității și instruirea copilului. Relațiile bune dintre școală, familie și comunitate sunt în avantajul dezvoltării copilului la diferite vârste.

Bibliografie:

1. Băran- Pescaru, A., „Parteneriat în educație”, Editura Aramis Print, București, 2004.
2. Dolean, I., Dacian, D.- „Meseria de părinte”, Editura Aramis, București, 2002.
3. Popescu, M., „Implicarea comunității în procesul de educație”, Corint, București, 2000.
4. Vasile Gh. Cojocaru, ”Calitatea în educație”, Chișinău, 2007
5. Vrășmaș, E. - „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2001
6. Vrășmaș, E., A., „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002.

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR

**PROF. ÎNV.PRIMAR, PÎRVU CORNELIA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 DÂNGENI**

Este esențial ca legătura dintre părinte și școală să aibă la bază încrederea reciprocă. Pentru a realiza un parteneriat eficient cu părinții, cadrele didactice responsabile trebuie să urmărească să învețe de la părinți despre copiii acestora și să ofere părinților informațiile și resursele necesare în vederea eficientizării procesului educațional.

Instrumente de comunicare cu familia pe parcursul anului școlar: programarea întâlnirilor cu părinții, consultații cu părinții, chestionar pentru părinți.

Modalități prin care părinții pot fi implicați în mod efectiv în viața școlară a copilului lor:

1. Rapoarte scrise către părinți- constituie o modalitate importantă de comunicare cu părinții, oferind acestora informații specifice cu privire la progresul copiilor și indicând domeniile în care aceștia aunevoiede sprijinsuplimentar.
2. Carnetul de mesaje- poate fi un instrument folosit zilnic pentru a transmite informația de la cadrul didactic responsabil către părinți și viceversa. Poate fi utilizat pentru a transmite informații cu privire la: teme; evenimente speciale organizate de școală; lucruri bune pe care le-a făcut copilul; preocupări sau întrebări. Cadrul didactic responsabil și părintele ar trebui să semneze paginile, pentru a semnala că au citit mesajele.
3. Participarea la evenimentele școlare

Părinții asistă la serbări și concerte școlare, piese de teatru sau alte evenimente similare.

4. Servicii pentru comunitate

Școlile își pot extinde serviciile (asigurând săli sau alte facilități sau suplimentând orele de activitate) pentru grupuri provenind din comunitate, organizând activități comunitare sau facilitând servicii sociale în parteneriat cu ONG-uri și/sau instituții.

MODALITĂȚI DE CUNOAȘTERE RECIPROCĂ

A. Întâlnirile/ședințele cu părinții unei clase, sunt prilejuri pentru a informa părinții referitor la modul cum se comportă copilul lor cu ceilalți copii și progresele pe care le înregistrează acesta în timpul activităților. Tot la aceste întâlniri, cadrul didactic responsabil află de la părinți despre problemele cu care aceștia se confruntă și, de cele mai multe ori, le oferă soluții sau le găsesc împreună. Așadar, dialogul dintre cadrul didactic responsabil și părinți este foarte necesar.

De exemplu, dacă se constată că mulți copii vin obosiți la școală, cadrul didactic responsabil sugerează părinților să-și culce copiii mai devreme seara, sau să petreacă mai puțin timp la televizor sau calculator.

La rândul lor, părinții sunt informați, de către cadrul didactic responsabil, că la școală copiii beneficiază de un program rațional, echilibrat, alternând activitățile comune cu cele opționale, cele statice cu cele dinamice, timp în care copilul are posibilitatea să asimileze cunoștințe și deprinderi noi și, în același timp, să se destindă. Putem constata că unii părinți sunt prea indulgenți cu copilul lor, nu respectă un program zilnic necesar copilului, nu îi cer acestuia să respecte normele de comportare civilizată în familie, pe stradă, la teatru, în excursie etc. Din acest motiv, acesta ajunge să se comporte la fel și la școală: nu salută, perturbă activitățile – vorbind neîntrebat, este neastâmpărat, agresiv, folosește cuvinte auzite în familie.

Dialogul cadru didactic responsabil - părinte se poate organiza fie individual, prin consultații cu fiecare familie, fie în ședințele organizate cu părinții; partenerii în educația copilului se informează reciproc, ceea ce contribuie atât la buna desfășurare a procesului educațional din școală, cât și la o bună educație în familie. Dialogul deschis, bazat pe încredere reciprocă, necesită timp pentru a fi clădit. Unii părinți, care au avut experiențe negative în cursul propriilor ani de școală, se pot simți intimidați de prezența unor cadre didactice. Alții, care au fost învățați că un cadru didactic responsabil „știe cum e mai bine”, nu pun la îndoială în nici un fel acțiunile acestuia. Este posibil ca și cadrul didactic responsabil, la rândul său, să fi avut experiențe negative cu unii părinți, care au încercat să-i dea lecții despre cum să-și facă meseria. Aceste atitudini sau sentimente pot obstrucționa o bună comunicare.

Talentul și tactul pedagogic al cadrului didactic responsabil este indispensabil dialogului deschis. Când dăm explicații despre activitățile din școală și/sau despre problemele ce pot apărea, este mai bine să o facem în termeni care sunt pe înțelesul părinților, precum și să dăm acestora ocazia de a pune întrebări.

B. Activități practice și educative

Părinții pot fi invitați să participe la excursii, vizite, serbări, aniversări. Aceștia pot fi implicați nu doar în organizarea acestor evenimente, dar pot veni și cu sugestii, propuneri de teme și activități. Aceste evenimente reprezintă oportunități de a asigura o cât mai bună coerență între valorile și practicile educaționale promovate de școală și familie. Fără stabilirea unui sistem unitar de cerințe, colaborarea dintre cei doi factori educaționali va rămâne fără rezultatele scontate.

De asemenea, pot fi organizate expoziții cu vânzare de obiecte. Aceste obiecte se pot realiza în cadrul activităților de educație plastică și practică (lucrări din plastilină, desene, picturi, lucrări cu materiale din natură, colaje). La expoziție pot participa părinți și alte rude ale copiilor.

Din suma provenită din vânzarea acestor obiecte se pot cumpăra materiale și echipamente necesare dotării clasei.

C. Instrumente de culegere a datelor semnificative despre copil

a. Vizitarea școlii de către părinți

Pentru a ajuta familiile să se simtă binevenite în sala de clasă, este nevoie de mai mult decât de o simplă notiță scrisă sau de o invitație. Este bine ca asemenea vizite să aibă loc periodic, și nu doar atunci când apar anumite evenimente în activitatea de învățare a copilului sau în comportamentul acestuia. Trebuie să-i ajutăm pe părinți să știe mai multe despre ce este util în dezvoltarea copiilor. Coerența și continuitatea influențelor educaționale din școală și de acasă asigură o dezvoltare sănătoasă a copilului.

Crearea unei atmosfere de încredere reciprocă necesită respect reciproc, care apare în timp. Promovarea participării familiei reprezintă o componentă esențială în educația copiilor, prezentând o serie de avantaje de loc neglijat.

b. Participarea părinților la activitățile clasei reprezintă un prilej de cunoaștere, dar și un mod defamiliarizare cu programul clasei, cu materialele didactice și mijloacele necesare desfășurării activităților, cu conținutul și metodele didactice, cu modul de comunicare și abordare a situațiilor problematice.

Relația părinte-cadru didactic responsabil contribuie la constituirea unor relații pozitive între familie și școală, la o coerență a practicilor educaționale și a cerințelor referitoare la copil. Astfel, părinții devin parteneri în educație, valorificând informațiile cu privire la scopul programului educativ la care participă copilul lor, cunoscând progresele făcute de copil și identificând modalitățile optime prin care ar trebui sprijinit acesta.

c. Comunicarea cu familia

În pedagogia tradițională, această temă e tratată sub denumirea de „colaborare dintre școală și familie”. În prezent, dimensiunile acestei relații sunt mai cuprinzătoare, datorită extinderii conceptului de colaborare către comunicare prin cooperare, și mai nou, prin conceptul de parteneriat, care le cuprinde pe toate și în plus, exprimă o abordare pozitivă și democratică a relațiilor educative, în sensul implicării active și valorizării experienței și statutului fiecărui actor, în egală măsură. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și de acțiune, având în vedere interesul copilului. Rolul cadrului didactic responsabil este de a discuta cu părinții, de a stimula comunicarea permanentă cu aceștia, de a informa membrii familiei cu privire la nevoile psihice și motrice ale copiilor, de a-i orienta către cunoașterea activităților din școală și de a obține sprijinul acestora pentru desfășurarea cât mai eficientă a acestor activități.

Strategii de comunicare formală:

Întâlniri cu comitetul de părinți –

Comitetul de părinți se alege la începutul fiecărui an școlar, în prima ședință cu părinții. Rolul acestuia este de a-i mobiliza pe toți părinții în vederea participării la diferite acțiuni inițiate de către cadrul didactic responsabil la nivelul clasei sau școlii, de a-i angrena în rezolvarea unor probleme social-gospodărești.

Correspondența scrisă cu părinții:

Scrisorile reprezintă o modalitate formală de comunicare cu familiile. Acestea se pot trimite ori de câte ori este nevoie. Trimițând acasă o scrisoare prin copil vă asigurați că familia este informată în mod adecvat. Conținutul și tonul scrisorilor poate varia. Cadrul didactic responsabil poate utiliza scrisoarea de înștiințare, pentru a descrie activități și evenimente din școală și pentru a sugera modalități de aprofundare a acestor activități acasă. Scrisorile de înștiințare trebuie să fie scurte și lizibile. Este mai eficient să trimiteți scrisori scurte în mod frecvent, decât scrisori lungi la intervale mai rare. Notițe și observații trimise la domiciliu de cadrul didactic responsabil, incluzând detalii despre activitățile preferate de copil sau scurte mesaje scrise.

Avizierul pentru anunțuri

Avizierele reprezintă o modalitate prin care se comunică informații familiilor într-o manieră informală. Informațiile de pe avizier pot fi adresate direct anumitor părinți. Acestea pot fi: anunțuri ale diverselor întruniri, bilețele cu note despre comportamentul copilului sau alte aspecte importante. Se pot prezenta și informații legate de activitățile petrecute în școală, produse artistice ale copiilor, povestiri despre excursiile făcute sau fotografii cu membrii familiilor din care provin copiii.

Alegerea unei „zile a părinților”, când aceștia sunt pentru câteva ore, copii. Părinții aleg, împreună cu copiii, activitățile pe care le vor desfășura în ziua respectivă. Astfel, ei desenează, modelează, construiesc, realizează colaje etc. La sfârșit, părinții povestesc cum au lucrat împreună cu copiii și ce impresii au. Copiii se simt mândri și fericiți arătând părinților cum se joacă și cum lucrează ei în școală.

Bibliografie:

Neacșu, Ioan. (1999) - Instruire și învățare, București: Editura Didactică și Pedagogică

Păun, Emil. (2001) - Școala, abordare sociopedagogică, Iași, Editura Polirom

Șchiopu, Ursula; Verza, Emil, (1997) – Psihologia vârștelor, București, Editura Didactică și Pedagogică.

IMPORTANȚA RELAȚIEI COPIL-PĂRINTE

**POPA DANIELA CRINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 FINIȘ, BIHOR**

Copilăria este cea mai frumoasă perioadă din viața fiecăruia, este o lume mirifică pe care probabil nu o vom putea înțelege pe deplin niciodată, este o perioadă lipsită de tristețe și plină de emoție, bucurie și culoare. Copilăria este o lume aparte; pentru noi o lume ciudată, fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.

Încă din prima zi, este foarte important să vorbești cu copilul tău. Comunicarea are un rol esențial în dezvoltarea sa cognitivă și emoțională. Cu cât copilul tău crește, comunicarea poate deveni mai dificilă. Este necesar, însă, să îi acorzi acestuia respect și încredere; să asculți cu adevărat ce are de spus și să iei în seamă părerile sale.

Validarea emoțiilor.

Asigură-ți copilul că ești persoana potrivită pentru a-ți împărtăși emoțiile, grijile și bucuriile sale. Ascultă-l și fă-l să se simtă înțeles și protejat, fără să fie judecat sau criticat. Validarea emoțiilor este un proces care va îmbunătăți considerabil felul în care veți relaționa va îmbunătăți și felul în care *adultul de mâine* își va gestiona procesele emotionale.

Petreceți timp real împreună.

Nu trebuie să petreci foarte mult timp pentru a te conecta cu copilul tau. Este nevoie de timp de calitate, în care să fii conștient de activitățile pe care le faceți împreună; fie că vă jucați, fie că vorbiți. Până la urmă, aceste momente vor fi amintirile fericite, care vor conta în viața de adult. Relația dintre părinți și copii reprezintă o legătură profundă ce nu poate fi comparată cu nimic pe lume. Este o relație bazată în primul rând pe iubire, afecțiune, respect, încredere, comunicare și grija constantă. Relația dintre părinți și copii are la bază siguranța. Siguranța că în sânul familiei copilul va fi protejat, ocrotit, iubit și fericit. Nimic nu se compară cu grija părintească, atunci când copilul este bolnav sau atunci când pleacă departe de familie. Părinții încearcă să fie un model de urmat pentru copil, încearcă să creeze un mediu potrivit în care domnește liniștea și prin care copilul se dezvoltă frumos. Și tot părinții sunt aceia care prin multă răbdare, dragoste și căldură sufletească, dar și prin sfaturi, își îndrumă copiii pe drumul bun în viață, îi ajută să crească responsabili și să aibă un caracter frumos și, prin urmare, un destin fericit.

Copilul ar trebui să aprecieze toate demersurile părinților și toate compromisurile pe care aceștia le fac, de multe ori renunțând la ore de somn atunci când stau de veghe la căpătâiul lor când suferă sau când renunță la timp liber pentru a-i ajuta la teme sau atunci când se pun pe locul doi pentru a satisface nevoile copiilor. Și pentru toate aceste sacrificii, copiii le poartă părinților un nemărginit respect. Relația dintre părinți și copii este cea mai specială, strânsă și puternică legătură.

Copiii din ziua de astăzi nu mai știu ce înseamnă copilăria. Trăiesc într-o lume virtuală, petrecând ore în șir în fața calculatorului, jucând jocuri impregnate de violență, la televizor, ascultând o muzică zgomotoasă care nu mai reușește să atingă sufletul.

Copilaria este, în concluzie, un loc și un timp al fericirii, insula de nemurire luminată de soarele primei vârste. Este un spațiu al fericirii și al veseliei continue, în care realitatea este înlocuită cu un spațiu imaginar și ideal. Este un timp mitic și fericit, în care visul devine realitate, iar realitatea devine basm. Copiii au nevoie și de **reguli, limite și granițe**. Existența unui program, a unor cadre și reguli știute și respectate atât de părinți cât și de copil, dau copilului un sentiment de siguranță și îl învață pe mai târziu să fie ordonat și să se supună autorității (profesori, șefi, etc). Atenție la rigiditate! Flexibilitatea și toleranța sunt esențiale, copilul învățând să devină adaptabil, să tolereze neprevăzutul și să facă față schimbării.

În contextul acestor reguli, apare și **disciplinarea pozitivă**, făcută cu dragoste. Atenție la limbajul folosit! De multe ori, părintele furios țipă la copil, îl etichetează (ești prost, incapabil, rău, etc) sau îl ridiculizează (râde de el), devenind în final agresiv. Copiii mici vor dezvolta teamă iar copiii mai mari vor deveni mânioși la rândul lor (sămânța rebeliuniilor de mai târziu). Disciplinarea adecvată presupune afecțiune, consecvență (când promiți o pedeapsă te ții de cuvânt), răbdare și fermitate. În acest context al disciplinării, copilul poate învăța și ce înseamnă a fi iertat și a ierta, prin excepții de la regulă bine gândite de părinte.

Copiii noștri au nevoie și de **timp**, timp de calitate petrecut cu noi ca părinți, timp de care din păcate în zilele noastre toți dispunem din ce în ce mai puțin. De aceea fructificați momentele pe care le aveți libere pentru a le petrece cu copilul jucându-vă, vizionând un film, plimbându-vă în parc, citind, povestind, învățând împreună cu el și făcând din acestea clipe de bucurie, atât pentru ei cât și pentru dumneavoastră. Chiar și când mergeți la cumpărături, sau în treburile casnice, lăsați-i să vă ajute, cereți-le ajutorul, apoi lăudați-i și valorizați-i (“îmi ești de mare ajutor”). Timpul petrecut cu copilul ar trebui să fie o prioritate în viața oricărui părinte. În toate acestea, **răbdarea** este esențială. Învățarea, adică ceea ce face copilul cât este copil, are loc prin încercare-testare, reușite, greșeli, repetări, în toate acestea fiind îndrumat de părinți, în corelație cu abilitățile și individualitatea copilului. Pentru toate acestea este nevoie de răbdare.

Ca părinți, dacă avem așteptări prea mari, dacă ne comparăm copiii cu ai altora, dacă ne lăsăm guvernați de perfecționism, nu numai că vom fi dezamăgiți dar vom imprima și copilului o dorință exagerată de performanță, teamă și neîncredere. Psihologia este o cale potrivită pentru a construi corect o relație de prietenie între un părinte și copilul său. Sunt mulți cei care apelează la serviciile unui specialist atunci când sunt copleșiți și depășiți de situație. Însă, mulți părinți apelează la psiholog pentru a putea găsi și alte căi armonioase de relaționare cu cei mici. Este bine de știut că psihoterapia pentru copii se bazează pe ideea de conștientizare a emoțiilor, atât ale părinților, cât și ale celor mici, pentru a putea crea o bază de comunicare. Un terapeut specializat în această direcție va asculta problemele și va oferi soluțiile potrivite pentru dezvoltarea unei legături armonioase între părinți și copii.

Mai mult decât atât, părinții sunt sfătuiți să depășească barierele de comunicare cu cei mici, după ce conștientizează problemele personale și calea de rezolvare a acestora. Asadar, se poate spune că o frumoasă relație dintre părinte și copil se poate clădi pe comunicare, încredere și implicare. Părinții sunt cei care pot dezvolta prietenia cu copiii lor, dacă țin cont de sfaturile specialiștilor și dacă se implică, cu simț de răspundere, în tot ceea ce înseamnă creșterea celor mici. Zilele agitate, stresul cotidian și neajunsurile stau de multe ori la baza unei relații defectuoase dintre copii și părinți. Din aceste cauze, mulți copii au parte de tratamente nu tocmai potrivite.

Chiar dacă te simți copleșit ca părinte și crezi că nu mai poți face față boacănelor făcute de cei mici, ar fi indicat să îți păstrezi calmul și să eviți pedepsele precum o palmă la fund, câteva ore de refugiu în cameră sau interdicția jocurilor preferate. În locul acestora, mai bine pui preț pe comunicarea cu copilul pentru a putea rezolva micile conflicte și găsi soluțiile potrivite. Este important pentru cel mic să conștientizeze greșelile făcute și să înțeleagă de ce nu ar trebui repetate.

Potrivit specialistilor, pedepsele de orice fel, dar mai ales cele fizice nu fac nimic altceva decât să lase urme adânci în sufletele copiilor. Aceștia pot avea senzația că nu sunt iubiți și că părinții sunt cei care îndreaptă greșelile lor, folosind durerea. Aici, ajutorul unui specialist în psihoterapie poate fi soluția ideală pentru deslușirea comunicării potrivite cu cei mici.

UN COPIL CARE NU SE JOACĂ VA DEVENI UN ADULT CARE NU VA ȘTI SĂ GÂNDEASCĂ

Prof.inv.primar. Răboj Felicia Mihaela
Școala Gimnazială ”Marin Preda”, Pitești

„Copilăria este ucenicia necesară vârstei mature, iar prin joc copilul își modelează propria sa statuie”. (J. Chateau 1967)

Pornind de la ideea ca fiecare copil este unic și are ritmul său de dezvoltare din punct de vedere fizic, dar și din punct de vedere cognitiv, nu ne putem imagina copilăria fără râsete și jocurile sale.

Jocul ne ajută să cunoaștem mai bine înclinațiile copilului, fiind cel mai bun turn de observație de unde putem avea o vedere de ansamblu asupra dezvoltării copilului. Jocul ne permite să urmărim copilul sub toate aspectele dezvoltării sale, în întreaga sa complexitate: cognitiv, motor, afectiv, social, moral.

Toți copiii se joacă și au nevoie să se joace. Primele jocuri ale copilului încep încă de la câteva luni, atunci când arucă obiecte pe jos, așteptând să-i fie ridicate spre a le arunca din nou, se continuă cu jocurile de imitație, ca apoi acestea să devină din ce în ce mai complexe, unele jocuri sunt complicate, altele sunt mai simple. În funcție de vârstă și de capacitatea de înțelegere și acțiune, copilul manifestă preferințe diferite pentru joc, pe măsura trecerii de la o etapă la alta a dezvoltării psihice.

Privite global, jocurile le oferă copiilor multă flexibilitate, dar mai ales le dezvoltă imaginația și creativitatea. Prin joc se afirmă eul copilului, întreaga sa personalitate. Adultul se afirmă prin intermediul activităților pe care le desfășoară, dar copilul nu are altă posibilitate de afirmare decât cea a jocului.

După părerea mea, copiii care sunt lipsiți de posibilitatea de a se juca cu alți copii de vârstă asemănătoare fie din cauză că nu sunt obișnuiți, fie din cauză că nu au cu cine, rămân nedevelopați din punct de vedere al personalității. De aceea este foarte importantă socializarea copilului de la vârste foarte fragede, în medii cât mai variate: în parc, pe stradă, la grădiniță, la școală.

Jocul și procesul de creștere sunt strâns legate între ele, copilul mic are mai multe ocazii de a se juca liber, însă treptat, joaca liberă a copilului este înlocuită cu activități structurate, atât acasă cât și în instituțiile de educație.

Conceptul de joc liber este fundamental pentru curriculumul actual. În jocul liber copilul decide ce se joacă, cu ce se joacă și cu cine se joacă.

Jocul liber sau dirijat reprezintă cea mai importantă sursă de învățare pentru copii, este activitatea care-i ajută cel mai mult și mai eficient să învețe. Prin jocuri, de orice natura ar fi ele, de creație, de mișcare sau jocuri didactice, copiii învață să interacționeze cu ceilalți (mai ales prin jocurile de rol, jocuri de construcție, dramatizări), să-și îmbogățesc cunoștințele despre lume și viață, să găsească soluții la situații problemă, să-și exprime emoțiile, crează capacități de reținere stimulând memoria, capacități de concentrare, de supunere la anumite reguli, capacități de a lua decizii rapide, să achiziționeze cunoștințe și abilități care îi vor fi necesare pentru adaptarea la cerințele școlii.

Copilul are nevoie nu numai de sprijin și îndrumare, ci și de libertate și inițiativă personală, iar educatorul trebuie să înțeleagă, să accepte și să încurajeze modalitățile specifice prin care copilul achiziționează cunoștințe: imitare, încercare și eroare, experimentare.

Copiii care se joacă par a fi inepuizabili, pierd măsura timpului, fiind absorbiți cu totul de joc, căci resimt jocul ca pe ceva interesant, atractiv, frumos. Astfel se poate explica refuzul copiilor de a

întrerupe jocul „De-a magazinul”, „De-a șoferii”, „De-a animalele prin pădure”, „La piață”, „La florărie” când le propunem o activitate în alt centru pentru a rezolva, de exemplu, sarcini matematice, a picta, a scrie semen grafice sau a tăia cu foarfecele.

Există câteva lucruri de remarcat: în primul rând, jocul fortifică un copil din punct de vedere fizic, îi imprimă gustul performanțelor precum și mijloacele de a le realiza. În al doilea rând, jocul creează deprinderi pentru lucrul în echipă, pentru sincronizarea acțiunilor proprii cu ale altora, în vederea atingerii unui scop comun. În al treilea rând, jocul provoacă o stare de bună dispoziție, de voie bună, satisfăcând în cea mai mare măsură trebuințele de manifestare și de exprimare ale copilului.

Copilăria este singurul moment al vieții în care trăim totul la maximă intensitate, în care râdem și plângem în aceeași zi, în care ne supărăm și iertăm în câteva secunde, în care suntem singuri și totodată cu toată lumea. Copilăria înseamnă bucurie, puritatea privirii cu care copilul încearcă să înțeleagă lumea și pe care observatorul cât de cât atent, nu poate să nu o remarce, este perioada în care deprindem cele mai importante învățăminte ale vieții, iar fiecare eveniment prin care trece copilul îl formează mai târziu ca om.

Această etapă a vieții foarte important, numită ”copilăria”, este împărțită în trei etape:

- *Prima copilărie* începe de la momentul nașterii până la 3 ani, perioada de adaptare a organismului uman la viața extrauterină în care influențele din mediul extern vor genera anumite reacții din partea noului născut. Aceasta este subîmpărțită în:

- Perioada de nou născut: începe la naștere și se încheie la vârsta de 28 de zile.

- Perioada de sugară: începe de la 29 de zile și se încheie la 12 luni. În această perioadă creșterea staturală și ponderală sunt foarte accelerate, iar mecanismul de apărare antiinfecțioasă își începe funcția.

Perioada de copil mic: începe la 1 an și se termină la vârsta de 3 ani. În această perioadă ritmul de creștere este mai scăzut față de ritmul din perioada de sugară. Se dezvoltă sistemul nervos și aparatul locomotor, ceea ce va permite copilului să se mobilizeze singur. El va începe să exploreze mediul înconjurător, își va dezvolta limbajul și modul de comunicare.

- *A doua copilărie – preșcolarul* - este cuprinsă între 3-6 sau 7 ani. Această perioadă se caracterizează prin procese de creștere și dezvoltare cu ritm lent, dar cu o dezvoltare accelerată a limbajului, achizițiilor cognitive. Este perioada marilor întrebări. Copilul este foarte curios de tot ce îl înconjoară și apar elemente ale personalității lui cum ar fi dorințele, satisfacțiile și orgoliile. În acest moment se pune fundatia celor ”7 ani de acasă”.

- *A treia copilărie – școlarul* - este intervalul care se finalizează în jurul vârstei de 18 ani. Aceasta perioadă este subîmpărțită în:

- Perioada de școlar mic: între 6-12 ani pentru fete și între 6-13 ani pentru băieți. Aceasta se caracterizează prin începutul instrucției și al traiului în colectiv, în care copilul își formează prietenii și construiește relații de colegialitate. Școlarul învață ce înseamnă ordinea, cerințele pe care trebuie să le îndeplinească, să fie cinstit și nu în ultimul rând să fie disciplinat.

- Perioada pubertară: între 12-14 ani pentru fete și 13-16 ani pentru băieți. În perioada pubertății are loc o ”explozie” de modificări, cum ar fi creșterea în lungime care este foarte accelerată în mod normal și foarte bine cunoscută ”furtuna hormonală” care are consecințe importante, în special apariția caracterelor secundare hormonale.

- Adolescența: se termină în jurul vârstei de 18 ani. Este perioada cea mai apropiată de stadiul de adult și este caracterizată prin perfecționarea diverselor aparate și sisteme. Adolescentul începe să vadă viața într-un mod mai realist, caută să se armonizeze cu normele impuse de societate și de mediul în care își desfășoară activitățile. El refuză să mai fie considerat copil, apărând frecvent conflicte pe aceasta temă, în special cu adulții de acasă. Există și situații în care adolescentul nu dorește să se supună regulilor impuse de părinți, profesori, etc. Influența cea mai mare asupra formării personalității

unui adolescent o are familia și școala. La finalul aceste perioade începe inițierea responsabilității și independența față de familie.

În concluzie, copilăria este perioada cea mai importantă din viața unui om. Pe parcursul copilăriei, copiii trebuie să se joace pentru a-și dezvolta imaginația, creativitatea, dar și gândirea. Nerespectând această etapă importantă din viața copilului, acesta va deveni, mai târziu, un adult care nu poate să gândească.

Bibliografie:

1. Dima, Silvia, 1997, *Copilăria- fundament al personalității. Cunoaștere - Exploatare – Educare - București, Editată de Revista Învățământul preșcolar, București;*
2. *Ghid de bune practici pentru educația timpurie a copiilor între 3-6 ani-realizat în cadrul Proiectului pentru Educație Timpurie Incluzivă;*
3. Matei Dumitru, 2010, *Esențialul în medicină de familie*, Ediția a 2-a, Editura Medicală Almatea;
4. Mark H. Beers, Robert S. Porter, 2012, *Manualul Merck de diagnostic și tratament*, Ediția a XVIII-a, Editura All;
5. Valeriu Popescu, 2008, *Actualități în pediatrie – Vol I*, Editura Amaltea, București.

JOCUL ÎN FAMILIE

Rogojină Elena
Școala Gimnazială nr. 1 Sat Văleni, Jud. Vaslui

A ne întreba de ce se joacă copilul înseamnă a ne întreba de ce este copil. Nu ne putem imagina copilăria fără râsetele și jocurile sale.” (Ed.Claparede)

În viața copilului jocul este o activitate deosebit de atrăgătoare care evoluează între ficțiunea pură și realitatea muncii (M. Debesse, 1967) și ne ajută să cunoaștem mai bine înclinațiile copilului, fiind cel mai bun turn de observație de unde putem avea o vedere de ansamblu asupra dezvoltării copilului. Jocul ne permite să urmărim copilul sub toate aspectele dezvoltării sale, în întreaga sa complexitate: cognitiv, motor, afectiv, social, moral. Pentru copil “jocul este munca, este binele, este datoria, este idealul vieții. Jocul este sintagma, atmosfera în care ființa sa psihologică poate să respire și, în consecință, poate să acționeze” (Ed. Claparede,1936). Nu ne putem imagina copilăria fără râsetele și jocurile sale. Un copil care nu știe să se joace, “un mic bătrân”, este un adult care nu va ști să gândească.

Jocul este activitatea care conduce la cele mai importante modificări psihice ale copilului: jocul reflectă și reproduce viața reală într-o modalitate proprie copilului, ca rezultat al interferenței dintre factorii biopsihosociali; În jocul simbolic “De-a familia” copilul interpretează rolurile părinților și ale celorlalți membri ai familiei așa cum i-a cunoscut, au relaționat cu el; utilizează expresiile acestora, imită atitudinile față de el și față de mediul apropiat. În joc copilul transpune în plan imaginar viața reală, prelucrând-o conform aspirațiilor sale, tendințelor, dorințelor. Un copil care provine dintr-o familie uniparentală va interpreta rolul tatălui pe care nici nu-l cunoaște așa cum și-ar dori să fie, să existe în viața lui (merge la plimbare, îi cumpără dulciuri și jucării). Având în vedere că esența jocului este concentrată în procesul de reflectare și transformare pe plan imaginar a realității concrete, proces prin care devine posibilă și plăcută pătrunderea copilului într-o realitate complexă pe care o cunoaște activ, considerăm că factorii cu rol principal în evoluția jocului izvorăsc din contactul copilului cu realitatea imediat apropiată lui.

Copilul are nevoie de timp zilnic pentru joc, de spațiu corespunzător și de obiecte (jucării, materiale, truse) absolut necesare inițierii și desfășurării jocului. Adultul trebuie să urmărească: ce se joacă, cu ce se joacă, cu cine se joacă. Interesul copilului pentru joc crește atunci când el este stimulat prin crearea unui spațiu educațional, adecvat cu materiale care să-i stimuleze curiozitatea, dorința de explorare, imaginația, să-i dezvolte gândirea

Jocurile copilăriei, în aer liber, încurajează activitatea fizică și este prima forma de mișcare pe care o experimentăm înainte de descoperirea sportului. Totodată, aceste jocuri dezvoltă spiritul de echipă și sunt utile atât în formarea vieții personale, cât și a celei profesionale. Pe aceasta bază, reprezentată de jocurile copilăriei, se poate construi un stil de viață sănătos.

Implică-te! Joacă-te cu copilul tău! Lipsa timpului nu este o scuză!

Care părinte nu se plânge astăzi de faptul că nu acorda suficient timp copilului său? Serviciul, goana după un trai mai bun, stresul cotidian sunt factori de care ne izbim cu toții.

Jocul este pentru toată familia! Prin joc și voie bună reușim să ne detașăm de activitățile curente și să ne încărcăm cu energie pozitivă. Și tu îți aduci aminte de un joc preferat din copilărie, o anumită persoană sau un personaj cu care îți doreai să semeni, sau de o jucărie pe care ai îndrăgit-o și pe care, probabil, încă o păstrezi!

Toate jocurile au o latură educativă, deci putem spune că jocul este divertisment, recreere și în

același timp nevoie vitală de reconstrucție imaginară a realității. Prin joc, copilul învață, își dezvoltă creativitatea, construiește lumea, o analizează și caută să o înțeleagă. Fiind vorba de un univers propriu, implicarea adulților și mai ales a mamei în joc este esențială pentru stabilirea unei comunicări cât mai bune cu viitorul adolescent și susținerea creativității acestuia.

Din primii ani, până la pre-adolescență, trebuie să învățăm cum să încurajăm partea creativă a copilului nostru, lăsându-i imaginația să zburde liberă.

Jucării nestructurate

Deci, în loc să cumpere jucării care pot limita creativitatea la această grupă de vârstă (cum ar fi cărți de colorat, seturi de pictat și truse de construcții), părinții pot achiziționa jucării nestructurate, cum ar fi **cărămizi LEGO**, haine pentru păpuși, lipici, cutii de carton, oale, linguri, găleți, păpuși și vopsele, care sunt toate grozave, deoarece sunt potrivite pentru orice copil care are această vârstă, funcționează datorită copilului și nu a bateriei. Aceste materiale, de asemenea, permit copiilor să-și proiecteze sensul propriului joc. Îl ajută să-și exprime sentimentele, temerile și ceea ce se întâmplă în viața lor la acel moment.

Murdăriți-vă!

Unii părinți **încurajează copiii să facă ceea ce mulți părinți interzic copiilor lor: să facă mizerie!** Cu cât copiii sunt mai murdari, cu atât sunt mai creativi. Pregătiți-vă pentru asta și lăsați copiii să se distreze. Creativitatea are loc atunci când se simt fără inhibiții.

Sigur, e comod să lăsăm copiii de vârstă școlară să "vegeteze" în fața televizorului, a dvd-ului sau a unui joc video doar pentru a-i ști ocupați, dar există și alte multe modalități prin care îi putem ține într-un loc, dar în același timp, să îi determinăm să fie creativi pe măsură ce cresc.

"Părinții împachetează de obicei materialele creative, cum ar fi hainele pentru păpuși, trusele de artă și meserii, pentru că își închipuie că sunt aceleași cu care copiii se joacă la școală, dar nu întotdeauna este așa. Tindem să preferăm ecranele calculatorului și al televizorului pentru că ele nu provoacă mizerie, dezordine cum ar provoca, spre exemplu, pictatul pe covoare". Acum este timpul potrivit să încurajăm interesele unui copil în creștere. În cazul în care el adoră să vadă cum mama coace în bucătărie, de exemplu, poate să îl lase să decoreze tot ce iese din cuptor.

Cât despre copiii care de abia așteaptă să se întoarcă la jocurile video de fiecare zi, părinții nu trebuie să se agitate prea tare. Psihologii sunt de părere că aceștia vor trăi experiențele de programe TV, filme și jocuri, prin creațiile lor.

Un sfat: Implicați-vă! Fie că copiii dumneavoastră sunt înnebuniți după un cântăreț chitarist, fie că joacă "Farmville" sau postează un album întreg cu instantanee cu prietenii lor, fiți interesați, jucați-vă alături de ei și ajutați-i!

Deoarece adolescenții găsesc tot felul de moduri de a se exprima și de a-și explora în mod constant identitatea, cautându-și locul în lume, este important pentru părinți să accepte creativitatea copiilor lor, chiar dacă adolescenții o arată în moduri netradiționale.

Oferiți-le copiilor șansa de a-și **eliberera creativitatea, prin cursuri.** Avantajul acestor cursuri este acela că adolescentul poate să vină cu prietenii lui. Ei pot învăța și își pot însuși o abilitate, și, în același timp, să socializeze.

Teatrul și magia sa: cum stimulează imaginația copilului și îl face mai sigur pe el

Teatrul îi ajută pe copii să înțeleagă mai bine viața pentru că teatrul este o versiune mai sofisticată a unor instincte umane de bază, așa cum este mima sau identificarea cu personaje.

Concluzii: Jocul educă atenția, abilități și capacități fizice și intelectuale, trăsături operative ale caracterului (perseverență, promptitudine, spiritul de ordine, dârzenia, etc.), trăsături legate de atitudinea față de colectiv, corectitudinea, spiritul de dreptate, cel de competiție, sociabilitate. De asemenea, în joc se îmbogățește și se dezvoltă o exprimare verbală nuanțată. M. Gorki arată că totdeauna copilul se joacă vorbind și astfel învață toate subtilitățile limbii materne, își însușește armonia ei și, concomitent, ceea ce filologii numesc „spiritul limbii”. Valoarea practică a jocului constă în faptul că în procesul desfășurării lui, copilul are posibilitatea: să-și aplice cunoștințele; să-și exerseze priceperile și deprinderile ce s-au format în cadrul diferitelor activități; să-și dezvolte limbajul; să stabilească relații de cooperare cu cei din jur.

Bibliografie:

1. Elkonin, D.B., Psihologia jocului, (trad.), EDP, București, 1980
2. Lepadatu Ioana, Dimensiunea ludică a personalității și activitatea sportivă, Editura Psihimedia , Sibiu, 2005
3. Răduț-Taciu, R., (coord.), Câmpean, A., Vancea, G., Iacob., D.V., Răduț-Taciu, I., Pedagogia jocului de la teorie la aplicații, col. “Științele Educației”, nr. 7, Ed. Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, 2004
4. Șchiopu, U., Probleme psihologice ale jocului și distracțiilor, EDP, București, 1970 Studiu de specialitate –

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR

Rotundu Ondina
Școala Gimnazială „Tiberiu Crudu”
localitatea Tudora, județul Botoșani

În momentele actuale, în acest nou context învăluit într-o continuă schimbare datorată noului coronavirus, se încearcă limitarea răspândirii infecției, sugerând distanțarea socială și protejarea familiei. Lăsând la o parte gravitatea situației în care se află omenirea, este o perioadă în care relațiile intrafamiliale încurajează oportunitățile de dezvoltare a unor competențe și abilități de comunicare și înțelegere a copiilor. Dezvoltarea echilibrată a copilului este în strânsă relație cu implicarea părinților în toate aspectele și activitățile din viața copilului. Cert este că ambii părinți constituie primele exemple din viața copilului, oferindu-i astfel experiențe variate. Dezvoltarea comportamentului copilului este strâns legată de mamă care tinde să se axeze pe partea de sensibilitate, empatie, iubire, în timp ce contribuția paternă se bazează pe consolidarea emoțiilor pozitive, prin transmiterea sentimentului de siguranță, curaj, echilibru, de a pregăti individul să devină activ în societate.

Timpul acordat, atenția necesară, înțelegerea și dragostea părinților față de copilul lor reprezintă fără doar și poate cea mai profitabilă investiție. Copilul are nevoie ca în sânul familiei să aibă o educație pozitivă, bazată pe căldură, provocări, respect, înțelegere, înțelepciune. Toate aceste aspecte ale relației familie-copil clădește educația „celor șapte ani de acasă”, de fapt, opera părinților și a mediului familial, rezultatul lor prin care copilul învață în familie limbajul grupei sociale din care face parte, atitudini, valori, comportamente. Copiii învață care sunt lucrurile importante în viață, ascultându-ne și privindu-ne. De aceea, nu trebuie numai să le explicăm cum să se comporte, ci mai ales, să le arătăm cum să o facă, „copiii trebuie învățați cum să gândească, nu ce să gândească”, susține Margaret Mead. „Tendința copilului este aceea de a repeta o mișcare până ea devine conformă cu modelul, însă copilul nu imită totul. Puterea sa de imitație este limitată de structura anatomică, structură care predispune la reproducerea anumitor fenomene într-o măsură mai mare decât a altora”, afirmă autorii Eugenia Popescu, Filofteia Șerban și H. Barbu¹. Mai mult decât atât, autorii² susțin că „modelul de imitat prin joc variază după vârstă, după nevoile momentului, iar copilul imită nu pentru că îl interesează actul, ci persoana care execută acest act”. „La copilul mic, imitația urmărește două lucruri, susțin autorii: copilul imită pentru a învăța să imite și, pe de altă parte, copilul imită pentru a dobândi alte cunoștințe cu ajutorul imitației”. Copilul începe să acționeze și să comunice prin imitarea a ceea ce vede și aude în mediul social în care se dezvoltă. Așadar, pe lângă partea genetică transmisă de părinți, copiii primesc de la aceștia și primele forme ale modului în care mentalul interpretează (decodifică) tot ceea ce se întâmplă în mediul său. Rolul educației este de a contribui la dezvoltarea copilului spre a ajunge la un nivel de cunoștințe superior celui din mediul familial și de a-l introduce în prima etapă de organizare a materiilor și competențelor pe criterii profesional-valorice. Astfel sensul educației este de a ajuta omul să se integreze activ în societate, astfel copiii debutează cu educația pe care o primesc acasă și se consolidează cu educația în cadrele educaționale formale.

¹ Eugenia Popescu, Filofteia Șerban, H. Barbu, Activități de joc și recreativ-distractive, Manual pentru școli normale – specialitatea educatoare, Editura didactică și pedagogică, București, 1993, p. 19.

² Ibidem.

Jean Chateau subliniază caracteristicile copilăriei, susținând că „nu ne putem imagina copilăria fără râsetele și jocurile sale”. Astfel, autorul reliefează importanța jocului, astfel „despre un copil nu se poate spune că el crește și atât; trebuie să spunem că el se dezvoltă prin joc”. În paralel, acesta susține că „jocul este un impuls irezistibil, prin care copilul își modelează propria-i statuie”. Jean Chateau subliniază spusele lui Skiller cu privire la importanța jocului, astfel „Omul nu este întreg decât atunci când se joacă.” Activitățile de esență ludică, la alegere, cât și a celor centrate pe învățarea dirijată reprezintă o deosebită importanță pentru vârsta copilăriei .

Pedagogul elvețian Edouard Claparède precizează că „jocul este însăși viața”, demonstrând astfel că jocul nu lipsește, indiferent de vârsta omului. Pe parcursul vieții omului, evoluția jocului a însemnat o serie de modificări în sens progresiv și regresiv, determinate de o multitudine de factori. Putem astfel vorbi de evoluția conținutului jocului ca reflectare directă a factorului social (jocul „de-a bețivii”, „de-a războiul”) sau de evoluția motivației jocului influențată de factorul social și al vârstei.

J.Chateau apreciază că la vârsta foarte mică – anterioară preșcolărității – jocul funcțional constituie motorul de declanșare a comportamentului ludic și anunță trezirea personalității. Jocul are pentru copil caracterul unei activități foarte serioase în care se identifică cu „personajul” interpretat, fiind vorba de iluzii ludice. Eugenia Popescu , Filofteia Șerban și H. Barbu subliniează faptul că Chateau asimilează ludicul situației maturului care, dându-se actului de creație, se detașează de realitate, contopindu-se cu noua situație. Pentru copil, regulile jocului sunt de nemodificat și ele oferă prilejul afirmării forței autonomiei. Jocul este calea de transformare a plăcerii senzoriale în plăcere morală, întrucât el devine o acțiune intenționată cu o finalitate conștientă. Pentru copil, jocul este prilejul de afirmare a eului, în timp ce pentru adult este o cale de relaxare, un remediu contra plictiselii.

Părinții au un efect deosebit asupra dezvoltării copiilor, începând cu primele luni de viață. Dezvoltarea emoțională, socială și cognitivă a copilului depinde de mediul familiar stimulant. Părinții și familiile au cea mai mare influență asupra atitudinilor, comportamentului, reușitelor copilului. Un copil își petrece mai puțin de 20% din timp la școală și peste 80% din timp în compania părinților, a familiei. Părinții joacă un rol cheie în colaborarea cu școala pentru beneficiul educației copilului. Printre modalitățile de implicare a părinților în viața elevilor se enumeră participarea la evenimentele școlare, voluntariatul la clasă, încurajarea copilului să aibă o atitudine pozitivă, stimularea setei de cunoaștere , srijinul acordat în rezolvarea diverselor sarcini de lucru, respectarea obiceiurilor pozitive etc. Mai mult decât atât, instrumentele de comunicare cu familia sunt esențiale, astfel pe parcursul anului școlar trebuie să se respecte programarea întâlnirilor cu părinții, consultații cu părinții, chestionare pentru părinți. O școală armonioasă îmbină participarea copiilor, a familiilor acestora și a comunității la viața școlară.

Bibliografie:

[A deveni - Rolul proiectării comunicative în educația copiilor \(uauim.ro\)](#)

[Activitati Cu Parintii | PDF \(scribd.com\)](#)

[Chateau-Copilul Si Jocul | PDF \(scribd.com\)](#)

[Citate similare cu Copiii trebuie învățați cum să... \(citatepedia.ro\)](#)

[Domeniu \(schooleducationgateway.eu\)](#)

Eugenia Popescu , Filofteia Șerban, H. Barbu, Activități de joc și recreativ-distractive, Manual pentru școli normale – specialitatea educatoare, Editura didactică și pedagogică, București, 1993.

[fisier-808.pdf \(edu.ro\)](#)

[Parental Engagement Leaflet Romanian.pdf \(aberdeencity.gov.uk\).](#)

[rolul_familiei_dezvoltarea_copilului_5.pdf \(gov.md\)](#)

CUM DEZVOLTĂ FAMILIA PUTEREA INTERIOARĂ A COPILULUI

Profesor învățământ primar Teșileanu Mihaela
Școala Gimnazială „Ion Creangă” Brăila
Profesor Limba engleză Ionescu Violeta
Școala Gimnazială „Ion Creangă” Brăila

1. Bucuria de a trăi – Joie de vivre

Predispoziția de a iubi și a aprecia viața poate părea o sintagma relativă într-o lume a clasamentelor, a notelor, a examenelor sau a concurenței. Cu toate acestea sentimentele de iubire și siguranță stau la baza puterii de a învăța, de a accepta provocări și tensiuni cognitive. „Joie de vivre” presupune capacitatea de a fi deschis și receptiv, nevoia de a te conecta la lume și de a-ți manifesta voința.

Cum contribuim la construirea acestor valori? – cultivând atitudine de recunoștință și apreciere față de călătoria învățării, discuții libere despre minunățiile naturii, despre povești frumoase și vindecătoare, despre starea de bine pe care ți-o aduc realizările, prietenii, obstacolele depășite. Toate acestea hrănesc încrederea, curiozitatea și bucuria învățării.

Starea interioară de bine se construiește în permanentă prin conectare cu familia și iubire necondiționată. Copiii care sunt apreciați numai când fac un lucru bun și certați când greșesc devin dependenți de laude și pedepse și ajung să își facă alegerile în funcție de ce spun ceilalți. Toți copiii au nevoie să simtă că familia îi iubește și îi acceptă dincolo de fluctuații bune-rău, corect – greșit, deștept – prost, frumos-urât etc. Iubirea și acceptarea transcend dualitatea. Copiii au nevoie să simtă că familia îi iubește, că sunt valoroși prin ceea ce sunt deja în lume, nu prin ceea ce fac.

2. Reziliența

Martin Seligman, psihologul american care a dedicat mai multe studii acestei calități, a arătat că reziliența îi ajută pe copii să gândească mai flexibil și mai realist, să fie mai creativi și mai puțin predispuși la anxietate sau depresie.

Copiii rezilienți știu să încerce. Înțeleg că învățarea este un drum cu multe obstacole sau ocolișuri care pot fi depășite. Știu să se ridice după un eșec, au dialog interior despre cum au eșuat și despre cum se pot reinventa după un moment greu. Știu să se uite înapoi, la ce a fost greșit și să ia decizii strategice pentru viitor.

Cum apare reziliența? Care este mecanismul psihologic?

În timpul perioadelor stresante sau după întâmplări neplăcute, corpul copilului trece prin transformări subtile, declanșate natural, cu scopul de a-și dezvolta mai multă putere, viteză, alertă, chiar variante mai bune de a fi el însuși. Ritmul cardiac crește, tensiunea arterială se mărește, adrenalina și cortizolul – hormonul stresului – traversează întregul organism. Răspunsul la stres este inițiat de amigdală – partea creierului responsabilă cu reacțiile noastre instinctive, cu impulsurile. De aici, către creier, pornesc mesaje care declanșează un cocktail chimic necesar corpului în lupta lui cu tensiunea. Când acesta se extinde pe termen lung, sistemul imunitar slăbește – de multe ori, elevii se îmbolnăvesc în preajma concursurilor și a examenelor.

Stresul poate închide pentru o vreme, funcțiile cortexului prefrontal care este pentru creier un fel de turn de control. El este responsabil cu atenția, autoreglarea impulsurilor și a emoțiilor.

Acestea sunt "funcții executive" de o importanță extraordinară pe care copiii rezilienți le pot activa cu scopul de „a calma” amigdala. Când acest lucru se întâmplă, transformările fiziologice cauzate de stres încep să revină la normal, dezvoltându-se, în timp, abilități din ce în ce mai bune de adaptare, de recuperare, de reglare a dezechilibrelor aduse de o provocare externă sau alta.

Una din cele mai mari descoperiri ale neuroștiințelor din ultima decadă, arată că putem transforma continuu, prin experiențe, modul în care creierul și-a configurat conexiunile și tiparele reactive.

Experiențele potrivite pot remodela felul în care copiii își asumă învățarea, responsabilitățile, propria viață. Ele nu exclud în totalitate stresul. Uneori puțină teamă, tensiune sau emoție pot fi benefice în reconstruirea strategiilor noastre adaptive.

Cercetătorii au arătat că nu puterea interioară este cea care îi ajută pe copii să treacă prin dificultăți ,ci prezența unui partener în viață lui care e capabil să îi țină spațiul,să îi conțină trăirile .O relație sănătoasă cu familia este cea care pune baza deprinderilor de adaptare la situații noi sau la provocări dificile .

„A ține spațiul pentru copilul său” este, în sine, capacitatea părintelui însuși de a nu se destabiliza emoțional când cel mic are o problemă. Părinții care reușesc să rămână calmi, înțelegători și conectați la emoțiile copilului – fie că e vorba de furie, de tristețe, de dezamăgiri tumultuoase sau trădări specifice vârstei – sunt cei care construiesc o plasă de siguranță pentru sistemul de autoreglare a suferințelor, un fel de rețea interioară pe care copilul și-o însușește ca tărie de caracter, ca reziliență sufletească.

Părinții autentici știu că nu tot ce se simte rău e neapărat rău, copiii au nevoie să vină acasă și să dea frâu liber emoțiilor puternice, panicilor, nesiguranțelor, fricilor.

Toți copiii își doresc că părinții lor să fie supraomeni, personaje perfecte, capabile de calm, tact, putere interioară, de soluții imediate pentru orice situație, oricât de alarmantă. Când reacțiile părinților invalidează această așteptare, copiii simt cum plasa lor de siguranță se rupe și încearcă să adopte alte strategii de ameliorare a stresului prin care trec : mint, se izolează, devin agresivi, neascultători, neatenți, intră în rol de victimă, de etern suferind sau nedreptățit.

Nu neapărat părinții trebuie să țină spațiul pentru copiii lor. Uneori, în viață unui copil este suficientă o singură persoană - un unchi, un bunic, o mătușă – care să fie centrul lui de echilibru și inspirație despre puterea interioară pe care ar putea să o aibă în relație cu provocările vieții.

3.Autodisciplină

Fiecare casă are nevoie de reguli. Pentru reguli încălcate, trebuie să existe consecințe logice, nu pedepse la cheremul adultului, nicidecum rezultate din starea lui de iritare sau frustrare. Copiii au nevoie de orar zilnic și acasă. Timpul de după școală poate fi împărțit astfel:

- responsabilități în casă și față de propriul corp și spațiu;
- temele;
- timpul de joacă;
- rutină înainte de culcare.

Autodisciplina se construiește cu autoritate. Abordarea autoritară din partea părintelui este un lucru bun și de neevitat .

4.Onestitatea

Studiile arată că onestitatea și sinceritatea copiilor sunt calități împrumutate ,prin contaminare subconștientă de la părinții lor.

5. Curajul

Să înveți un instrument, un sport nou, să mergi într-o tabără – înseamnă să pășești în necunoscut, să accepți provocări noi. Copiii cu putere mare de învățare se tem că oricare alții –numai că ei învață în timp, să își depășească temerile sau zona de confort .

6. Bunătatea

Bunătatea începe cu blândețea față de sine. Copiii cu putere mare de învățare au o voce interioară cu care „se ceartă” cu dragoste. Ei știu că nu întotdeauna lucrurile ies din prima, de aceea, găsesc mereu resurse să se autoîncurajeze.

Bibliografie :

Moraru, Oana, - -Suport Curs „Copiii ,intre 6 anisi 12 ani”,Vocea părinților, Kinderpedia, CurteaVeche

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ȘCOLII

PROF. ÎNV.PRIMAR STAMATOIU ANCUȚA
Școala Gimnazială Alexandru Ștefulescu
Târgu-Jiu, Gorj

În ultimul timp, se pune accent tot mai mult pe implicarea părinților în educația școlară a copilului, pe nevoia colaborării între părinți și profesori. Nu trebuie separată educația de acasă de cea școlară: este benefic pentru copil ca părinții să cunoască ce se întâmplă la școală și ca profesorii să cunoască situația familială.

Implicarea părinților în educația școlară a copilului are beneficii majore în ceea ce privește comportarea copilului la școală și rezultatele sale școlare. Este esențial ca legătura dintre părinte și școală să aibă la bază încrederea reciprocă. Pentru a realiza un parteneriat eficient cu părinții, cadrele didactice responsabile trebuie să urmărească să învețe de la părinți despre copiii acestora și să ofere părinților informațiile și resursele necesare în vederea eficientizării procesului educațional.

În acest sens, am selectat câteva instrumente de comunicare cu familia pe parcursul anului școlar:

- programarea întâlnirilor cu părinții,
- consultații cu părinții,
- chestionar pentru părinți.

De asemenea, pentru a stimula implicarea părinților în procesul de monitorizare a educației elevilor, se pot organiza seri ale părinților sau zile de evaluare care implică atât cadrele didactice, cât și părinții și elevii, și în cadrul cărora au loc discuții despre progresul elevilor și se stabilesc obiectivele de urmat.

Ca modalități prin care părinții pot fi implicați în mod efectiv în viața școlară a copilului lor, am selectat următoarele:

1. Rapoarte scrise către părinți - constituie o modalitate importantă de comunicare cu părinții, oferind acestora informații specifice cu privire la progresul copiilor și indicând domeniile în care aceștia au nevoie de sprijin suplimentar.

2. Carnetul de mesaje - poate fi un instrument folosit zilnic pentru a transmite informația de la cadrul didactic responsabil către părinți și viceversa. Poate fi utilizat pentru a transmite informații cu privire la: teme; evenimente speciale organizate de școală; lucruri bune pe care le-a făcut copilul; preocupări sau întrebări. Cadrul didactic responsabil și părintele ar trebui să semneze paginile, pentru a semnala că au citit mesajele.

3. Participarea la evenimentele școlare . Părinții asistă la serbări și concerte școlare, piese de teatru sau alte evenimente similare.

4. Voluntari pentru activitățile din școală. Părinții vin la școală să ajute, de exemplu să-i ajute pe copii să citească, să ajute în timpul orelor de curs, să amenajeze clasa etc.

5. Servicii pentru comunitate. Școlile își pot extinde serviciile (asigurând săli sau alte facilități sau suplimentând orele de activitate) pentru grupuri provenind din comunitate, organizând activități comunitare sau facilitând servicii sociale în parteneriat cu ONG-uri și/sau instituții.

Partea cea mai importantă a implicării părinților în educația școlară a copilului este cea de acasă: pornind de la disciplina, la oferirea unui mediu familial stabil, la transmiterea valorii educației. Unii părinți consideră că nu este necesar să intervină în educația școlară – pentru aceasta există școlile. Însă totul începe de acasă, iar un copil cu probleme acasă va avea probleme la școală. Mai mult, dacă un copil își vede părinții neinteresați de școală și nevalorizând educația și rezultatele școlare, nu va acorda nici el valoare educației.

FORME ALE COLABORĂRII FAMILIE-ȘCOALĂ

Prof. Înv. Primar Florența Stan, Școala Gimnazială Nr.4, București
Prof. Înv. Primar Dobrescu Laura, Școala Gimnazială nr.4, București

Educația, ca acțiune socială organizată, se desfășoară într-un cadru constituit pe baza unor valori perene și cu participarea tuturor factorilor educaționali: familia, școala, instituții culturale, mass-media, structuri asociative etc. La nivelul acestor factori se formează medii educaționale care exercită influențe specifice asupra noilor generații.

Familia și școala reprezintă cei mai importanți factori educaționali, fiind adevărați piloni ai educației. Mediul familial îi oferă copilului modele de comportamente. Aici se pun bazele unor deprinderi și obișnuințe elementare de comportare morală, dar se face și trecerea spre reprezentări, noțiuni, valori morale, convingeri prin care se exprimă atitudinea copilului față de ceilalți și față de societatea în care se afirmă.

Școala este organizația socială special creată pentru educarea tinerei generații, ca factor al educației formale, instituționalizate. Educația și instrucția se împletesc armonios, într-o formă optimă, în mod gradat, conform unor standarde și finalități propuse, în cadrul mediului școlar.

Familia și școala pot pune în aplicare acest proces de educare a ființei umane în devenire, numai printr-o colaborare strânsă, susținută și fluentă. Important este ca cei doi factori să –și dirijeze acțiunile spre un scop comun, să-și concentreze influențele spre același scop: formarea tipului de personalitate solicitat de societatea modernă.

Acțiunea educativă a familiei se îmbogățește și devine mai profundă, concomitent cu intrarea copilului în mediul școlar. Este necesară o punte de comunicare, o conexiune reală între cei doi factori la care ne referim, pentru ca elevul să obțină performanțe calitative superioare.

Dintre formele de manifestare a colaborării dintre familie și școală cele mai cunoscute putem evidenția:

- **vizitele reciproce școală-familie și familie-școală** - se constituie în oportunități ale părinților de a afla date relevante despre modul în care copiii lor răspund sarcinilor didactice și măsura în care le duc la îndeplinire, iar pe de altă parte, învățătorul culege date prețioase referitoare la climatul educativ din familie;
- **ședințele / adunările cu părinții** pot fi desfășurate lunar sau ori de câte ori este nevoie, și urmăresc abordarea unor aspecte pedagogice și promovarea schimbului de idei în legătură cu procesul formativ- instructiv, exprimarea unor dileme care își pot afla răspunsurile, prin comunicare;
- **ședințele comune cu părinții și elevii** se realizează cu scopuri diferite și anume : pentru organizarea unor activități școlare și extrașcolare sau pentru a căuta împreună căi de rezolvare a unor crize educaționale, pentru a ilustra anumite aspecte privind nivelul de pregătire al elevilor etc.;

- **întâlnirile(consultațiile) săptămânale sau de câte ori sunt solicitate de către părinți și elevi** urmăresc ilustrarea activității din perioada respectivă și prezentarea obiectivelor pentru noul interval de timp. Astfel, au și părinții copiilor feed-back-ul lor asupra a ceea ce face la școală, sprijinind copiii în cunoștință de cauză;
- **lectoratele cu părinții** au drept scop propaganda pedagogică în rândul comunității cetățenești, în cadrul lectoratelor, părinții de la un întreg nivel beneficiază de prezența și consilierea unor specialiști din domeniul psihopedagogiei sau a unor reprezentanți ai instituțiilor cu care școala derulează programe în parteneriat (poliție, instituții sanitare , instituții culturale etc.);
- **consfătuiri periodice cu membrii comitetelor de părinți pe școală** constituie nucleul colaborării școlii cu familiile elevilor, fiind forul organizat în vederea găsirii și aplicării de soluții viabile la problemele de ordin gospodăresc;
- **realizarea unor vitrine cu material informativ** de specialitate , complex și diversificat, poate stimula interesul și curiozitatea părinților, iar prin consultarea unora dintre aceste materiale contribuie la lărgirea experienței pedagogice a părinților, implicat în o implicare pozitivă în anumite situații educaționale;
- **realizarea unor afișe speciale** au scopul de a oferi copiilor condiții corespunzătoare de viață, de activitate intelectuală, urmăresc sporirea interesului pentru lectură și pot determina părinții să-și integreze copii în activități recreative, de cultură și creație (tabere școlare);
- **implicarea părinților în organizarea și realizarea unor activități extrașcolare** – serbări școlare, șezători, excursii, drumetii, concursuri, cercuri, ateliere de lucru – sudează colectivul lărgit al clasei (elevi, părinți, profesor), favorizează cunoașterea reciprocă, aprecierea efortului și rezultatelor, constituind o experiență nouă pentru fiecare;
- **sărbătorirea în comun a unor evenimente din viața de elev sau din viața școlii** - serbarea abecedarului , ziua școlii- constituie momente de cunoaștere reciprocă și de implicare în actul educativ.

Alături de aceste forme de colaborare, cu evidente semnificații sociale, mai putem enunța **scrisorile către părinți(de informare)**-privind rezultatele, progresele , eșecurile elevilor, **de felicitare**-pentru manifestările deosebite ale copilului în diferite situații, **sau de mulțumire**– pentru implicarea deosebită în rezolvarea unor probleme ale școlii, **caietele speciale de corespondență** etc.

Obiectivul fundamental al acestor acțiuni vizează transferul de experiență, cunoașterea aprofundată a exemplelor de succes fiind unul dintre cele mai eficiente mijloace de a motiva părinții pentru a deveni aliați ai școlii. Statutul de părinte se câștigă, nu se cuvine de la sine oricărui adult.Prin urmare, există diferite grade de reușită în dobândirea caracteristicilor unui părinte „***autentic***”.Contribuția părinților la efortul formativ al școlii se poate regăsi pe o scală ce pornește de la prezența în toate tipurile de activități (curriculare, consultative, sportive etc.) și ajunge până la plasarea ca public pentru reprezentațiile școlare ocazionale.

Tendința de autoinvestire cu responsabilitate a părinților preocupați de viitorul copiilor, iar pe de altă parte , de cumulara de către școală a atributelor socializatoare proprii unor instituții inactive la nivel local (cluburi, ateliere de creație, agenții de turism etc.) justifică ***nevoia de a forma o echipă între cadrele didactice , elevi , părinți și autoritățile comunității*** în vederea corelării influențelor educative.

Există mai multe direcții în care să se desfășoare antrenarea părinților în acțiuni educative, cum ar fi :

-***implicarea comitetului de părinți*** în elaborarea , implementarea și monitorizarea planului de dezvoltare a școlii;

-***identificarea părinților voluntari*** care să sprijine derularea eficientă a acțiunilor educative;

-implicarea părinților în activități administrative (amenajarea spațiului de studiu, dotarea clasei, a terenului de sport etc.);

-antrenarea părinților în procesul instructiv-educativ;

-crearea a diverse mijloace de comunicare a părinților cu reprezentanții școlii (director, cadre didactice)- ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, activități cultural-artistice, cărți , broșuri și reviste cu caracter educativ, filme și piese de teatru cu specific educativ, conferințe, dezbateri pe teme educative pentru părinți și cu părinții etc.;

-inițierea unor programe de educație pentru părinți, identificarea așteptărilor părinților față de școală .

Succesul procesului de învățământ poate fi asigurat de o bună informare a părinților cu privire la frecvență, la modul de manifestare intelectuală și comportamentală, precum și de identificarea unor căi, direcții, procedee acționale pentru ameliorarea ori dezvoltarea personalității elevului.

COLABORAREA ȘCOALĂ- FAMILIE- ELEVI

**Prof. înv. primar Țermure Felicia Maria
Liceul Teoretic “W. Shakespeare” Timișoara, Timiș**

„Școala, pentru a da roade, are nevoie de sprijinul conștient și de colaborarea părinților. Educația dată în școală se dovedește a fi muncă irosită și ineficace, dacă familia e ostilă și indiferentă” (H.H.STERN)

Obiectivul principal al acțiunii educative este formarea personalității copilului, care este urmărit atât în familie, cât și în școală, astfel încât sarcinile școlii și ale familiei în materie de educație și instrucție se împletesc și se sprijină reciproc.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Educația nu este un proces de care este responsabilă în mod exclusiv școala, dar nici părinții, este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părți implicate. Școala și familia trebuie să găsească fâgașul colaborării autentice bazată pe încredere și respect reciproc, pe iubirea față de copil, să facă loc unei relații deschise, permeabile, favorizante schimbului și comunicării de idei.

Cercetările arată că „în programele în care părinții sunt implicați, elevii au performanțe mai mari la școală decât aceleași programe, dar în care părinții nu sunt implicați” (Henderson și Nancy, 1995).

Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia și comunitate, mediul extrașcolar și extrafamilial, activează elevul, obiect și subiect al educației. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrarea elevului în activitatea educativă și pe plan general în viața socială.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Pentru a consolida această legătură școală-familie, am desfășurat diferite activități în care am încercat să implic și părinții, activități care să-i apropie pe părinți de elevi și să le reamintească faptul că și ei au fost copii.

O primă activitate în acest sens a fost „O zi în parc alături de părinți”, ocazie cu care elevii au petrecut câteva ore alături de unul dintre părinți, prilej cu care și-au amintit de jocurile copilăriei: prinsa, de-a v-ați ascunselea, fotbal, rațele și vânătorii etc. Atât părinții, cât și copiii au petrecut o zi memorabilă, fapt care a dus la consolidarea relației părinte-copil.

O altă activitate a fost participarea la proiectul „Arta reciclării” în cadrul căruia copiii și părinții lor au învățat despre importanța reciclării, despre reciclarea selectivă, harta reciclării, apoi au realizat un obiect din materiale reciclabile. Rezultatele au fost deosebite, dar mai ales implicațiile emoționale au fost nemaipomenite, ambii parteneri fiind încântați de rezultatele obținute.

O altă activitate în care au fost implicați părinții a fost strângerea de hăinuțe, jucării și rechizite pentru copiii cu posibilități financiare reduse cu ocazia Crăciunului. Copiii împreună cu părinții lor s-au mobilizat pentru a duce și oferi aceste lucruri, lucru care i-a bucurat atât pe copii, cât și pe părinții lor.

Am observat că o relație activă, de implicare atât din partea școlii, cât și din partea părinților, o comunicare deschisă bazată pe încredere și respect duce la succesul copiilor. Beneficiarul unei bune colaborări școală-familie este elevul.

Dacă școala se străduiește să creeze un climat de colaborare care să fie benefic pentru copii, este foarte important ca și părinții să fie alături de ei, să se implice în activitățile lor.

Copiii care cresc cu un atașament sigur și sănătos față de părinți, au șanse mai mari de a dezvolta relații fericite și mulțumite cu alții în viața lor. Un copil care are o relație sigură cu părintele învață să reglementeze emoțiile sub stres și în situații dificile, acest lucru promovează dezvoltarea mentală, lingvistică și emoțională a copilului, ajută copilul să manifeste comportamente sociale optimiste și încrezătoare.

Implicarea sănătoasă a părinților și intervenția în viața cotidiană a copilului constituie baza pentru o mai bună aptitudine socială și academică, un atașament sigur duce la o dezvoltare socială, emoțională, cognitivă și motivațională sănătoasă. De asemenea, copiii dobândesc abilități puternice de rezolvare a problemelor atunci când au o relație pozitivă cu părinții lor.

Copilul are nevoie de un climat familial echilibrat în care să se simtă în siguranță și de o comunicare eficientă cu părinții săi. Acest lucru este posibil dacă aceștia din urmă sunt atenți la nevoile copilului, se preocupă de educația lui, dacă dau dovadă de înțelegere, sunt afectuoși și calmi și participă la evenimentele importante din viața lui. Totodată, este necesar ca părinții să fie fermi, să stabilească limite și să nu lase copilul să facă tot ceea ce vrea, aspecte care pot fi îndeplinite printr-o comunicare adecvată părinte-copil.

În același timp, părinții nu trebuie să uite că și copiii pot avea momente de neliniște, de îngrijorare, de nesiguranță sau de tristețe, de neîncredere în propriile puteri sau de incertitudine, în astfel de momente fiind cu atât mai important ca ei să fie lângă copiii lor, să-i sprijine, să aibă încredere în ei, să-i asculte și să-i încurajeze. Un copil care observă că părinții săi sunt alături de el doar în momentele în care are succes sau atunci când face lucrurile ”corect”, își va crea o imagine greșită despre părinții săi, încercând ca, în timp, să evite cât mai mult discuțiile cu ei. O astfel de situație duce, foarte probabil, la tensionarea și deteriorarea relațiilor dintre cele două părți, ca urmare, și a comunicării, constituind obstacole în comunicare părinte-copil. Toate acestea ne fac să vedem, încă o dată, faptul că nu se poate consolida o relație armonioasă între părinți și copii și, ca urmare, nu poate exista o comunicare adecvată între cele două părți, dacă părinții nu dau dovadă de **încredere** în copiii lor, adică dacă nu țin cont de opiniile și ideile lor, dacă nu îi sprijină în deciziile pe care le iau, dacă nu sunt alături de ei la ”bine” și la ”greu”.

Părinții trebuie conștientizați că singura investiție de valoare pe care familia o poate face pentru copil este investiția pentru mintea și sufletul acestuia, implicarea alături de acesta, susținerea în orice situație, toleranța în anumite situații, o bună colaborare cu școala, participarea la evenimentele organizate de școală, lucruri care vor duce la o dezvoltare armonioasă a copiilor și, concomitent, la succesul acestora atât la școală, cât și în activitățile extrașcolare desfășurate.

“Exemplul este cel mai bun lucru pe care un părinte îl poate face pentru copilul lui” (Thomas Mann), așa că părinții trebuie să le inspire dragostea pentru educație, fiind modelul copiilor atunci când vine vorba de învățare.

Bibliografie:

1. Vrășmaș, Ecaterina, 2002, “Consilierea și educația părinților”, Ed. Aramis, București;
2. Bunesu Gheorghe, Alecu Gabriel, Badea Dan, 1997, “Educația părinților. Strategii și programe” E.D.P., București.
3. <https://www.psihart.ro/relatia-parinte-copil/>

PARTENERIATUL ȘCOALĂ- FAMILIE- EDUCARE PRIN COLABORARE EXEMPLU DE BUNE PRACTICI

prof. Tulumis Violeta
Școala Gimnazială, „Mihu Dragomir”, Brăila

Părinții și familia au cel mai direct și durabil efect asupra învățării și dezvoltării copiilor. În calitate de primi educatori, aceștia au un rol esențial în parcursul educațional al copiilor lor. Un mediu familiar stimulant, care încurajează învățarea, precum și implicarea parentală în activitățile școlare, sunt esențiale pentru dezvoltarea emoțională, socială și cognitivă a copilului.

Părinții și familiile din toate mediile și nivelurile educaționale trebuie să fie recunoscuți și sprijiniți în mod adecvat în calitate de co-educatori în procesul de învățare al copiilor lor, începând din primii ani.

Parteneriatele eficace între familie și școală trebuie să fie bazate pe **respect reciproc și recunoaștere a valorilor, atuurilor și expertizei fiecăreia dintre păți.**

Motivele care justifică implicarea părinților în viața școlii sunt numeroase. Printre cele mai importante se află următoarele:

- **Deoarece acesta este un drept și o responsabilitate**

Implicarea părinților în educația copiilor lor reprezintă un drept recunoscut, atât la nivel național cât și internațional.

Părinții nu au doar dreptul de a participa în mod autonom și responsabil la viața școlii în care învață copiii lor, ci au chiar datoria de a o face, după propriile posibilități și competențe.

- **Deoarece prin acest drept poate fi îmbunătățită calitatea educației**

Numeroase lucrări de cercetare pun în evidență accentul pe influența incontestabilă pe care acest drept o are asupra învățării și a dezvoltării complete a elevilor.

Calitatea învățării decurge din activitatea în comun, în mod constant și coordonat, a tuturor agenților care formează comunitatea educativă.

- **Deoarece toți părinții doresc tot ceea ce este mai bun pentru copiii lor, cum ar fi:**

prosperitatea personală și generală care să le permită să crească și să se dezvolte plenar, căpătând autonomie, într-un mediu liber și responsabil.

Consider că parteneriatele școală-familie trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Un părinte implicat este un părinte interesat, mai bine pregătit și eficient în a-și ajuta propriul copil.

În cele ce urmează voi oferi un model de **proiect educațional** desfășurat în parteneriat cu părinții elevilor *clasei pregătitoare*, cu tema, **„Ziua Internațională a Copilului-Cântec, joc și voie bună”**.

ARGUMENT

„Copilăria este șuvoiul de apă care izvorăște limpede și curat din adâncurile ființei și la care omenirea aleargă fără încetare să-și potolească setea idealurilor sale de dragoste, de bunătate, de frumusețe, de perfecțiune” (Francesco Orestano)

Proiectul de față oferă elevilor posibilitatea de a se reîntâlni cu: părinți, copii, dascăli , într-o lume inocentă, hazlie, plină de neastâmpăr și energie: „Lumea Copiilor”. Elevii vor participa astfel la activități de relaxare în care emoția și farmecul copilăriei își vor spune cuvântul.

Luând parte împreună la această sărbătoare, vor redescoperi cât de frumoasă este copilăria, un tărâm magic, o lume fermecată, duioasă, veselă și nevinovată.

TIPUL ACTIVITĂȚII: Extracurricular

TIPUL PROIECTULUI: local

GRUPUL ȚINTĂ: elevi ai clasei pregătitoare și părinți

SCOPUL PROIECTULUI:

- Desfășurarea unor activități menite să sărbătorească copiii și afirmarea lor prin limbajul universal al artei: muzică, dans, creație plastică, jocuri sportive;
- Dezvoltarea creativității;
- Realizarea unei atmosfere de sărbătoare pentru copii.

OBIECTIVE CADRU

- Educarea atitudinilor și comportamentelor elevilor în vederea acceptării diversității, a toleranței și nediscriminării în cadrul grupului;
- Cunoașterea și respectarea normelor de comportament în societate;
- Educarea abilității de a intra în relație cu ceilalți.

OBIECTIVELE PROIECTULUI:

Privind elevii:

- Să participe activ și efectiv la sărbătoarea Zilei Copilului;
- Să exprime plastic sentimente, atitudini, trăiri personale legate de tema propusă;
- Să stabilească relații de prietenie cu alți copii prin derularea în comun a unor evenimente
- Să- și afirme talentul artistic la toate activitățile cultural-educative.

Privind părinții:

- Conștientizarea părinților și celorlați factori educativi de rolul lor în dezvoltarea și educarea copiilor.

ETAPELE PROIECTULUI:

* Întocmirea proiectului educațional;
*Realizarea și expunerea unui afiș al proiectului;
*Realizarea și distribuirea invitațiilor la activitate către părinți, cadre didactice;
*Realizarea diplomelor pentru câștigătorii concursurilor;
*Desfășurarea activității propriu-zise: -Prezentare părinți-„Jocurile copilăriei de ieri”(Baba-oarba, Elasticul, Castelul, Țară, țară vrem ostași, De-a v-ați ascunselea); -Organizarea unor jocuri distractive, ștafete și concursuri interactive; -Karaoke-joc de exprimare a talentului muzical; -Petrecere surpriză- jonglerii, modelare baloane, facepainting; -Ateliere de lucru: realizarea de lucrări artistico-plastice, în echipă(elev-părinte), cu tema 1 Iunie;
* Activitatea de premiere.

**DESCRIEREA
REZULTATELOR
AȘTEPTATE CA URMARE
A IMPLEMENTĂRII
PROIECTULUI :**

Copiii vor căpăta încredere în forțele proprii, vor deveni mai responsabili față de acțiunile lor. Dragostea și respectul față de părinți, în special, și față de adulți, în general, le sunt stimulate prin legătura directă cu aceștia și prin desfășurarea diverselor activități cu adulții.

Părinții din grupul țintă vor dobândi abilități și deprinderi noi în educarea copiilor. Vor adopta metode noi de acțiune pozitivă în relația cu copiii, relație ce se va baza mai mult pe rațiune în stabilirea

și aplicarea unor reguli, pe toleranță și afecțiune, dar nu în exces. Dorința de a-i explica copilului cu răbdare și pe înțelesul lui pașii pe care trebuie să-i urmeze în realizarea unei sarcini, va deveni o obișnuință pentru părinți. Aceștia trebuie să-i ofere copilului exemple de comportament, să stabilească o relație în cadrul căreia copilul să se simtă iubit și în siguranță. Părinții vor deveni mai interesați de activitățile desfășurate la școală și se vor implica mai activ în derularea lor.

Cadrul didactic va cunoaște mai bine părinții copiilor cu care lucrează încercând să consolideze relația familie – școală, în vederea cunoașterii de ambele părți a aspectelor de interes comun.

PREZENTAREA MODALITĂȚII DE MONITORIZARE ȘI EVALUARE A REZULTATELOR PROIECTULUI:

Rezultatele proiectului se vor observa fie direct prin acțiunile desfășurate, fie prin rezultatele de la activități, CD-uri cu activitățile desfășurate, articole în revista școlii și expoziții de fotografii, diplome, prezentări în cadrul comisiilor metodice, întâlniri/ dezbateri cu cadrele didactice și părinți.

PROIECT EDUCAȚIONAL ”ÎMPREUNĂ – CREȘTEM FRUMOS!”

**prof.înv.primar ȚUȚUIANU ALINA
Școala Gimnazială ”Mihu Dragomir” Brăila**

Motto : "Spune-mi și o să uit. Arată-mi și poate n-o să-mi amintesc. Implică-mă și o să înțeleg."
(proverb american)

DENUMIREA PROIECTULUI : ÎMPREUNĂ – CREȘTEM FRUMOS!

REZUMATUL PROIECTULUI :

Prin activitățile proiectului, școala recunoaște și accentuează rolul părinților de primi educatori, încercând să-i determine să înțeleagă că aceasta face mai mult decât o simplă instituție socială, ea educă și instruește. Proiectul va consta în desfășurarea unor activități de informare și educare adresate părinților și elevilor clasei a III-a A ai Școlii Gimnaziale “Mihu Dragomir” Brăila.

JUSTIFICAREA PROIECTULUI :

Orice părinte se întreabă: "Sunt un părinte bun pentru copilul meu?" sau "Ce înseamnă să fii un părinte bun?". Din dorința de a încerca să găsească răspunsuri la asemenea întrebări s-a născut proiectul educațional "Împreună - creștem frumos!", proiect care li se adresează în egală măsură părinților, copiilor și învățătorului. Cercetările au arătat că rata învățării crește și se menține ridicată în situațiile în care părinții se implică în sprijinirea copiilor prin diverse activități acasă. Părinții vor aprecia mai bine abilitățile și aptitudinile copiilor, problemele și posibilitățile de rezolvare a acestora în procesul învățării.

Prin activitatea de parteneriat cu părinții ne asigurăm un sprijin în propria activitate. Învățându-i pe părinți să se implice în dezvoltarea copiilor lor, întărim interacțiunile și relațiile dintre părinți și copii. Prin cooperarea reală și comunicarea cu părinții, școala pune bazele unei unități de decizie și de acțiune între cei doi factori. De asemenea, activitățile cu părinții duc la rezolvarea situațiilor - problemă, a conflictelor posibile și a situațiilor de risc în dezvoltarea copilului.

Implicarea activă a părinților în activitățile școlare și extrașcolare ale propriilor copii au ca rezultat că ei realizează că problemele lor sunt și ale altor părinți, că este util să discute despre situațiile cu care se confruntă, află căi și modalități de rezolvare a problemelor. Între unii părinți se înfiripează relații de încredere și cooperare, învață să accepte asistența specializată, să ceară ajutor atunci când au nevoie. Informațiile primite și abilitățile dobândite le dau încredere și competențe sporite.

SCOPUL PROIECTULUI:

Cultivarea și dezvoltarea parteneriatului dintre familie și școală, implicarea părinților în viața școlii, astfel încât să devină parteneri activi și avizați în educația copiilor; informarea părinților cu privire la strategiile de cunoaștere a copilului; crearea de oportunități pentru valorificarea experiențelor.

OBIECTIVELE GENERALE ALE PROGRAMULUI :

- Dezvoltarea abilităților de comunicare, optimizarea comunicării în triada părinte – elev - învățător;

- Consilierea părinților privind problematica educării copiilor;
- Familiarizarea părinților cu strategii specifice procesului de învățământ;
- Formarea părinților în spiritul ideii de parteneri egali și responsabili în educația școlarului;
- Convingerea părinților pentru a investi în dezvoltarea personală a copiilor;
- Înțelegerea conceptului de "autoritate parentală" (definire, caracteristici, condiții de exercitare).

TIPUL PROIECTULUI :

- Proiect de parteneriat educațional cu familia

BENEFICIARI DIRECTI :

- Elevii clasei a III-a A
- Părinții elevilor clasei a III-a A

BENEFICIARI INDIRECTI :

- Coordonator proiect
- Specialiștii participanți la ședințele de lucru

COORDONATOR PROIECT :

- Prof. înv. Primar ALINA ȚUȚUIANU

PROMOTORUL PROIECTULUI :

- Școala Gimnazială “Mihu Dragomir” Brăila

PARTENERI:

- psiholog V. M.

DURATA PROIECTULUI :

- noiembrie 2020 – mai 2021

LOCUL DE DESFĂȘURARE :

- sala de clasă
- online

RESURSE MATERIALE:

- consumabile, copiator, computer, videoproiector, filme educaționale, chestionare, afișe, panou expozitiv

CURRICULA PROGRAMULUI :

- se desfășoară pe parcursul a 6 ședințe

CONȚINUTUL ȘEDINTELOR :

- ✓ Ședința 1 : Definierea obiectivelor și prezentarea proiectului
- Justificarea necesității implementării proiectului
- Funcțiile familiei
- Obiectivele educației
- Prezentarea proiectului părinților

- ✓ **Ședința 2** : Identificarea corectă a emoțiilor și asocierea acestora cu diferitele contexte
- ✓ **Ședința 3**: Reducerea conflictelor și îmbunătățirea relațiilor familiale
 - Originea și importanța conflictului familial
 - Stiluri educative și interiorizarea normelor
 - A împărtăși, a lua decizii și a face lucruri împreună
- ✓ **Ședința 4**: Abilități de comunicare
 - Vorbim suficient cu copiii?
 - Cum facilităm comunicarea cu copiii?
 - Formarea unor abilități de comunicare asertivă
 - Cum se formulează critici constructive
- ✓ **Ședința 5**: Cultivarea unui comportament model în rândul elevilor mici prin promovarea bunelor practici de prevenire a violenței
- ✓ **Ședința 6**: Tipuri de părinți ,tipuri de copii
 - Stilurile parentale
 - Metode de disciplinare pozitivă
 - Autoritatea parentală

REZULTATE AȘTEPTATE:

- Conștientizarea elevilor cu privire la consecințele acțiunilor lor;
- Formarea unei atitudini pozitive între elevi - elevi/adulți;
- Diminuarea numărului de cazuri de agresivitate între elevi;
- Implicarea părinților în activitatea școlii și a școlarului.

EVALUAREA PROIECTULUI :

- Observarea sistematică a comportamentului în cadrul ședințelor
- Feedback-ul obținut din partea beneficiarilor
- Rezultatele chestionarelor
- Produsele rezultate în urma activităților desfășurate (desene, postere, pliante, panou, afișe)
- Diplome
- Articole revista învățământ primar/a școlii/publicații locale/site școală

MODALITĂȚI DE DISEMINARE :

- Afișe
- Fluturași
- Articole în presa locală

IMPORTANȚA IMPLICĂRII FAMILIEI ÎN VIAȚA ELEVILOR

Prof. Untaru Loredana Florina
Școala Gimnazială Nr.1 Finiș, Bihor

„Niciodată familia nu a fost mai solicitată și rolul său nu a fost niciodată atât de mare ca azi”
Boutin și During, 1994.

Studiile arată că șansele copilului de a crește, de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune cresc pe măsură ce părinții sunt mai implicați în educația copilului.

Părinții și familiile au cea mai mare influență asupra atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului. Un copil își petrece mai puțin de 20% din timp la școală și peste 80% din timp în compania părinților, a familiei și a altor membri ai comunității – de aceea este importantă colaborarea între părinți, școală și comunitate.

Pe parcursul activității pedagogice m-am convins că dacă există o mulțime de oportunități ca elevii și părinții să se implice în procesul învățării, atunci și succesul este mai mare. Implicarea poate fi formală sau informală. Implicarea informală poate fi în felul următor:

- Părintele vine la școală să discute despre progresul copilului său.
- Părintele acționează ca voluntar în clasă.
- Părintele participă ca voluntar și la organizarea unui eveniment din viața școlii.

Implicarea formală înseamnă:

- Părintele participă la activitățile unui grup de lucru din școală sau al unui comitet, la nivelul căruia se iau decizii care privesc școala;
- Părintele este membru al Consiliului Părinților sau al Consiliului de Administrație;
- Părintele participă la proiecte sau este membru al unui grup de lucru în școală. Motivația de învățare crește atunci când elevul observă că relațiile dintre școală și familie sunt foarte bune, de încredere.

Cele mai utile activități sunt Ședințele cu părinții, care oferă ocazia de a interacționa, de a se discuta și de a se pune acord asupra programului, asupra progreselor copilului, se inițiază schimburi de idei în privința mai multor programe. Organizarea lectoratelor (pedagogizarea) pe teme propuse de cadrul didactic are scopul ca părintele să fie informat asupra problemelor ce vizează evoluția cognitivă și emotivă a copiilor. Consultații individuale sunt benefice, mai ales, pentru părinții cu copii cu comportament problematic. Se discută, se analizează cauzele ce generează astfel de manifestare și se inițiază măsuri educative atât din partea părintelui, cât și a dirigintei.

Cel mai mare efect, însă, pentru a motiva copiii, sunt vizitele, plimbările, excursiile, unde se implică nemijlocit părinții.

Printre diferitele moduri în care părinții se pot implica, se numără: să vină la școală pentru a lăsa sau a lua copilul, să fie prezenți la ședințele cu părinții, să participe la evenimentele școlare, să facă voluntariat în clasă, să împărtășească informații privitoare la sănătatea și bunăstarea copilului și să sărbătorească reușitele. Dar toate acestea reprezintă doar începutul.

Implicarea înseamnă de asemenea să joace un rol activ în educația copilului său acasă. În alte cuvinte, pot avea un impact pozitiv prin:

- A încuraja copilul să aibă o atitudine pozitivă și curioasă cu privire la învățat în orice mediu, acasă, la școală și în comunitate

- A vă asigura de prezența la școală, punctualitate și respectarea unor obiceiuri pozitive
- A încuraja copilul să aibă interese variate ca de exemplu hobby-uri, activități extrașcolare și activități comunitare
- A lua parte în activitățile școlare în cât mai multe feluri posibile – prin a vă oferi abilitățile, timpul și prin a vă împărtăși preocupările
- A cere informații pentru dumneavoastră sau pentru educația copilului pentru a vă permite să îl/o susțineți
- A vorbi cu copilul despre viitorul, speranțele și visurile lui/ei.

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia.

Meseria de părinte este una dintre cele mai importante și, de asemenea, una dintre cele mai dificile.

Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic, cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru.

Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm : părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor. De aceea, între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers.

Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli pentru copilul lor. Dar , de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență.

Greșelile părinților decurg uneori și din prea marea dragoste pe care o poartă copiilor.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și

de a stimula calitatea de om. Ora de dirigiență este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi. În această oră se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilității, de descoperire a propriilor aspirații spre formarea școlară și profesională.

Se accentuează azi ideea de a sprijini părinții și nu de a-i substitui. Se identifică tot mai clar ideea unor intervenții asupra familiei și deci, în primul rând, asupra părinților pentru a-i ajuta, forma și susține în sarcinile lor educative .

Colaborarea este benefică și pentru școală, părinții aducând deseori resurse suplimentare ce pot susține rolul educativ al școlii, dar oferă și un cadru pentru o continuă reevaluare. De pe urma parteneriatelor familie – școală au de câștigat atât părinții, cât și cadrele didactice, dar mai ales elevii.

Avantajele pentru copii:

- simt dragostea și apropierea părinților nu numai prin atenția și bunăvoința care li se oferă acasă, ci și prin interesul prin care aceștia îl au față de activitățile desfășurate la școală.
- sunt mai siguri pe ei, sentimentul de siguranță fiindu-le absolut necesar pentru dobândirea echilibrului interior și dezvoltarea armonioasă a personalității.
- trăiesc mândria de a-și vedea părinții alături în momente importante pentru ei.

Avantaje pentru familie:

- au șansa de a deveni participanți la educație prin implicarea afectivă și efectivă, prin emoțiile trăite alături de copiii lor.
- Au prilejul de a sta foarte aproape de copii, de a-i înțelege mai bine, au posibilitatea să-i observe, să vadă cum se comportă aceștia în colectiv.
- Se cunosc mai bine între ei și pot colabora mai ușor atunci când sunt solicitați sau se ivește o problemă.

Avantaj pentru școală:

- apropiindu-ne de părinți, colaborând cu ei, putem cunoaște relațiile părinte-copil.
- Cunoșcând situații și posibilitățile financiare ale școlii, părinții pot contribui financiar la realizarea unor activități;
- participând activ la viața școlii, părinții vor conștientiza că ea desfășoară un proces instructiv-educativ bine fundamentat și organizat.

Părinții elevilor dintr-o clasă formează rareori un grup omogen și nu dispun toți de aceleași mijloace pentru a se implica în mod activ în activitățile școlii. Cooperarea lor cu mediul școlar trebuie, deci, să ia forme diferite pentru a răspunde nevoilor disponibilităților lor.

Părintele dorește tot ce este mai bun pentru copilul lui. El știe că toți copiii pot învăța și elementul principal este realizarea pe care o are acasă și la școală.

Oricare ar fi așteptările, principalul este încrederea. Sunt dificultăți și de ordin material, de timp, pentru a atinge un obiectiv oarecare. Aceste dificultăți pot apărea din păreri diferite privind responsabilitatea statului sau a părintelui cu referire la educația copilului. Ele au un mare impact asupra rezultatelor școlare.

Aceste dificultăți de asemenea pot dăuna și randamentului pedagogic al cadrelor didactice, pot influența atât subiectiv sau obiectiv lucrul de zi cu zi.

Pentru ca să nu se ajungă la asemenea dificultăți, este de dorit ca părinții să ia legătura cu școala nu doar atunci când sunt chemați la ședințe, mese rotunde sau când de acum comportamentul copilului lasă de dorit, sau atunci când copiii se confruntă cu anumite probleme. Părinții trebuie să participe la toate evenimentele importante ale școlii.

COPIL CA TINE, SUNT ȘI EU!

Prof.înv.primar: Vasilică Claudia
Șc.Gimnazială,,George Bacovia,,
București, Sector 4

Indiferent că vorbim de mediul urban sau rural, în urmă cu 15-20 de ani copiii reușeau mereu să se distreze participând la numeroase jocuri de socializare, competitive și interesante. Deși foarte antrenante, aceste jocuri au fost înlocuite în ultimii ani cu alte activități, majoritatea virtuale. „Adevărul” vă prezintă o selecție a celor mai interesante jocuri ale copilăriei, care astăzi sunt tot mai puțin jucate de copii în timpul liber.

Măgărușul – Un joc foarte distractiv ce constă în pasarea mingii de la un jucător la altul, fără ca persoana din mijloc, „măgărușul”, să o prindă sau să o atingă. În cazul în care face asta, cel care o pierde devine „măgăruș”.

Șotron – Poate cel mai reprezentativ joc al copilăriei, jucat în general de fete, dar la care se angrenau și băieții care voiau să convingă fetele că pot străbate într-un picior pătrățelele desenate și numerotate pe asfalt sau pământ. În general, șotronul are forma unui om, cu șapte sau opt căsuțe, dar forma poate diferi. Competitorii trebuie să arunce cu o piatră în fiecare dintre căsuțe, să parcurgă fiecare căsuță într-un picior pentru a recupera piatra și să se întoarcă fără a atinge vreo linie, după care să o arunce către un număr superior. În cazul în care atinge o linie, vine rândul altui jucător. Câștigă cine reușește primul să arunce piatra în toate căsuțele, să o recupereze de fiecare dată și să ajungă la start.

Mațele încurcate – Un joc simplu, care nu necesită niciun fel de material, ci doar mulți copii descurcăreți. Participanții trebuie să se prindă de mâini și să își încâlcească mâinile și picioarele între ei, după care să comunice astfel încât să se descâlcească și să ajungă la forma inițială. 1,2,3, la perete stop! – Un joc foarte antrenant în care o persoană stă cu fața la un zid/gard și rostește numele jocului, timp în care copiii care se află în spatele lui se mișcă spre zid. După ce termina de rostit „1,2,3, la perete stop!”, cel care se află cu fața la zid se întoarce repede pentru a-i surprinde pe copiii care încă nu s-au oprit și îi trimite înapoi la linia de start. Primul jucător care scapă de vigilența celui care numără și reușește să atingă peretele fără să fie văzut mișcându-se va trece cu fața la perete.

Frunza – Este unul dintre cele mai antrenante jocuri ale copilăriei, indicat în general copiilor mai mari, din cauza contactelor fizice necesare pentru „cucerirea teritoriului” adversarului. În primă fază, trebuie desenată zona în care se va desfășura jocul (foto jos), pe asfalt sau pe pământ. Jucătorii se împart în două echipe care vor sta în casa” lor. Pe rând, jucătorii vor trebui să parcurgă anumite trasee spre „casa” adversarilor fără a fi împinși de aceștia afară din zona delimitată, scopul fiind acela de a atinge frunza plasată în colțul cel mai depărtat. Sunt și spații special amenajate pe parcursul traseului, care le oferă imunitate celor care îl ocupă, adică nu pot fi împinși în afara jocului când se află acolo. „Frunza” este un joc de strategie, trebuie să existe comunicare între coechipieri, deoarece fiecare trebuie să aibă sarcinile sale, de apărare sau de atac.

Lapte gros – Un joc, de asemenea, pentru copii mai mari și cu spatele puternic. Și la acest joc este nevoie de două echipe, dar și de un jucător care să fie „pernuță”, adică să stea rezemat de un zid/copac. Unul din membrii echipei care „stă” trebuie să își sprijine capul în mâinile sale, iar fiecare copil din echipă va sta cu capul între picioarele unui coechipier astfel încât să formeze un lanț. Membrii celeilalte echipe aleargă spre ei și le sar în spate, strigând „lapte gros”. Dacă sar toți membrii și lanțul rezistă, ultimul săritor va arăta arbitrului (n.r. – cel care stă pernuță) cu degetele un număr de la 1 la 3, iar ultimul jucător din lanț va numi o cifră. Dacă nimerește numărul arătat, vor sări ei, dacă nu, vor mai sta o tură. De asemenea, dacă în timp ce sar membrii unei echipe lanțul se dărâmă, va trebui reluat jocul în aceeași formulă.

De-a v-ați ascunselea – Acest joc nu este pe echipe, dar presupune multă inventivitate și o viteză foarte bună din partea tuturor jucătorilor. Unul din jucători stă cu fața la perete și numără, cu ochii închiși, până la un număr ales de comun acord. În tot acest timp, ceilalți copii se ascund cât mai bine. După ce termină de numărat, acesta spune „Cine nu-i gata îl iau cu lopata” și pornește în căutarea copiilor. Când găsește sau doar recunoaște pe cineva ascuns, acesta trebuie să se întoarcă repede spre locul unde a numărat pentru a-l „scuipa”, adică atinge locul unde a numărat și rostește numele celui pe care l-a văzut. Totuși, cel care este văzut trebuie să alerge și el spre acel loc și, dacă ajunge înaintea celui care a numărat, scapă. După ce sunt descoperiți toți, tura viitoare numără cel care a fost prins primul. Însă, există și acea situație când „ultimul (n.r. - jucător rămas ascuns) salvează turma”, adică ajunge la locul numărării înaintea celui care caută copiii. În acest caz, cel care a numărat în acel joc mai numără o dată.

Rațele și vânătorii – La acest joc pot participa mai mulți copii, dintre care doi sunt „vânători”, iar restul sunt „rațe”. „Rațele” vor sta între cei doi vânători, care vor încerca să îi nimerească aruncând o minge. Dacă o „rață” este atinsă, înseamnă că este „împușcată” și iese din joc. Dacă nu este nimeni atins în timpul aruncării, mingea ajunge la celălalt „vânător”, care va încerca și el să prindă „rațe”. De asemenea, dacă o rață prinde în brațe mingea aruncată fără ca aceasta să cadă, poate câștiga o viață. Când rămâne doar un jucător, se numără atâtea aruncări câți ani are acesta și, dacă nu este atins, câștigă „rațele” și rămân aceiași „vânători”. Dacă este atins, primele două „rațe” scoase afară vor deveni „vânători”.

Țară, țară, vrem ostași! – Un joc pe echipe, formate din cel puțin 5-6 jucători. Membrii echipelor se țin strâns de mâini și se poziționează față în față, la o distanță de cel puțin 10 metri. O echipă strigă „Țară, țară vrem ostași!”, iar membrii celeilalte echipe întreabă „Pe cine?”. Prima echipă numește un jucător, care trebuie să alerge spre echipa adversă și să treacă printre doi adversari care se țin de mână. Dacă le desface mâinile, îl va lua pe unul dintre ei la echipa sa, însă dacă nu poate trece, se alătură el acelei echipe. Câștigă echipa care ia toți jucătorii.

Baba Oarba – Un joc la care este nevoie doar de o eșarfă. Se alege un spațiu delimitat din care copiii nu au voie să iasă, unul dintre copii este legat la ochi cu eșarfa și apoi trebuie să îi prindă pe ceilalți. Dacă „Baba oarba” ghicește cine este copilul prins, acela este legat la ochi și se reia jocul.

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR

**PROF.ÎNV.PRIMAR HALICI LAVINIA
PROF.ÎNV.PRIMAR NUȚU DORALINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION CREANGĂ”
BRĂILA/BRĂILA**

Pentru că fiecare părinte dorește să facă din copilul său un adult realizat, implicarea sa în viața de elev a copilului său este obligatorie și decisivă în atingerea obiectivului propus.

Plecând de la cuvintele lui Daniel Goleman : „Viața de familie este prima școală a emoțiilor”, putem extinde și afirma că relația părinte –copil are un rol decisiv în evoluția copilului în viața de elev și în rezultatul muncii dascălilor, adică în succesul școlar.

Implicarea părinților în viața școlară are numeroase beneficii ,de la îmbunătățirea performanțelor școlare, până la obținerea unui comportament deosebit al copilului. Cu cât părintele este mai implicat, cu atât șansa de succes școlar a copilului este mai mare. Atitudinea părintelui față de școală influențează atitudinea copilului față de școală de aceea părintele trebuie să cunoască viața de elev a copilului și să se implice activ și realist.Vazându-și părinții interesați, copilul se va strădui mai mult și va fi stăpân pe acțiunile sale,convins că are un sprijin în persoana parintelui său. Lipsa de interes a părinților față de școala duce la probleme legate de comportament și la rezultate negative în activitatea școlară. Un copil care își vede părinții neinteresați de școala și nevalorizând educația și rezultatele școlare nu va acorda nici el , niciodată ,valoare educației.

Ansamblul strategiilor, acțiunilor și resurselor pe care părinții le folosesc pentru a spori șansele copiilor lor la succesul școlar este numit management parental.Acesta se concretizează prin implicarea părinților în activități școlare: participarea la ședințele cu părinții, discuțiile cu profesorii, deținerea de funcții în consiliile școlare.

O modalitate de implicare a părinților în viața elevilor este acordarea de către aceștia a unui sprijin constant și susținut în realizarea sarcinilor școlare, sprijin oferit direct prin acțiuni concrete, sau indirect, prin discuții, încurajări sau sfaturi. Discuțiile despre școală, interesul pentru materiile studiate, impresiile despre învățător sau profesor, vor duce la un progres semnificativ în evoluția școlară.

Talentul și tactul fiecărui părinte este indispensabil dialogului deschis cu copilul pe teme de școală.

Implicarea activ-participativă a părinților în viața școlii este o modalitate ideală de a realiza succesul școlar.

Modalități concrete de implicare a părinților în viața școlara a copilului sunt multiple. Organizarea unor întâlniri cu rol caritabil, sau prestarea unor servicii în folosul comunității, în care sa fie implicați atat părinții cât și copiii, organizarea unor ateliere pentru dezvoltarea colaborării dintre părinți și copii, vor duce la sudarea relațiilor părinte-copil , dar si la o comunicare mai bună a acestora.

Ședințele cu părinții ,la care să participe și copiii, vor oferi soluții sau vor determina găsierea unor soluții pentru remedierea problemelor apărute în procesul educativ.

Participarea părinților la evenimentele organizate de școală :excursii,vizite,aniversări,pot deveni oportunități de a asigura o coerență între valorile și practicile promovate de familie si cele promovate de școală.

Organizarea unor expoziții cu vânzare de obiecte ce au fost confecționate de părinte și copil, implementarea unor activități lunare în care un părinte al clasei să fie „ profesor pentru o zi”,sunt doar

câteva modalități de implicare a părinților în viața elevilor ce au ca rezultat creșterea respectului de sine al copiilor.

Vizitarea periodică a școlii de către părinți este un mod de a identifica nevoile și tot ce este util în dezvoltarea optimă copiilor și poate determina implicarea activă a acestora în activitățile de învățare din cadrul școlii.

Stabilirea unei „zile a părinților”, în care părinții să facă schimb de roluri cu copiii și la sfârșitul căreia să se împărtășească impresii și să se tragă concluzii va fi chiar o modalitate interesantă de implicare activă a părinților în viața elevilor. Legătura cu ceilalți părinți este o modalitate concretă de conectare la viața socială a copilului. Discuțiile despre colegii de școală dau informații utile despre mediul școlar și permit părinților să se conecteze la viața de elev a copiilor. Rezolvarea temelor împreună cu copilul și un coleg al acestuia este o modalitate de cunoaștere a copilului în raport cu alți copii și a modului în care se comporta în compania celor de vârsta lui.

Strategiile de comunicare informală sunt modalități de implicare a părinților în viața elevilor. Cu ajutorul acestora, părinții pot primi informații despre copii și menține legătura cu școala. Rapoartele periodice pot prezenta rezultatele obținute în cadrul diverselor proiecte sau acțiuni. Părinții pot fi implicați atât în organizarea acestor evenimente cât și în implementarea lor. Aceste evenimente reprezintă oportunități de a asigura o cât mai bună coerență între valorile și practicile educaționale promovate de școală și familie. Fără stabilirea unui sistem uniar de valori, de cerințe, colaborarea dintre cei doi factori educaționali va rămâne fără rezultatele scontate.

Pe parcursul anului școlar sunt câteva instrumente de comunicare cu familia ce facilitează bunul mers al procesului instructiv-educativ. Carnetul de mesaje poate fi un instrument folosit zilnic pentru a transmite informații de la cadrul didactic responsabil către părinți și viceversa. Acesta poate fi folosit atât pentru a transmite informații despre teme cât și despre acțiunile întreprinse de copil.

Participarea părinților la serbări, concerte școlare, piese de teatru sau la alte evenimente similare este o acțiune benefică ce va întări legătura părinte –elev, dar și pe cea familie-școală. Exercițiile de lectură ale copilului împreună cu părinții îmbunătățesc abilitățile copilului și oferă părintelui informații despre nivelul de pregătire a copilului său. Părinții au cel mai direct și mai durabil efect asupra învățării și dezvoltării copiilor și un rol esențial în parcursul educațional al copiilor.

Consolidarea parteneriatelor familie-școală și implicarea părinților ca parteneri de învățare încă din primii ani este esențială pentru îmbunătățirea procesului instructiv-educativ și pentru o bună dezvoltare a educabililor.

Școala noastră a desfășurat numeroase activități cu părinții folosind metode interactive și sarcini de lucru în colaborare, pentru obținerea unor materiale imediate prin care să-și valorifice abilitățile creative și să se simtă valorizați atât copiii cât și părinții.

Școala, ca oglindă a comunității din care face parte, va asista și va sprijini dezvoltarea relațiilor părinte-elev deoarece acesta este un punct forte în educație și rețeta ce garantează succesul școlar. Existența unor mecanisme de feedback clare și accesibile și funcționarea lor în mod adecvat va favoriza o comunicare bidirecțională și eficientă în relația familie-școală.

În contextul pandemiei au apărut noi oportunități de implicare a părinților în viața de elev a copiilor lor și numeroase modalități de interacțiune părinte –elev. Școala on-line oferă părinților momente de familiarizare și interacțiune directă cu viața de școlar a copiilor și poate genera rezultate eficiente și sustenabile.

Bibliografie:

- Gardner, Howard. (2006). Inteligențe multiple. Noi orizonturi. București: Editura Sigma.
- Marcus, Stroe. (coord.). (1999). Competența didactică (perspectiva psihologică), București: Editura ALL.
- Neacșu, Ioan. (1999). Instruire și învățare. București: Editura Didactică și Pedagogică.
- Păun, Emil. (2001). Școala, abordare sociopedagogică. Iași: Editura Polirom..
- Șchiopu, Ursula, Verza, Emil. (1997). Psihologia vârstelor. București: Editura Didactică și Pedagogică.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

Prof. Stan Daniela – Școala Gimnazială „Nedelcu Chercea”, Brăila

Școala și familia rămân principalele suporturi de formare a personalității sociale și culturale, prima, prin pregătire temeinic organizată, după programe, cu cadre specializate și în perioade de timp bine definite, a doua, prin procesul real al vieții de zi cu zi, în care copilul își formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Familia, ca instituție fundamentală în toate societățile, este prima școală a copilului și contribuția pe care o are la educația acestuia poate favoriza sau îngreuna activitatea școlii. Părinții dau copilului primele informații despre lumea înconjurătoare, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar dezvoltării sale armonioase. De aceea, rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzută ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațional-instituționalizată.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Pentru copii, familia reprezintă mediul socio-educativ în care se realizează socializarea primară. Conținutul socializării primare se structurează în jurul unei dimensiuni cognitive, cea care presupune însușirea limbajului, precum și un prim mod de a înțelege lumea, și a unei dimensiuni afective, care se referă la identificarea afectivă a copilului cu persoanele apropiate lui (părinți, rude, „persoane semnificative”).

Familia îndeplinește și alte funcții educative, în afară de funcția de socializare:

1. **funcția instituțional-formativă**, realizată prin influențe directe de tipul răspunsuri la întrebări, explicații- informații, dar și indirect, prin mediul informațional din familie;
2. **funcția psihomorală**, realizată prin modelele de comportament oferite de părinte, discuțiile;
3. **funcția socio-integrativă**, prin implicarea copiilor în activitatea familială, prin acordarea autonomiei de acțiune, dar și printr-un climat familial dominat de relații de încredere și sprijin reciproc, conlucrare între generații, în care maturitatea de gândire a adulților se îmbină cu entuziasmul și energia tinerilor.

Alături de familie, o altă instituție de bază a societății este școala, astfel că parteneriatul școală – familie e esențial, din buna colaborare dintre adulții celor două instituții copiii vor avea numai de câștigat. Acțiunea educativă a familiei este eficientă numai atunci când scopul său devine unul cu cel al școlii, atunci când între acești doi factori există o concordanță, când obiectivele urmărite de acestea se subordonează idealului educațional. Școala este extrem de importantă, dar fără implicarea familiei în educarea copilului nu va da randamentul dorit.

În formarea personalității copilului un rol esențial îl are implicarea parentală. Acest concept poate fi înțeles ca participare a părinților în procesul educațional care se desfășoară în școală prin intermediul mai multor activități, evenimente sau programe. Mai precis, acestea au fost direcționate

spre interacțiunea directă cu elevul sau cu profesorul său în activitățile educaționale. În acest sens, pot fi menționante meditațiile, lectoratele cu părinții pentru a discuta progresul sau dificultățile elevului, voluntariatul părinților în clasă sau în școală în general, participarea regulată la întâlnirile programate de școală și discuțiile dese cu elevul despre planificările școlare, progres și activități. Implicarea părinților în activitatea școlară, mediază raportul școală-copil: încrederea sau neîncrederea copilului în valorile școlare și în cadrele didactice, autoritatea de care se bucură acestea, reușita sau eșecul și, în consecință, satisfacția sau insatisfacția cadrului didactic, ca și eficacitatea instituției școlare depind într-o măsură deloc neglijabilă de această mediere. Implicarea parentală pare să aibă cel mai puternic efect asupra îmbunătățirii rezultatelor școlare.

Școala (consilierea școlară, educațională), dirigintele (consilierul școlar), poate crește încrederea în sine a copiilor, poate stimula creativitatea, talentul sau pornirile acestora, poate avea rolul hotărâtor în dezvoltarea aptitudinilor copiilor. Cunoscând bine copiii, îi putem educa și forma, îi putem ajuta să-și dezvolte armonios personalitatea. „Când profesorii vor fi mai aproape de elevi, când vor dispărea violența și gestul brutal, când se va renunța la pedeapsă și se va face apel la simțul demnității și al rațiunii, când se va învedera noblețea muncii, a cinstei și a politeții, prin exemplul educatorilor înșiși, atunci se va stabili un climat cu adevărat propriu educației omului”. Elevii au, de regulă, două atitudini distincte față de învățătură: atitudinea pozitivă și cea negativă. Încă de la debutul școlarității, elevii trebuie deprinși treptat să învețe din convingere, din proprie inițiativă, independent. Analiza atentă a cauzelor unui randament scăzut la învățătură ne conduce la concluzia că, în multe cazuri, acesta este generat de atitudinea necorespunzătoare față de munca școlară. „A reuși la învățătură și a rămâne în urmă din punct de vedere moral înseamnă mai curând a rămâne în urmă, decât a reuși”, spunea Comenius.

Atitudinea pozitivă față de învățătură îmbracă mai multe forme și se manifestă în chip diferit. Un copil care se descurcă cu sarcinile școlare, îi place să învețe, să participe la activitățile școlare, care se simte integrat în mediul școlar este copilul care se bucură de o relație bună cu profesorii. Iar relația bună cu profesorii asigură implicarea copilului, respectarea regulilor școlare, motivația copilului de a avea rezultate bune. Și, invers, relațiile precare cu cadrele didactice, cu colegii, pot genera atitudine negativă față de școală, diminuează motivația și îl fac să nu aibă respect pentru mediul școlar. Dar satisfacția și motivația sunt esențiale pentru performanțele școlare bune.

Profesorii pot naște interesul pentru învățare la copil sau, dimpotrivă, pot face educația să i se pară o obligație dificilă și plictisitoare. Totul depinde de felul în care profesorul interacționează cu elevii săi și de cum le prezintă informația. Profesorii care pot explica pe înțelesul copilului, care pot prezenta informația într-un stil mai puțin rigid, care nu evaluează bazându-se doar pe memorare pot face un copil să fie mai stimulat să învețe, chiar să aibă interesul de a învăța (și nu să urască învățarea). Și aspirațiile copilului în legătura cu performanțele sale școlare sunt influențate în principal de către profesor (știe acesta să încurajeze, să aprecieze rezultatele și să critice elevii într-un mod constructiv, fără a le afecta încrederea). Există profesori ce înțeleg copilul și care sunt iubiți și admirați de către acesta; acești profesori pot avea o influență majoră în alegerile și aspirațiile profesionale de viitor ale copilului, în domeniul de activitate preferat (Câți nu am ales un domeniu, care era cel al unui profesor iubit sau urmând sfatul acestuia?).

Influenta profesorilor asupra copilului nu se limitează la educație și performanțe școlare. Ei sunt uneori un ghid și sprijin pentru copil, care le poate cere sfaturi acestora. Copilul poate alege să meargă mai degrabă la un profesor cu care are o relație bună decât la părinții săi (îi este uneori jenă de părinți sau se poate gândi ca aceștia nu l-ar putea ajuta). Des, un copil va apela la sfaturile și ajutorul profesorului când are probleme cu alți elevi în școală (profesorii cunosc deseori multe despre relațiile între elevi), dar și când are probleme acasă.

O concluzie care se impune este că atitudinea elevului față de învățatură este rezultatul influențelor educative exercitate de familie și de școală asupra lui. Dacă părinții și profesorii se preocupă nu numai de notele pe care și le primește elevul, ci și de atitudinea lui față de activitatea de învățare, dacă el, în situațiile mai complicate, când are nevoie de susținere psihologică, nu este certat, ci este ascultat și orientat spre identificarea soluțiilor, cu certitudine că munca depusă de școală și familie a fost încununată cu succes. Un bun remediu în acest caz este comunicarea empatică a părinților cu copiii, clarificarea prin comunicare colaborativă referitor la dificultățile copilului și la soluțiile posibile.

Bibliografie:

Abric, J.C. , 1997, Reprezentările sociale: aspecte teoretice. In: Neculau, A. (coord.) Reprezentările sociale. Psihologia câmpului social. Iași: Polirom, pp. 107-126. 2.

Abric, J.C., 2002, Psihologia comunicării: teorii și metode. Iași: Polirom, 208 p.

Batog, M., 2019, Dimensiuni psihologice ale relației cadre didactice–părinți. In: „Cadru didactic – promotor al politicilor educaționale”. Coord. șt. Lilia Pogolșa et al. Chișinău: IȘE (Tipogr. „Print-Caro”), pp. 605-610.

Ionescu, M., Negreanu, 2006, E. et al. Educația în familie. Repere și practici actuale. București: Editura Cartea Universitară, 197 p

Muscă, A., Botnariuc, P., Călineci, M. 2014, et al. Parteneriatul școală–familie– comunitate. București: IȘE, Editura Universitară, 117 p.

Managementul stresului la elevi

Prof. Gr.Did.I Vlad Carmen Valentina
Școala Gimnazială „Ion Creangă” Brăila

Mediul școlar este stresant, dar se poate utiliza o varietate largă de strategii de gestionare și control a surselor de stres și a efectelor acestora. Diferențele individuale influențează elevii în modalitățile de înfruntare a stresului, iar răspunsurile la stres vor fi diferite și specifice fiecărei persoane. De aceea, strategiile de control ale stresului și personalitatea pot juca un rol moderator în diminuarea stării de stres sau a acțiunii factorilor stresanți.

S-au constatat următoarele:

- Focalizarea pe problemă și suportul familial și social pot avea o influență pozitivă în diminuarea stresului la elevii de clasa a VIII-a;
- Recunoașterea meritelor/ încurajarea, climatul organizațional al clasei și echilibrul timp liber/ muncă intelectuală, corelează pozitiv cu încrederea în sine și stima de sine ridicată, implicit cu succesul școlar;
- De asemenea, recunoașterea meritelor dezvoltă și competență de autoevaluare (notele profesorilor sunt din ce în ce mai apropiate de cele autoevaluate), ceea ce slăbește presiunea necunoscutelor legate de examinarea externă de la evaluarea națională (lucrările vor fi corectate în alt județ, de profesori necunoscuți);
- Balanța viață personală/ muncă intelectuală corelează pozitiv cu satisfacția lucrărilor/ sarcinilor de lucru, cu starea mentală, simptomele fizice și nivelul de energie;
- Focalizarea pe problemă corelează pozitiv și cu flexibilitatea, cu optimismul elevilor de a face față provocărilor examenului;
- De asemenea, satisfacția față de grupul organizațional corelează pozitiv cu sociabilitatea, atmosfera de lucru din clasă (liniștită, calmă, de încredere) contribuind la un nivel mărit de concentrare și la obținerea unor rezultate mai bune;
- Elevii optimiști, echilibrați, perseverenți, energici, toleranți la frustrare prezintă un grad mai mare de implicare față de grupul organizațional și simt că munca le îmbunătățește stima de sine și calitatea vieții, în comparație cu cei care prezintă toleranță scăzută la frustrare, sunt instabili, susceptibili și emotivi.

Identificarea predictorilor pentru efectele la stresul educațional la elevii de clasa a VIII-a

Pe baza analizei anterioare, mi-am propus identificarea acelor diferențe individuale și strategiilor de gestionare a stresului, care pot avea rol predictor pentru perceperea efectelor la stres:

- Factorii de personalitate cumulați sunt predictorii pentru efectele la stres în general; un nivel echilibrat/ optim la factorii de personalitate determină perceperea unui nivel moderat de stres;
- Mecanismele de gestionare a stresului (în special focalizarea pe problemă și balanța timp liber/ muncă) sunt predictorii pentru efectele la stres în general;

- Dimensiunile controlului și a influenței personale sunt predictorii pentru efectele pozitive ale stresului;
- Echilibrul, balanța viață personală/ muncă este predictor pentru satisfacția muncii/ rezultatul obținut, starea mentală și nivelul de energie;
- Nerăbdarea este predictor pentru deteriorarea sănătății fizice;
- Sociabilitatea este predictor pentru efecte pozitive ale stresului educațional, stare mentală, încredere personală și nivel de energie.

Strategii de gestionare a stresului educațional la elevii de clasa a VIII-a

Odată realizată diagnoza stresului educațional în pragul primului examen important din viața de elev, urmează structurarea intervențiilor pentru managementul, gestionarea stresului:

a) Astfel, în ceea ce privește îmbunătățirea climatului la nivel organizațional, se recomandă:

- dezvoltarea unei culturi organizaționale de suport și stimulativă față de elevi (de către managerul școlii, consilierul educativ al școlii, dirigintele clasei de elevi etc);
- creșterea coeziunii grupului (ex. prin activități extracurriculare de tip excursii tematice, cene literare, activități de voluntariat etc);
- îmbunătățirea comunicării asertive;
- folosirea mai frecventă a aprecierilor și recompenselor față de reușitele și eforturile școlare ale elevilor.

b) Pentru a reduce presiunea cauzată de specificul solicitant al activităților elevului de clasa a VIII-a, se recomandă:

- atitudinea deschisă în relația profesor - elev;
- menținerea elevilor ocupați pe tot parcursul orei;
- planificarea și organizarea lecției din timp;
- îmbunătățirea resurselor materiale și aplicarea metodelor activ-participative, la nivelul întregii clase;
- intercalarea evaluării scrise cu evaluarea orală.

c) În ceea ce privește relațiile interpersonale și colegiale, se propune:

- exprimarea opiniilor și a sentimentelor față de colegi în mod asertiv;
- discutarea problemelor cu colegii, încurajarea suportului emoțional colegial;
- păstrarea permanentă a legăturii cu familia elevului (părinți/ tutori);
- oferirea de informații-suport cu privire la examenul de evaluare națională și implicarea permanentă a profesorului diriginte;
- organizarea, cel puțin periodic lunar, a unor activități extracurriculare de deconectare și relaxare.

BIBLIOGRAFIE

- 1.C. Spencer, *În armonie cu tine însuși*, Ed. Acvila, Oradea, 1999;
- 2.P. Drucker, *Despre decizie și eficacitate*, Ed. Meteor Press, București, 2006;
- 3., „Consiliere și dezvoltare profesională”, Manual pentru clasa a VIII-a, Ed. Art Libris, 2019;
- 4.w.w.w. coaching.ro

COPILUL DE IERI, ADULTUL DE AZI!

prof. înv. primar DUMITRIADE CARMEN
prof. înv. primar STANCIU NICOLETA
Școala Gimnazială “Ion Creangă”, Brăila

“Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.”

Maria Montessori

„**COPIL CA TINE AM FOST ȘI EU**” este un proiect de parteneriat între școală și familie pe care l-am inițiat la clasele primare și care urmărește construirea unor relații pozitive între cei doi parteneri pentru a putea avea influențe benefice asupra elevilor.

Familia și școala au un interes comun: educația copilului și pregătirea lui pentru integrarea cu succes în viața socială. Rolul familiei nu se mai poate limita doar la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la supravegherea lui, ci trebuie văzut ca factor principal în educația și socializarea copilului precum și ca un continuator al cerințelor impuse de practica educațională.

Pentru reușita actului educațional, munca depusă de învățător trebuie continuată, susținută și întărită de familie. Învățătorul trebuie să asigure o permanentă colaborare între școală și familie.

Cunoscând faptul că fiecare persoană este unică în felul ei, că fiecare părinte are stilul propriu de educație, convingerile și valorile personale, prin acest parteneriat încercăm să stabilim punți specifice pentru o mai bună comunicare între părinți și copii, între părinți și școală, pentru a educa cât mai bine împreună. Școala este terenul unor relații educative din care fiecare beneficiar- copii, părinte și educator- are de învățat și trebuie să se simtă valorizat și important.

Prin proiectul de parteneriat „Copil ca tine am fost și eu”, părinții vor fi implicați în programul educativ încă de la început, permanent, și nu doar când se ivesc probleme. Astfel, își vor forma deprinderea de a se interesa și a sprijini activitatea pe care copilul o desfășoară la școală.

Una dintre activitățile cuprinse în proiect a avut ca temă **COPILUL DE IERI, ADULTUL DE AZI!** - „Amintiri ... din copilăria mea” .

Elevii au fost provocați să afle cât mai multe lucruri legate de părinții lor, de copilăria acestora, de pasiunile lor, jocurile pe care le jucau, jucăriile pe care primeau și să realizeze un videoclip cu acest interviu.

Aceștia au primit un set de întrebări-suport, dar au primit libertatea de a adăuga orice întrebare care să le satisfacă curiozitățile despre copilăria părinților.

Întrebări pentru părinți

1. Cum ai cunoscut-o pe mama?/ Cum l-ai cunoscut pe tata?
2. Cum erau bunicii tăi?
3. Ce ți-a plăcut să faci cel mai mult în copilărie?
4. Ce îți lipsește cel mai mult din tinerețe?
5. De ce realizări din viața ta ești cea mai mândră?/ De ce realizări din viața ta ești cel mai mândru?

6. Pe unde ai călătorit și ce lucruri ti-au placut cel mai mult din călătoriile tale?
7. Ce făceai când erai de vârsta mea?
8. Pentru ce lucru ți-ai fi dorit să ai mai mult timp?
9. Cum ți-ai ales tu meseria?
10. Cum era în România atunci când erai copil?
11. Ce poți să-mi spui despre familia mea extinsă, arborele genealogic?
12. De unde vine numele nostru de familie?
13. De la cine am primit eu numele de botez?
14. Cum eram eu când eram bebeluș?
15. Care au fost cărțile pe care le-ai citit și ți-au plăcut cel mai mult?
16. Care a fost cel mai curajos lucru pe care l-ai făcut?
17. Ce persoane admiri și și-au fost modele în viață?
18. Ce stil vestimentar și coafură ai avut în tinerețe? Poți să-mi arăți poze?
19. Care au fost cele mai mari provocări din viața ta?
20. Ce amintiri plăcute ai din copilăria ta?
21. Ce meserii aveau părinții tăi?
22. Ce îți amintești despre părinții tăi?
23. Unde ai copilărit?
24. Care au fost jucăriile tale preferate din copilărie? / Care au fost jocurile tale preferate din copilărie?
25. Ai făcut armata? Unde? Cât? Ce ai făcut în armată?
26. Ai întâlnit o vedeta live? Pe cine? Cum?
27. E ceva din copilăria ta ce ți-ar fi plăcut să prind și eu în copilăria mea?
28. De ce ești cea mai mandră că ai realizat? / De ce ești cel mai mândru că ai realizat?
29. Ce film îți place?
30. Ce muzică îți place?
31. Ce fel de mâncare îți place?
32. Ce culoare îți place?
33. Ai avut în copilărie un animal de companie? Ce animal?
34. De ce lucru îți este frica?
35. Ce părere ai despre cum sunt eu acum? Te fac să te simți mândra de mine? / Te fac să te simți mândru de mine? Ce ai fi schimbat tu la felul meu de a fi?
36. Ai sau ai avut un hobby? / Este o abilitate pe care o ai și nimeni nu știe de ea?
37. Ce activitate ai fi vrut să o desfășurăm mai mult împreună? Ce activitate ai vrea să încercăm împreună? (ceva nou: plimbarea cu barca, scufundări în mare etc.)
38. Ce îți place cel mai mult la tine?
39. Ce ai fi vrut să apreciez mai mult la tine?

Videoclipurile sunt păstrate în arhiva proiectului.

Scopul acestei activități a fost realizarea unei legături strânse între părinți și copii, între școală și familie, ca parteneri egali în educația copilului.

CUPRINS

1. “TU ȘI EU – PARTENERI ÎN EDUCAREA COPILULUI NOSTRU”- PROIECT DE EDUCAȚIE PARENTALĂ ȘCOALĂ – FAMILIE- prof. STATE GEORGIANA AMALIA, Liceul de Arte “Ionel Perlea”, Slobozia, jud.Ialomitapag.6
2. MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN SUSȚINEREA ACTIVITĂȚILOR ȘCOLARE- prof. înv. primar, VIȘAN DANIELA, Școala Gimnazială „Mihai Viteazul” Brăila, jud. Brăilapag.11
3. IMPLICAREA FAMILIEI ÎN VIAȚA COPIILOR, PARTICIPAREA PĂRINȚILOR LA JOCURILE COPILĂRIEI- Prof. MOCANU MIRELA, Grădinița cu program prelungit nr. 6, Prof. SANDU ADRIANA, Grădinița cu program prelungit nr. 6, Brăilapag.15
4. JOCURILE COPILĂRIEI NOASTRE- Prof. înv. primar- ANDREI NARCISA MAGELONA, Școala Gimnazială „Mihai Drăgan”- Bacăupag.19
5. IMPORTANȚA IMPLICĂRII PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPIILOR- prof. BUDA IOANA ANDREIA, Școala Gimnazială Nr.1 Finiș, jud.Bihorpag.22
6. FAMILIA ȘI ȘCOALA- JOCURI ȘI ACTIVITĂȚI- prof. înv.primar CLAS VERONICA, Școala Gimnazială “ION CREANGĂ”, Brăila, Jud. Brăilapag.25
7. PĂRINȚII - PARTENERII NOȘTRI- prof. înv. primar CÂLȚARU MARIANA, Școala Gimnazială Nr. 1 „ George Uscătescu” Tg Cărbuneștipag.28
8. ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPIILOR- prof. înv. primar CONSTANTIN GEORGETA, Liceul teoretic Constantin Angelescu, Ianca, jud. Brăilapag.33
9. „ 1 Iunie – ZIUA COPILULUI”- PROIECT EDUCAȚIONAL- prof. înv. primar CORBU GABRIELA, Școala Gimnazială Tichilești, loc. Tichilești, jud. Brăila.....pag.36
10. ROLUL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPILULUI- prof. VERAN DANIELA, GPP2 Caransebeș, jud. Caraș-Severin.....pag.39
11. MESERIA DE PĂRINTE- prof. înv. primar LOW DELIA SIMONA, Școala Gimnazială Crăciunelu de Jos, jud. Alba.....pag.43
12. IMPLICAREA FAMILIEI ÎN ACTIVITATEA DE ÎNVĂȚARE A ȘCOLARULUI- prof. înv. primar DIA ȘTEFANIA ROXANA, Școala Gimnazială nr 1 Slatina, jud Oltpag.45
13. IMPORTANȚA JOCULUI ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI TĂU- prof. înv. primar POPA GEORGIANA, prof. înv. primar LĂCĂTUȘ CRISTINA, Școala Gimnazială „Ionel Teodoreanu”, București, Sector 4 pag.47

14. IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ȘI EDUCAȚIA COPILOR- prof. înv. primar DUMITRU SIMONA, Școala Gimnazială”Ecaterina Teodoroiu” jud. Brăila pag.50
15. PROIECT DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL „JOCURILE COPILĂRIEI” - prof. înv. primar GHILEA FĂNICA, prof. înv. primar MIU ANGELA, Colegiul Național Pedagogic Spiru Haret- Focșanipag.55
16. ACTIVITĂȚILE EXTRAȘCOLARE - MODALITATE DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR- prof. FLORESCU MARIA, Liceul de Arte “Plugor Sándor”, Sfântu Gheorghe – Covasnapag.59
17. IMPLICAREA PĂRINȚILOR – FACTOR IMPORTANT ÎN SUCCESUL ȘCOLAR- prof. înv. primar GALAN CLAUDIA ELENA, Școala Gimnazială „Principesa Elena Bibescu”, Bârlad, jud. Vasluipag.62
18. PROGRAM DE PARTENERIAT INTERJUDEȚEAN BOTOȘANI - NEAMȚ- Tabăra școlară „Floare de colț” Durău - Neamț, prof. GAVRIL FLORENTINA , Școala Gimnazială Nr. 7 Botoșani, prof. SAVA ELENA , Școala Gimnazială Nr. 17 Botoșani, prof. AGACHE MARIANA Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Botoșanipag.65
19. IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN ÎNVĂȚARE-prof. înv. primar IFTIMIA CRISTINA, Școala Gimnazială „ I. GERVESCU”, Săvinești, jud. Neamț pag.69
20. ATITUDINEA ADULTULUI FAȚĂ DE COPIL ȘI JOUL SĂU- prof. înv. primar MIHĂLCESCU LUMINIȚA, prof. înv. primar IVAȘCU CĂTĂLINA, Școala Gimnazială „Dimitrie Cantemir”, loc. Brăila, jud. Brăilapag.72
21. SERBĂRILE ȘCOLARE - MODALITATE DE REALIZARE A PARTENERIATULUI CU PĂRINȚII , TURCU MARIKA, Liceul Teoretic Special Iris Timișoara , KONNERTH GABRIELA SILVIA, Liceul Teoretic Special Iris Timișoarapag.76
22. JOCURILE COPILĂRIEI MELE- prof. înv. primar LĂRGEANU FLORICA, Școala Gimnazială „MihuDragomir”, Brăila, jud. Brăilapag.78
23. MEDIEREA RELAȚIILOR GRĂDINIȚĂ – FAMILIE ȘI FEED-BACK-UL EDUCATOARE – PĂRINTE IN CADRUL ACTIVITĂȚILOR DE CONSILIERE, prof. LENȚA ELENA OLGA, G.P.P Prichindel, Loc. Suceava, jud. Suceavapag.81
24. CUM STIMULEZ PERFORMANȚELE ȘCOLARE ALE COPILULUI ?- prof. psihopedagog SCARLAT MARIA, Școala Gimnazială Specială “C-tin Pufan”, Galațipag.84
25. CUM SĂ DEVENIM PĂRINȚI MAI BUNI ?- NEDELCU SORIN, Școala Gimnazială Specială “Constantin Pufan” Galați pag.88
26. FAMILIA ȘI ATITUDINEA COPILULUI FAȚĂ DE ÎNVĂȚĂTURĂ_-prof. înv.primar

- MALINCHI MARIANA, Școala Gimnazială „Vlaicu Vodă” – Brăilapag.91
27. MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR - prof. DĂRLĂU FINICA, Școala Gimnazială Berești-Tazlău , Structura - Școala Gimnazială Nr.1 Turluianupag.94
28. ELEMENTE PRIVIND INTEGRAREA COPIILOR CU CERINȚE EDUCATIVE SPECIALE, prof. înv. primar PANTAZI CAMELIA, Liceul Tehnologic „Anghel Saligny”, jud. Brăilapag.98
29. TRATAREA DIFERENȚIATĂ A ELEVILOR ÎN CADRUL PROCESULUI INSTRUCTIV-EDUCATIV- prof. înv. primar MOISE CARMEN, Școala Gimnazială “Ion Creangă”, jud. Brăilapag.101
30. PĂRINTELE- UN ROL IMPORTANT ÎN VIAȚA ELEVULUI, prof. MOISIL OCTAVIA, Colegiul Național „Petru Rareș” , Loc. Beclean, jud. Bistrița-Năsăud pag.104
31. MODALITATI DE IMPLICARE A PARINTILOR IN VIATA SCOLII- prof. înv. primar MORTECIU ELENA, Liceul Teoretic “Constantin Angelescu”, Ianca, Jud.Brăila pag.107
32. COLABORAREA ȘCOALĂ-FAMILIE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR , prof. înv. primar MUNTEANU ALINA, Școala Gimnazială „General NICOLAE ȘOVA” Poduri, jud.Bacăupag.110
33. RELAȚIA ȘCOLII CU FAMILIA PENTRU ASIGURAREA ADAPTĂRII ȘCOLARE ȘI A SUCCESULUI ȘCOLAR AL ELEVULUI- prof. BADEA MARIA MAGDALENA, Școala Gimnazială Vrănești, Com. Călinești, jud. Argeș.....pag.113
34. COLABORAREA GRĂDINIȚĂ – FAMILIE, prof.TUDOSE ELENA LUMINIȚA, Școala Gimnazială Vrănești, Com. Călinești, jud. Argeș.....pag.116
35. ȘCOALĂ, FAMILIE, COMUNITATE - UN PARTENERIAT DE SUCCES, prof. NISTOR CARMEN MONICA, Școala Gimnazială Vrănești, Com. Călinești, jud. Bacăupag.120
36. COMUNICAREA ȘI CALITATEA ACTULUI DIDACTIC- prof. BRICHIUȘ FLORICA, Școala Gimnazială Vrănești, Com. Călinești, jud. Bacău.....pag.123
37. EDUCAȚIA FORMALĂ, NONFORMALĂ ȘI INFORMALĂ- prof. ILIE MARIAN NICOLAE, Școala Gimnazială Vrănești, Com. Călinești, jud. Bacău.....pag.126
38. LEGĂTURA SENSIBILĂ DINTRE PĂRINȚI ȘI ȘCOALĂ- prof. înv. primar OCEANU NELA, Școala Gimnazială “Ion Basgan” Focșani , Prof. religie OCEANU COSMIN, Școala Gimnazială Vârteșcoiu.....pag.128
39. COPILUL ÎNTRE EDUCAȚIE ȘI FAMILIE- prof. FUCIU DIANA FLORENTINA , prof. OLARU ALINA ROXANA , Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă Brașov.....pag.131

40. STRATEGII ACTUALE DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA PREȘCOLARILOR - prof. înv. preșcolar IRINA ANA MARIA , prof. înv. preșcolar ȘTEFĂNUCĂ GABRIELA, Grădinița cu Program Prelungit Nr. 14, Iași.....pag.134
41. IMPORTANȚA IMPLICĂRII FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA PREȘCOLARILOR- prof. înv. preșcolar PANAITE ANDREEA, prof. înv. preșcolar EZARU CRINA, Grădinița cu Program Prelungit Nr. 14 Iași.....pag.137
42. MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR. JOCUL- prof.în.v.primar PANC MARIOARA, Școala Gimnazială Nr.1 Remetea, Jud.Bihor.....pag.140
43. ROLURILE PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPIILOR- prof.inv.primar PANDELE CAMELIA GABRIELA, Școala Gimnazială „GH. POPESCU” Mărgineni – Slobozia, Loc. Scornicești, Jud. Olt.....pag.143
44. MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR- prof. În.v. Primar PÎRVU CORNELIA, Școala Gimnazială Nr. 1, Dângeni.....pag.146
- ..
45. IMPORTANTA RELAȚIEI COPIL-PĂRINTE- prof. POPA DANIELA CRINA, Școala Gimnazială Nr.1, Finiș, Bihor.....pag.150
46. UN COPIL CARE NU SE JOACĂ VA DEVENI UN ADULT CARE NU VA ȘTI SĂ GÂNDEASCĂ- prof.inv.primar. RĂBOJ FELICIA MIHAELA, Școala Gimnazială ”Marin Preda”, Pitești.....pag.153
47. JOCUL ÎN FAMILIE- prof. ROGOJINĂ ELENA, Școala Gimnazială nr. 1 Sat Văleni, jud. Vaslui.....pag.156
48. MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ELEVILOR - prof. ROTUNDU ONDINA , Școala Gimnazială „Tiberiu Crudu” , Loc. Tudora, jud. Botoșanipag.159
49. CUM DEZVOLTĂ FAMILIA PUTEREA INTERIOARĂ A COPILULUI- prof. .în.v. primar TEȘILEANU MIHAELA , Școala Gimnazială „Ion Creangă” Brăila, prof. limba engleză IONESCU VIOLETA , Școala Gimnazială „Ion Creangă” jud. Brăilapag.161
50. MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN VIAȚA ȘCOLII- prof. înv. primar STAMATOIU ANCUȚA , Școala Gimnazială Alexandru Ștefulescu , Târgu-Jiu,pag.164
51. FORME ALE COLABORĂRII FAMILIE-ȘCOALĂ- prof. înv. primar STAN FLORENȚA, Școala Gimnazială Nr.4, București , prof. înv. Primar DOBRESU LAURA , Școala Gimnazială nr.4, București.....pag.166
52. COLABORAREA ȘCOALĂ- FAMILIE- ELEVI- prof. înv. primar ȚERMURE FELICIA MARIA, Liceul Teoretic “W. Shakespeare” Timișoara, Timiș.....pag.169

53. PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE-EDUCARE PRIN COLABORARE-EXEMPLU DE BUNE PRACTICI-prof. TULUMIS VIOLETA, Școala Gimnazială „Mihu Dragomir”, Brăila ..pag.171
54. PROIECT EDUCAȚIONAL ”ÎMPREUNĂ – CREȘTEM FRUMOS!”- prof.înv.primar ȚUȚUIANU ALINA, Școala Gimnazială ”Mihu Dragomir” Brăila.....pag.174
55. IMPORTANȚA IMPLICĂRII FAMILIEI ÎN VIAȚA ELEVILOR- Prof. UNTARU LOREDANA FLORINA, Școala Gimnazială Nr.1 Finiș, Bihor.....pag.177
56. COPIL CA TINE, SUNT ȘI EU!-prof. înv. primar VASILICĂ CLAUDIA , Școala Gimnazială „George Bacovia,, București, Sector 4.....pag.180
57. MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR IN VIAȚA ELEVILOR- prof. înv. primar HALICI LAVINIA, prof. înv. primar NUȚU DORALINA, Școala Gimnazială „Ion Creangă”, Brăila.....pag.182
58. ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPIILOR prof. Stan Daniela – Școala Gimnazială „Nedelcu Chercea”, jud. Brăilapag.185
59. MANAGEMENTUL STRESULUI LA ELEVI, prof. VLAD CARMEN VALENTINA, Școala Gimnazială "Ion Creangă", Brăila.....pag. 188
58. COPILUL DE IERI, ADULTUL DE AZI! - prof. înv. primar DUMITRIADE CARMEN, prof. înv. primar STANCIU NICOLETA, Școala Gimnazială “Ion Creangă”, jud. Brăilapag.190

STRADA ȘCOLILOR, NR.15, BRĂILA